

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYALLY KISSED

Royally Matched

USA TODAY Bestselling Author

KATE O'KEEFFE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ROYALLY MATCHED

Kraliyet Romkomu

Kraliyet Öpücüğü

Kitap 2

KATE O'KEEFFE

Wild Lime Books

Kraliyet Çifti bir kurgu eseridir. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve amaçlanmamıştır.

Her türlü hak, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya aktarma hakkı dahil olmak üzere saklıdır.

ISBN: 9798338893722

Telif hakkı © 2024 Kate O'Keeffe

Wild Lime
Books

İçindekiler

Bu Kitap Hakkında

Giriş

Bölüm 1 Sofia

Bölüm 2 Marco

Bölüm 3 Sofia

Bölüm 4 Marco

Bölüm 5 Sofia

Bölüm 6 Sofia

Bölüm 7 Marco

Bölüm 8 Sofia

Bölüm 9 Sofia

Bölüm 10

Marco

Bölüm 11 Sofia

Bölüm 12

Marco

Bölüm 13 Sofia

Bölüm 14

Marco

Bölüm 15 Sofia

Bölüm 16

Marco

Bölüm 17 Sofia

Bölüm 18

Marco

Bölüm 19 Sofia

Bölüm 20

Marco

Bölüm 21 Sofia

Bölüm 22

Marco

Bölüm 23 Sofia

Bölüm 24 Sofia

Bölüm 25

Marco

Bölüm 26 Sofia

Bölüm 27

Marco

Bölüm 28

[Sofya](#)

[Bölüm 29](#)

[Marco](#)

[Bölüm 30 Sofia](#)

[Bölüm 31](#)

[Marco](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Kate](#)

[O'Keeffe'nin diğer](#)

[eserleri](#)

Bu Kitap Hakkında

99 sorunum var ve yanlış adamı seçmek hepsinin sebebi olabilir.

Her zaman kraliyet kontrol listem vardı: Koca Avı Balosuna katılmak? Tamam. Benim gibi bir prenses için mükemmel eşini bulmak? Tamam. Bay Doğru (namı diğer Enzo Revera) ile hiç kıvılcım hissetmemek? Ne yazık ki, iki kez tamam.

Ama sonra Enzo'nun çekici ve sert mizaçlı kardeşi Marco ile tanışırım. O, özellikle aşkın karmaşasından kaçınmak için hayatımı planladığımdan beri, istememem gereken her şeydir.

Kaderin bir cilvesi Marco'yu yanıma getirdiğinde, benim gibi bir prenses için hiç uygun olmasa da aramızdaki kimyayı inkar edemem. Kraliyet görevleri ve eski bir bilmece bizi bir araya getirdiğinde, Marco ve ben gizli ipuçlarına ulaşmamızı sağlayan çılgın bir maceraya atılırız.

Her şeyi değiştiren bir sırrı ortaya çıkarırken, görev ve arzu arasında bir seçim yapmak zorunda kalırım. Beklentilere karşı gelip, hem her zaman istediğim tahtı hem de gerçek aşkı elde edebilir miyim?

Ücretsiz bir kitap ister misiniz? [Kate'in haber bültenine buradan kaydolun!](#)

Giriş

“

Ledonia'nın iyi insanları! Ağır bir yürekle, sevgili Alexander'ımızı, bizim Prens McHottie'yi, Prenses Madeline ile evlenmek üzere Malveaux'ya gönderiyoruz.

Evet, hala acı veriyor.

Ama artık izleyecek yeni bir kraliyet üyesi var!

O, bizim Alexander kadar çekici olmayabilir. O kadar göz alıcı veya heyecan verici olmayabilir. Hatta, sabahın 3'ünde bir gece kulübünden düşmek ya da boynunun 7,5 cm'lik kısmından daha fazla cilt gösteren bir elbise giymek ya da - en şok edici olanı! - ayak bileğini birazcık göstermek gibi, ilginç ya da dikkate değer hiçbir şey yapmayabilir. Ama o bizim Prenses Sofia, namı diğer Acınası Prenses, ve görünüşe göre, parlama zamanı geldi.

Neden mi? Sevgili dostlar, bu gece Kral ve Kraliçe onun için çok konuşulan Koca Avı Balosu düzenliyorlar. Bu sıradan bir balo değil. Hayır, hiç de değil. Bu geceki balo, Ledonia'nın ilk kızı Prenses Sofia için bir çöpçatanlık balosu.

Acınası Prensesimiz ruh ikizini bulacak mı? Aşık olacak mı?

Sonunda birazcık bile olsa ilginç bir şey yapacak mı?

Oh, tüm bunları yapmasını ne kadar da umuyoruz, çünkü bu gece Ledonia'nın tüm uygun bekarlarının katılması beklenen, kraliyet tarzı bir hızlı randevu gecesi.

Bu gece, zavallı prensesimiz gelecekteki kocasıyla tanışabilir.

Eski moda, yaşından önce yaşlanmış kozasından çıkıp, güzel bir kelebek, yani Aşık Sofia olarak ortaya çıkacak mı? Yoksa en sıkıcı erkeği seçip, hepimizi tekrar uykuya mı gönderecek? Bu yazar kesinlikle bir aşk hikayesine ihtiyaç duyuyor ve hepimiz Sofia'nın da öyle olduğunu biliyoruz.

Balodan heyecan verici hikayeler için bu alanı takip edin! Her zaman sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

#HalaAcıyor

#AcınasıPrensesHayatınaDevamEdiyor

#AşkVarisinİçinde

Bölüm 1

Sofia

Babamın bu özel gün için takmam için verdiği tacımı düzeltiyorum. Umarım fazla abartılı görünmemişimdir. *Bridgerton'daki* kadınların gurur duyacağı şekilde özenle toplanmış uzun siyah saçlarım, zevkli bir şekilde makyajlanmış yüzüm ve boynumdaki yakut mücevherlerle, bunun ince bir çizgi olduğunu biliyorum.

Baloya uygun görünüyor muyum?

Bir prenses olarak benden beklenen kıyafeti giyiyor muyum?

Ve en önemlisi, sadece yirmi yedi yaşında olmama rağmen, anneme benziyor muyum? Elbette anneme saygısızlık etmek istemem. O muhteşem bir kadın, ama aslında orta yaşlı ve ben... değilim.

Bununla birlikte, Ledonia'nın prensesi olarak, belirli bir şekilde giyinmem bekleniyor. Hiçbir şey gösterişli veya dikkat çekici, hiçbir şey fazla

modaya uygun ve kesinlikle hiçbir şey açık saçık değil. Bu yüzden, ben ağırbaşlı olmayı tercih ediyorum. Mütevazı. *Love Island*'daki yarışmacıların tam tersi (tabii ki ben bu programı izlemiyorum, ama kız kardeşim izliyor, bana öyle söylüyor).

Mesele şu ki, medyada "acınası", "sıkıcı" ve "yaşından önce yaşlanmış" gibi sıfatlarla anıldığınızda, bu konularda biraz kompleks geliştirmeye başlıyorsunuz. Bu arada, yıllar önce kalbim kırılmış ve bir iki ay boyunca oldukça üzülmüş olmamdan dolayı bana "Acınası Prenses" lakabını takmaları hiç de adil değil. Tamam, bir ya da iki yıl. Ama "acınası" mı? Bu gereksiz yere sert bir ifade.

Bunu atlatabildim mi? Kesinlikle hayır. Ama umarım bu gece her şey değişir.

Ledonya kraliyet ailesinin rengi olan kırmızı elbisemi düzeltirken, en azından ön kollarım ve boynumdan biraz daha fazla cilt gösteren bir şey giymeli miydim diye düşünüyorum.

Düzgün ve terbiyeli yansımama bir nefes veriyorum.

Bu benim için yeni bir şey değil. Hayatım boyunca binlerce baloya katıldım. Ama bu geceki balo farklı. Bu geceki balo ailemle ilgili değil. Gelenekle ilgili değil. Medyanın tek taraflı olarak sevdiği, ilgi odağı olmaktan hoşlanan kardeşlerim Alex, Amelia ve Max ile bile ilgili değil.

Tabii ki bunu onlara kıskandığımdan değil.

Şey, belki biraz. Sanırım o geni kaçırmışım.

Hayır. Bu gece tamamen *benimle* ilgili, Prenses Sofia, Ledonia Kralı Frederic ve Kraliçe Astrid'in ilk çocuğu.

Amaç mı? Bir koca bulmak.

Biliyorum. Kulağa modern bir masal gibi geliyor, gerçek dünyadan tamamen kopuk. Romantik bir sonsuza dek mutlu sonla bitecek bir Sindirella hikayesi.

Ama şunu hemen açıklığa kavuşturayım, beyaz atlı prensimin sarayın kapısından içeri girip, gülünç derecede yakışıklı bir şekilde elimi tutup, onu dudaklarına götürerek romantik bir jest yapmasını beklemiyorum.

Ben bundan çok daha pragmatik biriyim.

Ayrıca, "hayatımın büyük aşkı"nı bulmaya hiç ilgim yok. Hayır, teşekkürler. Bu yolu daha önce de yürüdüm,

kalbimi koluma takmıştım ve size şunu söyleyeyim, bu yol sadece kalp kırıklığıyla biter.

Bugünlerde kalbim kalın metal bir kutuya özenle saklanmış durumda. Kilitli. Zincirlerle sarılmış. Yüksek teknoloji lazer ışınlarıyla, davetsiz misafirleri uyaran.

Bu şekilde çok daha güvenli.

Ledonia'da, kraliyet ailesinin bir üyesiyseniz, ya yirmi sekiz yaşına gelmeden uygun bir eş bulursunuz ya da aileniz sizin için bir evlilik ayarlar. Bir yılın daha olsa da, ben ayarlanmış evliliği tercih ettim.

Biraz paniklediğimi söylemek doğru olur. Tamam, *çok* panikledim.

Cesur bir yüz takınmalı ve herkesin benden beklediği prenses olmalıyım. Kendine güvenen, asil ve tamamen hazır, medyanın "Koca Avı Balosu" olarak adlandırdığı etkinlikte gelecekteki kocamla tanışmaya hazır. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama gerçek şu ki, bu gece tam da öyle. Ben bir koca arıyorum.

Sinirlerim gergin bir halde, üç yaş küçük kız kardeşim Amelia'ya dönüyorum, medyada çok sevilen kız kardeşim. O da kırmızı balo elbisesi giymiş, bu renk yaklaşık 800 yıl önce ailemiz tahta çıktığından beri bizimle özdeşleşmiş bir renk. Tahta çıktık derken, savaş alanında acımasızca tahta geçip, inatla geri vermeyi reddettiklerini kastediyorum.

Ama bu bir tarih dersi değil ve bizler kendimizi günümüzde çok daha sofistike olarak görmeyi seviyoruz. Yine de, eteğimi düzelterip bir dizi uygun bekarla tanışmaya hazırlanırken, gerçekten ilerlemiş miyiz diye merak ediyorum. Yani, ben 21. yüzyılda yaşayan 27 yaşında bir kadını ve kocam olmak isteyen bir dizi potansiyel talipli ile tanışmaya hazırlanıyorum.

Bunu çok derinlemesine analiz etmeyeceğim.

"Sakin ol, Sofe. Sanki idam mangasının karşısına çıkacakmışsın gibi görünüyorsun, senin için buraya gelen bir oda dolusu erkekle tanışacakmışsın gibi değil," diyor Amelia, yatağımın kenarına oturup, hayal edilebilecek en prenses gibi olmayan bir şekilde uzanırken.

Kız kardeşim, erkek fatma.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, makyajımı on beşinci kez kontrol ederken, makyaj sanatçısının bana kanatlı eyeliner ve takma kirpik yapmasına izin vermeli miydim diye merak ediyorum.

Amelia dirseklerine dayanarak kendini destekliyor. "İkna edici," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Sen de gelecekteki kocanla ilk kez tanışacak olsan endişelenirdin," diye cevap veriyorum. "Düzgün otur. Elbisen kırıışacak."

Benim talimatımı
görmezden geliyor. Hiçbir
değişiklik yok.

"Ben doğduğumdan beri yaptığım bu işin sınırlarından kurtulmak için çaresizim, sen ise kendini prenses köşesine hapsediyorsun," diye söylenir Amelia.

"Kendimi bir köşeye sıkıştırmıyorum. Uygun taliplerle tanışıyorum."

"Bana sorarsan aynı şey." Dirseklerine dayanarak kendini kaldırır. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Bir anlık delilikle babana görücü usulü evlenmek istediğini söyledin. Bundan tamamen kurtulabilirsin. Ona adet döneminde olduğunu ve doğru düzgün düşünemediğini söyle. Bu tür şeylerin onu ne kadar tedirgin ettiğini biliyorsun. Kadınlığın gizemi falan. Sana soru bile sormayacak, sadece atlar hakkında bir şeyler mırıldanıp odadan çıkacak."

"Mesele şu ki, Ami, ben görücü usulü evlenmek istiyorum," diye açıklıyorum, onun bunu hiç anlamasını beklemeden.

Neden olmasın ki? Romantizm konusunda kendi başıma pek de başarılı olamadım. Aslında, aşk hayatımın tam bir felaket olduğunu söyleyebiliriz. Birkaç küçük flört dışında, ciddi bir ilişkim sadece bir erkekle oldu ve o da kalbimi kırdı.

Anlıyor musun? Babamın benim için bir evlilik ayarlaması çok daha iyi, özellikle de aşk bana hiç uğramamışken, tıpkı o kitaplardaki Waldo gibi. Onu hiç bulamadım.

Oturur ve dört direkli yatağımın direklerinden birine sarılır. "Peki ya aşk, Sofe? Romantizm?" Bana bakarak kaşlarını oynatır. "Heyecan ne olacak?"

"Cızırtı mı? Ami, ben bifttek değilim."

"Cızırtı. Bilirsin, gerçekten çok hoşlandığın biriyle tanıştığında hissettiğin o muhteşem duygular. Cızırtı, kesinlikle harika bir şey."

"Cızırtı mı? En harika şey mi? Sanki²⁰. yüzyılın başlarından gelmişsin gibi konuşuyorsun." Aynada bir kez daha saçımı düzeltiyorum, ama saç spreyi o kadar çok sıkılmış ki, saçım hiç hareket etmiyor. "Cızırtı falan umurumda değil. Bana sorarsan, bunların hepsi zaman kaybı."

"Oh, doğru yapıldığında, sizzle *asla* zaman kaybı değildir. Ami, hiperaktif solucanlar gibi kaşlarını hala oynatarak cevap veriyor.

Tabii ki öyle derdi. O benim küçük kardeşim, tüm küçük kardeş klişeleriyle dolu. Çok fazla şey başarmak için kendini zorlamıyor, ebeveynlerimizin koşulsuz ve samimi sevgisine sahip ve onlar da ondan önemli bir şey yapmasını beklemiyorlar. Özellikle benim de eğlenceyi seven kardeşlerim Alex ve Max etrafta olduğunda, çok eğlenceli zamanlar geçiriyor.

Ben mi? Ben tamamen farklı bir yapıda biriyim.

Eğlenmekten hoşlanmadığımı söylemiyorum. Robot değilim. Sadece onlardan daha mantıklı ve düşünceli biriyim. Sanat ve mimariyi severim, baleye bayılırım, özellikle de Royal Ledonian Ballet'e. Şehrin en popüler gece kulüplerine gitmeyi hayal bile etmem ve heyecan verici şeylerle hiç ilgilenmem. Tabii bifttek hariç.

Ben kendimi kabul ediyorum, kardeşlerim de kabul etmeli.

"Robot olmadığını söylüyorsun, ama bu tam da bir robotun söyleyeceği bir şey," diyor Amelia. "Birinden hoşlanmak tamamen ilahi bir şey. Dünyadaki en güzel duygu."

"Çekicilik sandığın kadar önemli bir şey değil, Ami," diye cevap veriyorum, "senin bildiğinden çok daha fazlasını biliyorum, küçük kardeşim" tonuyla. "Çekicilik geçicidir. Beş dakika boyunca her şeyi tüketebilir, ama sonra o kişinin gerçekte nasıl biri olduğunu anlarsın ve o heyecan verici duygular bir anda yok olur."

"Bunu Alex'e söyle. O ve Maddie birbirlerinden nefret ederken bile heyecanlıydılar ve şimdi deli gibi aşıklar ve ellerini birbirlerinden

"Çok, çok heyecanlı."

Bir kez daha yatağıma yaslandı, elleri kalbinin üzerinde. Parmaklarının arasına bir gül takarsan, tabutta yatıyormuş gibi görünür.

"Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçti. Her şeyden, Sofe. Bu çok romantik. Umarım bir gün ben de aptal bir prenses olmak yerine kendi hayatımı yaşayabildiğimde, biri benim için her şeyden vazgeçer."

"Dilediğine dikkat et," diye uyarıyorum.

"Senin için endişeleniyorum Sofe. Ruhunda hiç romantizm yok."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değil."

"Ben bunu bir bütün olarak görüyorum ve tam da bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum." Kardeşimizin Malveaux'un yeni prensesi Maddie'ye aşık olduğu doğru. Babamızın Ledonia'daki tahtının varisi olarak Maddie, onunla evlenmek için Malveaux tahtına olan haklarından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Görünüşe göre, Alex ve taht arasında tamamen bölünmüştü, ancak Ami bana Maddie'nin gerekirse Alex için tahttan vazgeçeceğini itiraf ettiğini söyledi.

İşte aşk budur. Bana sorarsanız, gereksiz yere çok dramatik. Dramatik ve karmaşık.

Alex resmi olarak tahttan feragat ettiğine göre, henüz duyurulmamış olsa da, hepimiz küçük kardeşim Max'in, yani Prens Maximilien'in, kadın soyunu tamamen atlayarak babamızın varisi olacağını biliyoruz.

Çünkü Ledonia'da biz *o kadar* moderniz.

Ama bu konuyu açmayın sakın. Bu gece, Ledonia'nın miras kanununun doğru ve yanlışlarını tartışmak için uygun bir zaman değil. (Gerçi, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu kanun kesinlikle yanlış. Anne babamızın ilk çocuğu olarak, sırf erkek olmadığım için neden tahtı miras almayayım? Bu yanlış, eski moda bir kanun ve bana kalsa, bu kanun hemen çöpe atılırdı.)

Nerede kalmıştım? Evet, ayarlanmış bir evlilik yapma kararımı savunuyordum.

Amelia pencereye doğru yürüdü. "Ne kadar çok araba var! Aşağı inmeliyiz Sofo. Herkes geliyor."

"Sen aşağı in. Ben bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." Tabletini alıp hesap tablosunu açıyorum. Tanıdık satırlar ve sütunlar bana zaten bildiğim şeyi gösteriyor.

Bu gece tanışmak istediğim tek bir adam var.

Lord Strozzi, Enzo Revera.

Kaderim.

Hesap tablom kutularla dolu ve Enzo Revera, Lord Strozzi, neredeyse hepsinde yeşil bir onay işareti alıyor, bu gece baloya katılan diğer tüm erkeklerin çok üzerinde.

O, bir prensesin bir koca olarak ihtiyaç duyacağı ve isteyeceği her şeye sahip. Genç mi? Evet. Uygun bir yaşta, yirmi dokuz.

Eğitimli mi? Evet. Harvard Business School'dan MBA, daha azı değil.

Ciddi mi? Evet. Opera, satranç ve okumak en sevdiği

Yakışıklı mı? Şey... Çirkin değil. Yani, öyle sayılır. Aslında, birçok iyi özelliği var. Benden uzun ve iyi yemek yemeyi seviyor gibi görünüyor ama kiloları üzerinde durmuyor. Hafif kahverengi saçları biraz seyrekleşmiş ama çok da fazla değil. Dahası, gözleri çok nazik ve ben gür bıyıkları pek sevmesem de, ona çok yakışıyor. Ayrıca, istersem bıyığını keseceğinden eminim. Kesmezse de, zamanla sevmeye başlayabilirim — üst dudağında tüylü bir tırtıl gibi durmasına rağmen.

Ama görünüşler kelimenin tam anlamıyla sadece deri derinliğindedir ve hayatımı birlikte geçireceğim doğru erkeği seçerken gerçekten önemli değildir.

Dahası, babam da onun potansiyel adaylar listesinin en başında olduğu konusunda benimle aynı fikirde, yani bu bir kazan-kazan durumu.

"Orada ne var?" Amelia omzumun üzerinden bakıyor ve ben hemen ekranı kapatıyorum. Artık çok geç olduğunu ve haftalardır sır olarak sakladığım hesap tablosunu gördüğünü biliyorum.

Kahretsin! Neden zaten bildiğim bir şeyi kontrol etmek zorunda kaldım ki?

"Sofia!" diye haykırıyor, dehşete kapılmış, gözleri o kadar genişlemiş ki, yüzünden fırlayıp yere yuvarlanmamalarına şaşırıyorum. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Duruma göre değişir. Tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?" "Evlenilebilir bekarların listesi ve senin imkansız standartlarına kaç tanesi uyuyor?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Tam da konunun özünü yakalamış.

"Sana inanamıyorum! Bir elektronik tablodaki kontrol listesine göre koca seçemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... çünkü... yapamazsın."

Tabletimi kılıfına geri koyup fermuarını kapatıyorum. "Harika bir argüman, Ami. Beni tamamen ikna ettin. Babama baloyu iptal etmesini söyleyeceğim."

O benim alaycı tavrımı görmezden geliyor. "Alex'e bak. Mükemmel eşini bulana kadar milyonlarca kurbağa öptü. Sen neden aynısını yapmıyorsun?"

"Kermit'i öpmek mi? Hayır, teşekkürler. Ben Alex değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sarayda oturup göbeğine bakmak yerine dışarı çık ve randevulara git."

"Sarayda oturup durmuyorum. Çok çalışıyorum."

Beni görmezden geliyor. "Bir grup erkeğin sözde erdemlerini bir tabloya yazıp en yüksek puanı alanla evlenmeye karar veremezsin. İşler öyle yürümüyor."

"Öyle olmalı, ayrıca, durum bundan çok daha karmaşık" diye tartışıyorum, ama gerçekte, tam da öyle yaptım. Kişisel sekreterim Ronan'a bunu benim için tasarlamasını istedim ve birlikte, listeyi babama sunmadan önce Avrupa'nın en uygun bekarları hakkında bulabildiğimiz her şeyi listeye ekledik.

Gördüğüm kadarıyla, bu tablo bana çok zaman kazandırdı ve Kermit dahil hiçbir kurbağayı öpmek zorunda kalmadım.

"Amelia," diyorum, kız kardeşimin tam adını kullanarak, ciddi olduğumu anlaması için. "Kararımı çoktan verdim. Bir planım var ve ona sadık kalacağım çünkü işe yarayacak. Göreceksin."

Kaşlarını kaldırarak bana, *senin yanıldığını ve benim haklı olduğumu* söylemek istercesine bakıyor. "Ama *heyecan*."

"Prensime bulana kadar kurbağaları öperek, içgüdülerimle hareket etmekle ilgilenmiyorum. Bunun için vaktim yok. Klişe gibi gelebilir ama zamanım azalıyor. Ayrıca, Ledonian prenseslerinin uzun bir görücü usulü evlilik geleneği var. Neden ben farklı olayım ki?"

Cevabımdan memnun kalan prenses, başka bir şey söylemeden odadan çıkıp balo salonuna, yani geleceğime doğru yöneldi. Kararımı vermiştim. Bu gece, kocam olacak adamlarla tanışacaktım. Ve heyecanı başkasına bırakacaktım.

Bölüm 2

Marco

Neden bu tür etkinliklerde hep smokin giymek zorunda kalıyorum? Sanki balolara sık sık gidiyormuşum gibi.

Tamam, *hiç gitmem*.

Ama bu günlerde takım elbiselerle pek konuşmuyoruz, resmi smokinlerden bahsetmiyorum bile. Dünyayı dolaşırken, Yeni Zelanda'da elma toplarken, Botsvana'da turistleri safariye götürürken veya Nepal'de Annapurna parkurunda yürüyüş yaparken takım elbisenin pek gerekli olmadığını fark ettim.

Kravatlar ise resmen boynumuza bağladığımız ilmekler gibi, çok tuhaf. Kendi isteğimizle. Ya da benim durumumda, pek de isteyerek değil.

Ceketin kolunu kaldırıp kokluyorum. Naftalin kokuyor, çünkü hayatımın büyük bir bölümünde gardırobun arkasında

çok uzun süre saklanmış olduğu için naftalin kokuyor.

Biraz dar da geliyor. En son on sekiz yaşımdayken lise mezuniyet balosunda giymiştim, bu yüzden şaşırmadım. Son yedi yılda biraz kilo aldım ve birkaç santim de uzadım. Ayakkabılarıma bakıyorum, beyaz spor çoraplarım pantolon paçalarından dışarı çıkıyor.

1981 yılındaki Michael Jackson videolarındaki gibi görünüyorum.

Telefonumdaki saate bakıyorum. Pantolonumu indirmek için yeterince zamanım var mı?

Aslında asıl soru şu: Pantolonumu *nasıl* indireceğimi biliyor muyum?

Bu iki sorunun cevabı da kesin bir *hayır*.

Bu yüzden, üzerimde sadece çok küçük olan değil, aynı zamanda beş yıldan fazla bir süredir güveleri uzak tutmayı başarmış gibi kokan bir takım elbise giyiyor gibi görünsem de, bununla yetinmek zorundayım.

Zaten, bu prensesin bana bakmayacağından oldukça eminim. Çok daha etkileyici ve başarılı ağabeyim de orada olacak, odada onun dikkatini çekmek için yarışan diğer tüm bekar erkekler de cabası.

Gerçekten, bir tür reality TV flört programı gibi, tek bir kadının dikkatini çekmek için rekabet eden bir sürü erkeğin olacağı bu baloya katılmak için ne kadar mazoşist olmam gerekir?

Çalışan bir masochist, işte öyle.

Evet, doğru, ağabeyimin çalışanı olarak Prenses Sofia'nın Koca Avı Balosuna katılacağım. Onun ayakçısı, yani genel ayakçısı. Tabii ki "genel ayakçı" benim resmi unvanım değil, ama ben buyum ve bu gece Enzo'nun Ledonia'nın ilk doğan prensesiyle —hatta belki flört etmeye çalışmasını izleyeceğim... *ugh*— Ledonia'nın ilk doğan prensesiyle, onun beceriksiz tavırlarıyla.

Ne şanslıyım.

"Marco? Gitmeye hazır mısın?" dedi ağabeyim odama girerken. Gözlerini bana diktiğinde aniden durdu. "Ne giyiyorsun sen böyle?" diye sordu.

"Senin söylediğin gibi, akşam yemeği kıyafetimi."

"Bu smokinden çok Cadılar Bayramı kostümüne benziyor."

"Michael Jackson ile James Bond'un birleşiminden sonra bir büyüme atılımı geçirmiş gibi giyiniyorum. Ne dersin?" Ona bir gülümseme atarken kollarımı yanlara açtım, böylece tüm ihtişamımı görebilsin. Ya da gülünçlüğüümü. Sen seç.

O gülümsemiyor. "Saçma görünüyorsun." Yani ihtişamlı *değil*.

"Teşekkürler. Sen de fena görünmüyorsun," diye cevap verip göz kırptım.

"Üstünü değiştiremez misin? Gömleğin bile göğsünü sıkıyor. Siyah takım elbisen var mı? Işıklar loşsa, lacivert de olur."

Kafamı sallıyorum. "Yaptığım işte siyah veya lacivert takım elbiseye pek ihtiyaç yok, kardeşim."

Ellerime bakar. "Bahçe işinden eve döndüğünde en azından tırnaklarının altındaki kiri temizledin mi?"

Kaçınılmaz olarak altında gizlenen şeyi gizlemek için yumruklarımı sıkıyorum. "Tabii ki temizledim," diye cevap veriyorum, her tırnağımın altında bir sürü kök sebze yetiştirebilecek kadar kir olduğunu bilerek.

Ama tırnaklarının altındaki kir, Ledonia'ya döndüğümünden beri yeni başladığım peyzaj bahçıvanlığı işinin ayrılmaz bir parçası. Tabii, bir iki iş aldığımda yeni başladığım bir kariyer olacak. Ama bu, diyelim ki, devam eden bir iş, bu yüzden ağabeyim ayakçı statüsünde ve bu reality TV benzeri baloya katılıyor.

Enzo dudaklarını bir çizgiye getiriyor. "Hmm."

"İstersen kot pantolonumu ve tişörtümü tekrar giyebilirim. Bugün topluluk bahçesinde çalışırken biraz kirlenmişler, ama en azından bana oluyorlar."

"Kot pantolon ve tişört, yeni yıkanmış olsalar bile saray balosu için uygun kıyafetler olduğunu sanmıyorum. Ama çoraplarını görmek zorunda kalmamak güzel olurdu. O SpongeBob mu?"

Bacağımı kaldırıp çoraplarımı tüm ihtişamıyla sergiliyorum. "Kendisi. Tabii bir süngeri erkek olarak nitelendirebilirsen. Daha çok cansız bir nesne ama bir şekilde... canlı."

Enzo, düşüncelerimden pek etkilenmedi. "Ne diyorsun sen, Marco?"

"Bak, çorapları çıkarabilirim. Önemli değil. Ama smokin? Ya bunu giyerim ya da baloya hiç gitmem."

Sözlerimi havada bırakıyorum, umarım önerimi kabul eder ve beni rahat bırakır. Bu akşamki etkinliği, bir sonraki kanal tedavimi beklediğim kadar heyecanla bekliyorum. Aslında, bu etkinliğe gitmekten kurtulursam, akşamı şehrin en yeni parkı için tasarımı üzerinde çalışarak geçirebilirim ve komisyonu kazanma ihtimalim ne kadar düşük olsa da, kazanmam için birkaç yüz dua ve olumlu düşünce yapabilirim.

"Gelmen gerek. Davet listesinde adın var ve gelmemek kabalık olur. Ayrıca, akşam boyunca sana ihtiyacım olabilir."

"Enzo, ben senin asistanıyım. Benden ne yapmamı isteyeceksin? Prensesle yaptığın konuşmanın ana hatlarını listelememi mi? Dans sırasında Peru'ya uçak bileti ayırtmamı mı?"

Villadorata başkentine döndüğümünden beri son birkaç aydır ağabeyim için yarı zamanlı çalışıyorum. Para işime yarıyor ve ağabeyimin işlerinde ona yardım etmek doğru bir şey gibi geliyor, bu onun bana emir vermesini gerektirse bile. O da bundan zevk alıyor. Ama sanırım o beni bu denklemin çok rahat tarafında olan kişi olarak tanımlar. Biz gece ile gündüz gibiyiz, ama farklılıklarımıza rağmen, bir şekilde işimizi yapıyoruz.

"Bilmiyorum, Marco. Akşam boyunca senden bir şey isteyebilirim," diye cevaplar, dikkatini dağıtırken, benim yetersiz gardırobumu karıştırır.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum gibi görünüyor? Sana yakışacak bir şey bulmaya çalışıyorum."

"İçinde sana tam uyan bir smokin saklı değil ki. Olsa, çoktan giymiş olmaz mıydım?"

"Senin için bilemem. Burada birkaç takım elbise olabilir."

"Yıllardır takım elbise giyme fırsatım pek olmadı."

"Çünkü üniversite diploması alıp düzgün bir iş bulmak yerine, bir tür serseri gibi dünyayı dolaşmaya odaklandın."

Harika. Yine *aynı* konu. "Peyzaj mimarlığı düzgün bir iş."

Bana bir bakış attı. "Sen öyle diyorsan." Gardırobumu karıştırmaktan vazgeçti ve yenilgiyi kabul eden bir nefes aldı. "En azından beni iyi göstereceksin."

"Ne kadar da çekicisin. Prenses sana ilk görüşte aşık olacak," diyorum gülerек.

"Göreceğiz. Çoraplarını değiştir. O saçlarını tarakla. Tırnaklarının altındaki kiri temizle. Fark etmediğimi sanma."

Yakalandın.

"Üç dakika sonra çıkıyoruz."

Ona selam veriyorum ve hala etkilenmemiş bir şekilde, topuklarını dönüp beni orada bırakıyor.

Parmaklarımla saçımı tararım, babamızdan miras kalan kalın saçımı. Annemizin ince saçlarını miras alan Enzo'nun aksine. Koyu sarı ve kalın saçlarım, Enzo'nun büyük üzüntüsüne, yakamın altına kadar uzanır ve en az altı ayda bir kestirmezsem, Miley Cyrus'un punk rock dönemindeki gibi görünür.

Aklıma bir görüntü gelince gülümserim. Bu, bu gecenin görünümünü gerçekten tamamlar: James Bond'dan çok, Michael Jackson ile Miley Cyrus'un karışımı gibi.

Enzo'nun kaşları yüzünde kalıcı bir iz bırakacak.

Hızla, bulabildiğim tek siyah çorapları giyiyorum, bu da kısa pantolonumu biraz olsun gizlemeye yarıyor. Tırnaklarımın altını temizliyor ve saçımı tarıyorum, sonra Enzo bir kez daha görünüşüme kaşlarını çatıyor ve arabaya binip Villadorata şehrinin sokaklarından geçerek saraya doğru yola çıkıyoruz.

"Bu gece nasıl olacak? Prenses herkesle dans edip bize bir sürü soru mu soracak? Yoksa bize birer masa verecek ve sanki aşırı hızlı bir kraliyet randevusunda gibi aramızda dolaşacak mı?" diye soruyorum, sarayın kapılarıyla biten geniş Royal Mile boyunca heybetli neoklasik Bilim Müzesi'nin önünden hızla geçerken.

"Oraya vardığımızda öğreniriz herhalde," diye cevaplar Enzo. "Tabii ki hepimizle konuşması gerekecek. Kim bilir kaç erkek olacak orada. Oldukça uzun ve sıkıcı bir akşam olabilir, ama katılmak zorundayız. Davetli misafirleriz."

Önümüzde kapılardan geçen araba konvoyuna bakıyorum. "Gecenin sonunda gerçekten bir koca seçecek mi?"

"Medya öyle söylüyor ve yirmi yedi yaşında, yakında evlenmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

Bir ısıklık çaldım. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Birini sadece bir akşam tanıdıktan sonra nasıl ona aşık olabilirsin? İlk görüşte aşk mı bekliyor?"

"En azından başlangıçta aşk beklemeyeceğini tahmin ediyorum. Babası kralın rehberliğinde, uyumluluk ve ortak değerlere göre bir eş seçecektir."

"Ne romantik," dedim, yüzümde hiçbir ifade olmadan.

"Bu iyi bir temel, peyzaj işinde olan senin çok iyi bildiğin bir şey."

"Ahşap istinat duvarları: romantik aşk." İki kavramı da tartıyormuş gibi yapıyorum. "Haklısın Enzo, ikisi tamamen aynı. Prenses Sofia gerçekten doğru bir şey yakalamış."

"Neden sürekli şaka yapma ihtiyacı duyuyorsun?"

"Neden sürekli şaka yapmama ihtiyacı duyuyorsun?"

Dudaklarını inceltir. "Hmm," diye homurdanır, bu da benim iki aydır ülkede olduğum süre boyunca söylediğim çoğu şeye verdiği karakteristik tepki gibi görünüyor.

Araba sarayın önünde durur. Sarayın devasa demir kapılarının iki yanında tören kıyafetleri giymiş muhafızlar durmaktadır. Koyu renkli takım elbiseli güvenlik görevlileri, sarayın kutsal alanına girmeden önce davetiyelerimizi ve kimliklerimizi kontrol eder.

Pencereden, Barok mimarinin klasik bir örneği olan binanın ihtişamını seyrediyorum. Büyük ölçekli süslü simetrik tasarımı ve devasa sütunları, binaya tam anlamıyla uygun bir asil hava katıyor. Lastikler kireçtaşı üzerinde çıtırdarak, geleneksel budama sanatı ve heykellerle süslenmiş, yumuşak akşam güneşinin ışınlarıyla yıkanan, mükemmel bir şekilde bakımlı bahçelerin önünden geçiyoruz.

Aklımda fikirler dolanmaya başlıyor. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, bahçeleri modernize ederken, miraslarını da göz önünde bulundurarak çeşmeyi yeniler ve bazı gülleri, Akdeniz sütleğini gibi ilginç, daha mimari bitkilerle değiştirerek ilgi çekici hale getirirdim.

Tabii ki bunu yapma şansım asla olmayacak.

Araba bir kanopinin altında durur ve Ledonian kırmızısı giysili, beyaz eldivenli bir muhafız kapıyı bizim için açar. Basamakları ve görkemli bir cepheyi geçerek sarayın içine uzanan kırmızı halıyla kaplı parke taşlarına adım atarım.

"Prensesle tanışmaya hazır mısın?" diye soruyorum kardeşim siyah papyonunu düzeltirken.

"Her zamanki gibi hazırım. Marco? Lütfen uslu dur. Burası kraliyet ailesi, eski püskü bir sahil barındaki adamlar değil."

"Ben eski püskü sahil barlarını severim."

"Marco," diye en iyi ağabey tonuyla uyarıyor.

Ona en ciddi bakışımı atıyorum. "Prenses ülkedeki en eğlenceli insan olsa bile, bu gece hiçbir koşulda eğlenmeyeceğime söz veriyorum."

Sadece onunla dalga geçiyor olsam da, bu sözü vermek kolay. Prenses Sofia, güzel olmasına rağmen, ciddi ve oldukça sıkıcı olmasıyla bilinir, her zaman kusursuz bir şekilde, düzgün etek takımları giyer, boynunda inciler takar, saçları düzgünce toplanmıştır.

O, benim hoşlandığım kadınlardan, yükseklik korkusu olan birinin astronot olmaktan ne kadar uzaksa, o kadar uzaktır.

Tamamen zıt karakterleriz.

Prenses zırhı olmasa nasıl görünürdü acaba? Saçları her zaman çok sıkı bir şekilde kontrol altında tutuluyor. Ya saçlarını salarsa, hatta ceketinin üst düğmesini açıp birkaç santimlik bir kısmını ortaya çıkarsa? Belki de köprücük kemiği. Şok, dehşet! Onun hakkında tek bildiğim şeyler medyadan öğrendiklerim olsa da, bana her zaman rahatlayıp eğlenebilecek biri gibi gelmiştir.

Hayatımda Prenses Sofia hakkında çok fazla zaman harcadığımdan değil tabii.

Yapacak çok daha ilginç şeyler var.

Uzun, kırmızı halı kaplı koridorda, smokin giymiş bir grup erkeğin peşinden yürüyoruz. Bu yerin büyüklüğü ve ihtişamından etkilenmemek elde değil. Tabii ki, tüm Ledonianlı çocuklar gibi, ben de on yaşımdayken okul gezisiyle buraya gelmişim, ama o zamanlar şimdi olduğu kadar takdir etmemiştim.

Muhtemelen bir kilometre uzunluğundaki koridorun sonuna geldiğimizde, altın ve zarafetle dolu balo salonuna giriyoruz. Oh, ve erkekler. Çok çok fazla erkek.

Cidden, biri belediye başkanını arasın, çünkü belli bir yaştaki tüm erkek vatandaşlar bu odada mahsur kalmış, otlağı dolduran bir sürü koyun gibi gergin bir şekilde etraflarına bakınıyorlar.

"Burası erkeklerle dolu," diyorum, bariz olanı işaret ederek. "Uslu dur," diyor Enzo, sesini alçaltarak.

"Uslu duruyorum," diye karşılık veriyorum.

Cilalı parke zeminde ilerlerken, etrafımdaki tüm bekar erkeklere bakıyorum ve hepsinin mükemmel kesimli smokin giydiğini fark ediyorum. Smokinimin boyutu mucizevi bir şekilde bana uyacak şekilde büyüyebilirmiş gibi ceketimi çekiyorum. Tabii ki büyümiyor.

"Duck!" diye bir ses duyulur ve baktığımda okuldan arkadaşım Austin Hargreaves'i görürüm. Elindeki içki elinin derisine sıçrayarak bize doğru koşar, yüzünde bir gülümseme vardır.

"Austin. Seni görmek ne güzel," diyerek elini sıkıyorum. Liseye benimle aynı sınıfta gitmişti ve her zaman gürültücü ve inatçı olduğunu hatırlıyorum. "Bu Enzo, kardeşim."

Austin, Enzo'yu selamlar. Enzo, kendi arkadaşlarını görür ve onlarla sohbet etmek için ayrılır.

"Neredeydin? Dur, söyleme." Ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken viski bardağını göğsüne dayadı. Zaten biraz fazla içmiş gibi görünen biri için cesur bir hareket bu, üstelik henüz prenses gelmemişken, balo daha başlamamışken.

"Ne yapıyorsun?"

"Instagram'da güncellemeleri kontrol ediyorum."

"Sanırım Villadorata'da olduğumu göreceksin," diyorum gülerek, çünkü bu çok açık değil mi, adamın önünde dururken? "Birkaç ay önce Hindistan'dan döndüm. O zamandan beri buradayım."

"Hindistan mı? Hiç gitmedim. Çok sıcak ve ben körili yemekleri sevmem. Çok baharatlı."

"Aslında harika bir yer, köriler de dahil. Tac Mahal çok zarif ve güzel, ayrıca Thar Çölü'nde inanılmaz bir deve safarisi yaptım, yıldızların altında uyudum, havada sadece gece böceklerinin sesi vardı. Çok romantikti."

Kaşlarını kaldırır. "Romantik mi? Bu safaride seksi bir kadınla mıydın?" diye sorar.

Bazı erkeklerin çekici kadınları "baba" olarak adlandırmalarını hiç sevmedim. Ama Austin işte böyle biridir. Pek de klas sayılmaz.

"Eminim öyledir, seni yaşlı kurt." Beni biraz fazla sert itti.

"Aşık olma anlamında değil. Hala bekâрім. Açıkça." Etrafımdaki erkekler denizini işaret ediyorum.

"Buraya göre çok fazla erkek var," der ve viskisini bir yudum daha alır. "Develerin çok kötü kokan, gazlı hayvanlar olduğunu duydum. Doğru mu?"

"Rüzgârın üstünde durmak en iyisi."

Kahkahayı patlatır. "Gerçekten inanılmaz bir hayatın var, Duck. Hep oradan oraya koşturuyorsun, asla uzun süre bir yerde kalmıyorsun. Benim gibi kariyerine emek veren biri gibi değilsin. Söylesene, gitmediğin yer var mı?"

"Birçok yere," diye belirsiz bir cevap veriyorum. "Ama benden bu kadar. Sen ne yapıyorsun, Austin?"

"Aile işini yürütüyorum. Nasıl olduğunu bilirsin, Duck."

"Aslında, ben değil. Bu Enzo'nun işi. Benim değil." Başparmağımla kendimi işaret ediyorum. "Daha genç, tamamen sorumsuz kardeş, hatırladın mı?"

Bakışları üzerimde dolaşıyor. "Görünüşe göre doğru beden takım elbise bulamayan."

Omuz silkiyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? O haklı.

"Sen şanslısın. Özgürsün. Hayatında istediğin her şeyi yapabilirsin, saraya istediğin kıyafeti giymek de dahil."

"Bu günlerde fakir olmak benim tercihim gibi görünüyor. Gezinlerin işleri pek iyi para kazandırmıyor. Ama bu şehirde peyzaj işine başladım, bu konuda çok heyecanlıyım."

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Bitkiler, ha? Sen her zaman kendi bildiğin yoldan gittin. Ve şimdi Villadorata'dasın, bir prensesle aşk mı arıyorsun?"

Kıkırdayarak güldüm. "Bu daha çok kardeşimin tarzı. Ben, ihtiyacı olursa diye buradayım."

"Ama davet listesinde adın var, değil mi?"

"Ledonia'da bekar bir erkeğim, değil mi? Ama bu, Prenses Sofia ile evlenmek istediğim anlamına gelmez. Kraliyet ailesine gelin gitmekten daha kötü bir şey hayal edemiyorum."

Bana doğru eğilip, "Bir planım var" diyor.

"Plan mı?" diye soruyorum, viski kokan nefesini içime çekmemeye çalışarak.

"Mümkün olduğunca çabuk evlenme teklifinde bulunacağım. O da bunu istiyor, değil mi? Sadece durumu kontrol altına alacak bir erkeğe ihtiyacı var. İşleri yoluna koyacak birine. Ne de olsa o Acınası Prenses. Ne kadar seçici olabilir ki?" Gözleri parıldayarak viskisinden bir yudum daha alır.

Onun planladığı şeye inanamıyorum. Ama haklı, Prenses Sofia'nın bir koca aradığı söyleniyor ve Austin, görünüşe göre, istekli bir aday. Ben kimim ki onun yoluna çıkayım?

"Ne romantik," diyorum ciddi bir ifadeyle.

O yine kahkaha atıyor. "Romantizm kuşlar içindir. Hepimiz onun bej rengini canlı gösteren biri olduğunu biliyoruz. Ama bir iki kadeh şarapla halledilemeyecek bir şey yok, değil mi?" Bardağını havaya kaldırıp sırtarak dirseğiyle bana dokunuyor. "Eminim onun heyecan arayışı, baharat rafını alfabetik sıraya koymaktır."

"Bir prenses baharat rafının ne olduğunu bilir mi?"

"İyi noktaya değindin, Duck. İyi noktaya." Kıkırdayarak, bir yudum daha almak için kadehini kaldırır.

Hayatında ne yapmak istediğini yeni keşfetmiş küçük kardeş olabilirim, ama insanların kendileri olduklarını biliyorum. Değişmezler. Prenses Sofia ciddi biriyse,

onunla benim pek ortak noktamız olmayacağı açıktır. Tecrübelerime göre, ciddi insanlar Enzo'nun sevdiği türden şeylere ilgi duyarlar: satranç, opera ve siyaset tartışmaları. Ben ise çılgın bir futbol maçı oynayıp, ardından dağlarda yürüyüş yapmayı, akşamları arkadaşlarımla kamp ateşinin etrafında dinlenip, marshmallow kızartıp hikayeler anlatmayı tercih ederim.

Prenses Sofia gibi birinin bu tür şeyleri yapmak isteyeceğini hayal bile edemiyorum.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bu gece, ailemden prensesle bir şansı olan tek kişi için buradayım ve o kişi kesinlikle ben *değilim*."

Bölüm 3

Sofia

Derin bir nefes alıyorum. İşte bu. Bu gece gelecekteki kocamı tanıyacağım.

"Hazır mısın?" diye soruyor Alex. Altın rengi süslemeli kırmızı resmi ceketini giymiş, rengi benim ipek elbisemle uyumlu. Tabii ki, Alex olduğu için, son derece yakışıklı ve zarif görünüyor. Kardeşim, yeni doğduğunda çekilen ilk fotoğrafından beri basının gözdesi olmuştur. Bir zamanlar Parti Prensi ve bir kız kardeşin bakış açısından oldukça rahatsız edici olan Prens McHottie olarak anılan kardeşim, artık tamamen değişmiştir ve bugünlerdeki içsel ışığı tamamen nişanlısı Maddie'ye borçludur.

"Biliyorsun, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diyor, kız kardeşimizin sözlerini tekrarlayarak. "Erkeklerle tanışmanın başka yolları da var.

yollar var. O kadar da..." Bir an durur ve hangi kelimeyi söyleyeceğini biliyorum.

"Trajik?" diye öneriyorum.

Onun böyle düşündüğünü biliyorum. Herkes böyle düşünüyor. *Zavallı Prenses kendine bir erkek bulamıyor, bu yüzden babasından onun için bir balo düzenleyip birini seçmesini istiyor.* Bu doğru olmasaydı itiraz ederdim.

"Masal gibi," diye gülümseyerek cevap veriyor, beni şaşırtıyor. "Ama sen bir prensesin, bu da bu görevin bir parçası sanırım."

Çenemi kaldırıyorum. "Masallar, yanılmıyorsam, sonsuza kadar mutlu yaşamakla biter ve ben de bu gece bunu umuyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açar, ben de işaret parmağımı kaldırırım. "Grim kardeşlerin masallarının çoğunun oldukça korkunç olduğunu hatırlatma, çünkü bunu duymak istemiyorum."

"Disney masalı mı?" "Disney masalı."

"O zaman bu hikayeyi başlatalım," diyor. Büyük bir sopayı sallayan ve benim balo salonuna gelişimi duyurmaya hazır olan haberciye başını sallıyor.

"Bekle. Maddie nerede?" diye soruyorum. Oyalanıyorum.

Beni yargılamayın. Bu gece çok önemli.

"Nişanlım balo salonunda bizi bekliyor." Yüzünde, sevdiği kadından bahsederken her zaman yaptığı o şapşal gülümseme var.

"Nişanlım demek hoşuna gidiyor."

"Belki sen de yakında bunu söyleyeceksin."

Sinirlerim, Afrika ovalarında koşan bir devekuşu gibi içimi kaplıyor.

Plan bu.

Ağır kırmızı perde çekildi ve balo salonundaki tüm gözler, büyük merdivenin tepesinde duran bize çevrildi. Herold sopasını yere vurdu ve bunu bekliyor olmama rağmen, yine de irkildim.

"Ledonia Prensesi Sofia, kardeşi Ledonia Prensi Alexander eşliğinde!"

Alex'in koluna sanki bir can simidiymiş gibi tutunuyorum. Dudaklarımı sakın bir gülümsemeye çekiyorum, sanki babam her gün bana bir koca bulmam için top atıyormuş gibi.

İçeride ise tabii ki durum tamamen farklı.

Önümde smokin giymiş bir erkek ordusu var. Yakışıklı erkekler. Genç erkekler. Bekar erkekler. Hepsi bana bakıyor, ne yapacağımı bekliyorlar.

"Şimdi merdivenlerden iniyoruz," diyor Alex fısıldayarak ve ben onun koluna daha da sıkı tutunuyorum. Adım adım ilerlerken, adımlarımız kalbimin çarpışını yansıtıyor. Ben ise dünyaya Prenses Sofia yüzümü, hoş bir gülümsemeyi ve kibarca eğilmiş başımı sunuyorum.

Oda avizelerle aydınlatılmış, müzik yumuşak ve zarif - tabii ki bir yaylı dörtlüsü - ve büyük pencerelerden çimler ve ağaçlar batan güneşte parıldıyor.

Daha romantik olamazdı.

Ortada, ailem gururla beni izliyor, yüzleri gülümsüyor. Sonunda evlenmemin onlara büyük bir mutluluk getireceğini biliyorum ve bunu hem kendim hem de ailem için çok istiyorum.

Merdivenlerin altına vardığımızda, kardeşlerim Max, Amelia ve yakında yengem olacak Maddie hemen etrafımızı sarıyor.

"Merdivenlerden indin! Harika bir başlangıç, kardeşim," diyor kardeşim ve en küçük kardeşimiz Max. Benimle dalga geçiyor, ama nazikçe. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Herkes öyle.

"Bu gece çok güzelsin Sofe," diyor Maddie, ellerimi tutup yanaklarımdan öperken. "Kırmızı sana çok yakışıyor, şanslısın. Koyu saçların ve gözlerinle çok uyumlu. Tıpkı Alex'inki gibi." Nişanlısına şapşal bir gülümseme atıyor ve o da ona gülümsüyor.

Aşk. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Bu konuda seçim şansımız yok," diyor Amelia, ağzını bükerek. "Bu ailede ya kırmızı ya kırmızı ya kırmızı. Kral olduğunda, Max, onlara istediğimiz rengi giyebileceğimizi söylemelisin."

"Bence herkes harika görünüyor," diye haykırıyorum, etrafımdaki herkese bakarak. Maddie hariç, hepimiz kırmızı giyiniyoruz, o ise Malveauxian mavisi giyiniyor. Kadınlar taç takıyor ve erkekler altın düğmeli kırmızı ceketleri ve mavi kuşaklarıyla uygun bir şekilde asil görünüyorlar.

"Sofe, burada Superbowl sırasında bir spor barında olduğundan daha fazla erkek var," diyor Maddie, tamamen Amerikan tarzıyla. "Bu odada istediğini seçebilirsin, kızım."

"Sofia'nın odadaki erkekleri seçmesine gerek yok. O zaten kimi istediğini biliyor," diyor Amelia ve ben ona bir bakış atıyorum. "Ne? Herkes senin bir liste tuttuğunu biliyor."

"Öyle mi?" diye ciyakladım, tamamen utanmış bir halde — kocam bulma tablosunun büyük bir hayranı olmama rağmen.

"Çizelge hakkında bir şey duymadım. Ne hakkında?" diye sordu Maddie.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Amelia benim yerime cevap verdi. "Bu gece davet edilen bekarların tüm özelliklerini bir tür puanlama sistemi ile listelemiş, böylece kağıt üzerinde kendisine en uygun olanı bulabilmek için."

Çok yardımcı oldun Amelia.

"Bu gerçekten... mantıklı geliyor," diye cevaplar Maddie ve onun destek olmaya çalıştığını, bu konudaki gerçek görüşünün bu olmadığını anlayabiliyorum.

Amelia ve Max burunlarını çekerken, Alex başka bir şey düşünüyormuş gibi gülümser. Ne düşündüğünü tahmin etmenin bir anlamı yok: Maddie.

"Mantıklı, Maddie. Haklısın. Kağıt üzerinde iyi olan, gerçek hayatta da iyidir," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum. "Bunu herkes bilir."

Umarım haklıyım, çünkü bu gece gerçek hayatta iyi olmak için kağıt üzerinde iyi olmaya ihtiyacım var.

Amelia kollarını kavuşturur. "Hiçbir heyecan yok."

Yine mi heyecan?

"Muhtemelen bizimle konuşmak için burada durmak istemiyorsundur, Sofe. Oraya gidip tüm bu erkeklerle sohbet etmek istediğini tahmin ediyorum," diyor Alex.

"Burada çok fazla erkek var, ama yeterince kadın yok," diyor Max, odadaki yüzler denizine bakarak.

"Tabii ki," diye cevaplar Amelia. "Mesele de bu zaten, aptal."

"Bir dahaki sefere benim için bir balo düzenleyelim. Bu odanın muhteşem kadınlarla dolmasını istiyorum," diyor Max, gözleri parlayarak. "Düşünsenize. Bir oda dolusu muhteşem kadın, hepsi benim için burada."

"Alex'in tüm hayatı gibi," diyor Maddie, nişanlısının kaburgalarına hafifçe vurarak. "Yani, benimle tanışmadan önce."

"Sen her şeyi değiştirdin," diye mırıldanır Max, ikisi birbirlerine bakarken.

Tanrım.

"Max, sen de görücü usulü evlilik istediğini söylemiyorsun, değil mi?" diye sorar Amelia.

"Görücü usulü evlilik mi? Delirdin mi? Ben sadece bir sürü güzel kızla tanışmak istiyorum," diye cevaplar Max, gözleri bu fikirle parıldayarak, yüzünde küstah bir gülümsemeyle.

"Görünüşe göre ağabeyinin yerini alacaksın. Öyle değil mi, Parti Prensi?" diye alay eder Amelia.

"Onlara hoş geldin," diye cevaplar Alex, kolunu Maddie'nin beline dolayarak. "Burada ihtiyacım olan her şey var."

"O ayakkabıları seve seve senden alırım Alex," diye cevaplar Max, parlak bir gülümsemeyle. "Güzel kızları getir."

Max için sorun yok. O benden tam beş yaş küçük ve erkek. Babam ona yıllarca evlenmesi için baskı yapmayacak ve o zamana kadar babam altmış beş yaşında emekli olduğunda kral olmak üzere olacak ve zaten istediği her şeyi yapabilecek.

Hayat adil değil.

Evet, huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum. Ama bu, gerçeği değiştirmez.

Babam, annemle birlikte grubumuza katılır, ikisi de elbette kırmızı giyinmiştir, annemin başında elmas ve yakutlarla süslü bir taç vardır.

"İyi akşamlar, ebeveynlerim," diyor Max.

"Ebeveyn figürleri," diyor Amelia, burnundan soluyarak gülüyor. "Amelia. Terbiye," diyor annem uyarıyor.

"Hazır mısın, Sofia?" diye sorar babam ve tam da o anda sinirlerim bir kademe daha gerilir.

"Sanırım, olabileceğim kadar hazırım." Odaya gizlice bir bakış attım. Oda gerçekten erkeklerle doluydu, hepsi benimle tanışmak için buradaydı, ama ben bunu Max'in odanın kadınlarla dolu olması durumunda hissedeceği kadar harika bulmuyordum. Bana göre, bu durum oldukça ürkütücüydü.

Neyse ki kimi istediğimi çoktan belirledim.

"Unutma canım, bu akşam sadece senin için." Babam kolunu belime dolayarak sessizce sorar, "Lord Strozzi burada mı?"

Yanaklarım kızardı. "O benim Lord Strozzi'm değil, baba."

Gülümsemesi gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları belirginleştirir. "Henüz değil belki, canım. Ama çok yakında olacak."

"Ronan davetiyeyi kabul ettiğini söyledi, o yüzden öyle olduğuna inanıyorum."

"Güzel, güzel. Şimdi, hepimiz gibi biz de ortalıkta dolaşmalıyız. Özellikle sen, canım," diyor bana. "Sonuçta tüm bunlar senin için."

Cesaretimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyorum. Başaramıyorum. "Evet, baba."

"İyi şanslar, canım," diyor annem, babamla birlikte konukları selamlamak için uzaklaşmadan önce.

Alex ellerini ovuşturur. "Tamam, Sofe. Hadi seni bu potansiyel kocalarla tanıştıralım, olur mu?" Geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alır ve bana uzatır.

"Hayır, teşekkürler. Bu gece kafamın açık olmasını istiyorum," diyorum. "Alkol cesareti mi?"

Kadehi kaldırıp aceleyle bir yudum almadan önce kadehe bakarım. Kabarcıklar anında burnumu gıdıklar, sıvı boğazımdan aşağı kayarken beni ısıtır.

Alex bana göz kırptı. "Hollandalılar cesaret konusunda her zaman iyidirler. Bu erkekler denizine merhaba demeye başlayalım mı?"

"Sanırım bu yüzden buradayım."

Çok korkmuş görünüyor olmalıyım ki Alex, "Bir yudum daha al," diyor. Ben de öyle yapıyorum. Aslında oldukça büyük bir yudum, bardağı boşaltacak kadar.

Alex fark etse de, tek kelime etmiyor.

"Şuradaki ikisi nasıl?" İki adamı işaret ediyor, ikisi de uzun boylu ve geniş omuzlu. Bir şey hakkında gülüyorlar

ve yeterince yaklaşılabılır görünüyorlar. Sanırım bir yerden başlamam gerekiyor ve Enzo Revera'yı henüz görmedim.

Gözlerim iki adamdan daha uzun olanına takılıyor. Diğerlerinden daha uzun ve dağınık koyu sarı saçları var ve ona çok küçük gelen takım elbisesi dikişlerinden gergin, kolları ve pantolonu garip bir şekilde kısa. Cildi güneşten bronzlaşmış ve filmlerdeki kahramanların sahip olduğu kare çenelerden birine sahip. Gördüğüm kadarıyla, tıraş olup saçını kestirse iyi olur gibi görünüyor. Çok kaba ve... erkeksi. Evet, doğru kelime bu. Çok *erkeksi*.

Hiçbir uyarı olmadan, ona karşı bir çekim hissediyorum, kertenkele beynim devreye giriyor ve bana "O çekici bir adam: birlikte bebek yaparız" diyor.

Beynimin o kısmını, elinde küçük bir kertenkele valiziyle, ait olduğu çöle gönderiyorum. Sarayın zarif zarafetiyle tam bir tezat oluşturan bu sert, dağınık versiyonu değil, kibar ve bakımlı birine ihtiyacım var.

Ona bir kez daha bakıyorum. Diğer adamın söylediği bir şeye gülüyor, ama gözleri benimkilere takıldığında, sanki sınıfta konuşurken öğretmen tarafından yakalanmış gibi, yüzündeki ifade aniden değişiyor.

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Ben hallederim Alex. Git ve nişanlınla vakit geçir."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle. Fikrimi değiştirmeden önce, adamların yanına gidip "İyi akşamlar, beyler," diyorum.

Kısa boylu olan, arkadaşına, Dağınık Erkeklik Bey'e dirsek atar — çünkü şu anda, önümdeki bu adamı tanımlamak için daha iyi bir yol bulamıyorum. *Dağınık Erkeklik Bey*. Evet. Kesinlikle.

"Majesteleri," der kısa boylu olanı, eğilerek selam verir ve ben de kafasının tepesindeki kel yamayayı incelemekten kendimi alamam, çünkü tam önümde ve avizenin ışığı ona yansıyor. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye cevap veriyorum, öğretildiği gibi elimi nazikçe önümde tutarak, iyilik dolu bir gülümsemeyle.

"Ben Austin Hargreaves, Santinoga Hargreaves'ten. Eminim bizi duymuşsunuzdur. Kereste sektöründe büyük bir şirketiz." Zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri bana kendimi hatırlatıyor.

"Kereste mi? Çok ilginç," diyorum, alıştıırılmış bir gülümsemeyle. Henüz elimi bırakmamıştı, ben de onun elini çekerek kurtuldum.

"Özür dilerim, bir an kendimi kaybettim," diyor Bay Hargreaves diyor. "Çok güzelsiniz, hanımefendi."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi dağınık saçlı erkeksi adama çeviriyorum, gerçi onu bu şekilde düşünmeyi bırakmam gerek. "Siz kimsiniz?"

"Bu Duck," diyor Austin Hargreaves, ahşapçılıkla ünlü olduğu belli olan arkadaşını işaret ederek.

"Duck mı?" diye soruyorum. Gözlerimi bir kez daha onun üzerinde gezdiriyorum.

Beni dava edin. Bir hesap tablom olsa da, ben hala bir kadınıam.

Buradaki diğer erkeklerin aksine, "Duck" pek de düzenli görünmüyor. Beyaz gömleğinin düğmeleri göğsüne sıkışmış, ki itiraf etmeliyim ki, göğsünün kaslı olduğunu ve dokunulduğuunda sert olduğunu tahmin ediyorum. Dağınık saçları ceketinin yakasını aşılıyor ve sert çekiciliğini artırıyor. Bu adamın sık sık takım elbise giymediğini hissediyorum.

"Bu bir takma ad, Majesteleri. Lise yıllarından kalma," Duck adındaki adam derin ve kadifemsi sesiyle cevap verir. Bu ses, bütün gün dinleyebileceğim, beni sarmalayıp kadifemsi sıcaklığıyla saracak, her kelimesi kulaklarımı okşayan bir ses.

Şu anda biraz fazla heyecanlanıyor olabilirim.

"Okuldan ayrıldıktan sonra bu takma adı kullanmayı bıraktım, ama Austin hala unutmamış," diye bitirir.

"Benim için her zaman Duck olacaksın," diyor Austin, sesi Duck'inki kadar bal gibi kadifemsi değil. Birkaç kez vaklayıp kendi şakasına gülüyor.

Duck gülümseyerek ona başını sallar.

"Neden Duck?" Onun sesini bir kez daha duymak için sabırsızlanıyorum ve Bay Lumber'ın daha fazla vaklamasını istemiyorum.

"Aslında bu oldukça utanç verici bir hikaye, hanımefendi," diye cevaplar Duck ve ben ilk kez, büyük salonun ihtişamını delip geçen, çarpıcı parlak mavi gözlerini fark ederim.

"Ben anlatayım," diyor Austin ve hemen hikayeye başlıyor. "Lise yıllarında, Duck burada bir barbekü ızgarasıyla talihsiz bir kaza geçirdi ve sonrasında günlerce etrafta yalpalayarak dolaşmak zorunda kaldı. Çok komikti. Böyle yürüyordu." Austin bir bacağından diğerine sertçe geçerek, bir ördeği başarıyla canlandırıyor ve ben gülmek için dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Teşekkürler," der Duck başını sallayarak.

"O zamanlar çok komik olduğunu kabul etmelisin," diyor Austin, Duck'ın sırtına bir şaplak atarak.

"Barbekü ızgarasında ne oldu?" diye merakla soruyorum.

"İnanın bana hanımefendi, bilmek istemezsiniz," diye cevaplıyor Duck.

"Ama ben bilmek istiyorum," diye ısrar ediyorum. Onun güzel sesini biraz daha dinlemek için bu fırsatı değerlendirmek istiyorum.

Bir sesin bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi? Tabii Barry White hariç.

Bu adamın aradığım koca tipinin tam tersi olduğu açık, ama yine de kendimi ona çekiliyorum, Amelia'nın "cızırtısı" ile dolup taşıyorum.

Ama bu adam, koca avında cızırtının tamamen abartıldığını kanıtlıyor. Duck, kağıt üzerinde benim için doğru kişi olamaz. Peki ya şahsen? Eh, o tamamen başka bir hikaye.

Bu yüzden, bu gece kendime kısa bir flört izni verebilirim, ama bu kadarla kalacak.

"Hadi Duck, prensese hikayeni anlat. Eminim tüm kanlı detayları bilmek isteyecektir," diye Austin alay ediyor.

Duck'ın gözleri arkadaşından bana kayıyor. "Ben... şey... üzerine oturdum," diyor, isteksizliği belli oluyor.

"Barbeküye mi oturdun? Sıcak mıydı?"

diye soruyorum. "Kızgın."

"Çok acımış olmalı," diyorum.

"Aslında oldukça acıdı," diye cevaplar, gözleri parıldayarak, yüzünde bir gülümsemeyle.

Yeni tanıştığın birine barbeküye oturarak poponu yaktığını ve sonra ördek gibi yürümek zorunda kaldığını anlatmak, muhtemelen bu gece bana vermek istediği ilk izlenim değildi, ama yine de burada, bu konuda içtenlikle gülümsüyor.

"Senin... Şimdi tamamen iyileştin mi?" Onun poposuna atıfta bulunma isteğine direniyorum, çünkü, bilirsiniz, nezaket gereği.

"Uzun zaman önceydi, hanımefendi," diye cevaplıyor.

"Ama hala o yılın en komik hikayelerinden biri," diyor Austin sırıtarak. "Vak vak, değil mi, Ördek? Vak vak!" Austin, şakasına bir kez daha gürültüyle gülüyor, sonra bir yudum viski içip elimi tutuyor. "Prenses Sofia, bu akşam ne kadar büyüleyici göründüğünü söylememe izin ver," der, viskisini ceketinin koluna dökerek, ve bu adamın sarhoş olduğu aklıma gelir.

Elimi kaldırıp üzerine ıslak bir öpücük konduruyor ve hızla soğuyan bir tükürük izi bırakıyor. "Hizmetinizdeyim."

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyorum, elimdeki tükürük bana iki labradorumun aklına geliyor. Elim bir kez daha çekip, elbiseyle dikkatlice siliyorum.

Ama Austin benimle henüz işini bitirmemişti.

"Koca avı balosunu kendine bir koca bulmak için düzenlediğini biliyorum ve ben de kendimi ödülün olarak sunmak istiyorum." Göz kırpar. "Kendim söylemesem de, oldukça muhteşem bir ödül."

Cevap vermek için ağzımı açtım - ne diyebileceğimi bilmesem de - ama dehşetle gördüm ki, cebinde bir şeyler arıyor ve küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor, sonra da bir dizinin üzerine çöküyor, eli hala içkisini tutuyor.

Gözlerim panik içinde Austin'den Duck'a kayar. *Bu gerçekten oluyor mu?*

Hafifçe sallanan Austin, Titanic'teki son cankurtaran botu gibi elimi tutar. Etrafımızda bir kalabalık toplanırken, ciddi bir ifadeyle bana bakar.

Kaçma isteğiyle mücadele ediyorum.

Bu gece açıkça çok fazla viski içmiş olmasına rağmen, tek eliyle ustaca kutuyu açar ve odadaki avizelerden biri sanılabilecek kadar büyük bir elmas ortaya çıkar. "Prenses, arayışın sona erdi. Beyaz atlı prensin buldun! Ve o kişi benim. Hayır, dur. Bu doğru değil. O kişi sensin. Hayır. Yine yanlış. Oh, ne demek istediğimi anladın. Ben senin kocanım."

"Oh, ben..." Elimi onun demir gibi sıkışan elinden çekmeye çalışıyorum, ama o kararlı bir deniz kabuğu gibi yapışmış durumda.

"Karşı koymana gerek yok, prenses. Sen ve ben? Biz... biz... pastırma ve yumurta gibi olacağız."

"Daha çok pastırma ve diş macunu gibi," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Austin yüzüğü parmağıma zorla takmaya çalışırken, gözlerim odanın içinde dolaşır, Duck'ın gözlerine kısa bir süre bakarak sessizce yardım isterim.

İhtiyacım olduğunda kardeşlerim nerede? Ve neden bu insanlar bana bakıyor?

Duck, ipeksi bir yumuşaklıkla araya girer. "Bence biraz aceleci davranıyorsun, Austin. Neden bir şeyler içip flört etmenin inceliklerini tartışmıyoruz?"

"Bir şeyin ortasında olduğumu görmüyor musun?" Austin öfkeyle sorar. "Ne dersin, sevgili Prenses Sofie?"

"Sofia!" diye bağırır kalabalıktan biri ve herkes kahkahalara boğulur. Bu *çok utanç verici*.

"Biliyorum!" Austin, yüzü kızararak tersler.

Duck, Austin'in omzuna kararlı bir şekilde elini koyar. "Hadi ama dostum. Barın reddedilen taliplere bedava içki dağıttığını duydum. İlk tur benden."

Austin'in gözleri parlar. "Bedava içki mi dedin?"

Duck'ın dikkati dağılmışken, elimi çekip yüzüğü Duck'a fırlattım. Duck yüzüğü tek eliyle yakaladı ve Austin'i ayağa kaldırırken bana gülümsedi.

"Bu kriz atlatıldı diyebilirim," diyor bana gülümseyerek ve ben de ona minnettar bir "Teşekkür ederim" diyorum.

Şaşkın Austin'i kolunu omzuna sıkıca dolayarak uzaklaştırır. "Şimdi, Austin, dostum, benim gerçekten büyüleyici bulduğum bir şeyi konuşalım, olur mu? Kereste fabrikalarının karmaşık dünyası.

Her zaman sabahları odun talaşının kokusu gibisi yoktur derim." Duck, kalabalık dağılırken, arkasında bana gizlice başparmağını kaldırır.

Rahat bir nefes alarak başımı eğdim ve kaçtım, sessizce babamdan en kısa zamanda Duck'ı şövalye ilan etmesini isteyeceğime yemin ettim — sarayın güvenlik protokollerini güncelledikten hemen sonra.

Bölüm 4

Marco

"Bunu neden yaptın?" Austin, nazik ama kararlı tutuşumdan kolunu kurtarmaya çalışırken sordu. Prensesle kucaklaştığı durumdan kurtulmak için ücretsiz içki vaadinin sadece bir hile olduğunu anlamış olmalıydı.

Onu şaşkın prensesin yanından balo salonunun arkasına götürmeyi başardım. Orada bazı konuklar, teklif silahını yüz metre kadar atlayan sarhoş adamın bundan sonra ne yapacağını görmek için bizi izliyorlardı.

"Seni tüm balo, kral ve kraliçe ve prensesin önünde daha fazla rezil olmaktan kurtarıyorum dostum."

"Sen sadece kıskanıyorsun çünkü prensesle ilk ben konuştum ve sen fırsatı kaçırdın," diye tükürdü. "Hazırlıklı geldim. Hatta bir yüzük bile getirdim." Üst cebini okşadı. "O lanet yüzük nereye gitti?"

Kendi cebimden çıkarıp ona veriyorum. "Neden sendeydi?"

"Senin için kurtardım diyelim." O homurdanır.

Prenses Sofia'nın, Austin'in güneşi bile gölgeleyecek kadar büyük bir elmasla evlenme teklif ettiğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Onun evet demesi ihtimalini sıfırın çok altında görüyorum, ama son istediğim şey sarhoş birini daha da kızdırmak — gerçi onu oradan uzaklaştırdığım anda bu ihtimalin kalktığını söyleyebilirsin.

"Sana kahve ikram edelim mi?" diye önerdim, onu sahte bir içki vaadiyle bara sürüklediğim için pişmanlık duyarak.

"Kahve mi? Delirdin mi?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Burası balo salonu, hanımların sabah çayı değil. Ben gidip kendime başka bir içki alacağım."

"Biraz nefes almaya ne dersin? Dışarı çıkabiliriz." Bahçelere bakan bir balkona açılan açık kapıyı işaret ediyorum. Gece çökmüş ve birkaç ağaç yerden aydınlatılmış, çeşmeye giden çit ise kafes desenli peri ışıklarıyla kaplı. Genel olarak masalsı bir atmosfer var.

"Olur," diye homurdanır ve onu ıssız balkona çıkarırım. İkimiz de taş korkuluğa yaslanıp geniş bahçeleri seyrederek.

"Neden evlenme teklif ettin?" diye soruyorum.

"O bir koca arıyor, değil mi? Ben sadece ona zahmetten kurtardım. Bana bak, ben onun gibi bir kız için mükemmel bir erkeğim. Zenginim, başarılıyım, kendim söylemesem de yakışıklıyım. Beni elde ederse çok şanslı olur."

"Ama onu tanımıyorsun bile."

"Ne bilmek var ki? Bir kocaya ihtiyacı var ve ben de kraliyet ailesinin bir parçası olmak istiyorum. Bu, cennette yapılan bir evlilik."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne romantik."

O saraya doğru döner. "Reddedilmeyi pek iyi karşılamam, biliyorsun. Ben önemliyim. Güçlüyüm. Benim gibi bir adama evet demekle iyi eder."

Ona başımı sallarım. "Sakin ol, Austin." Ben de sırtımı taş korkuluğa dayayıp balo salonuna bakarım. Prensesi gözden kaçırmak zor. Koyu renkli takım elbiselerden oluşan bir denizde tek renkli leke olan prenses, zeytin rengi tenine ve parlak gözlerine yakışan parlak kırmızı renkteki elbisesiyle dikkat çekiyor.

Kırmızının tutkunun rengi olduğunu söylerler ve şu anda onu misafirleriyle konuşurken, şefkatle gülümserken izlerken, şaşırtıcı bir şekilde haklı olduklarını söylüyorum.

Huh. Prenses Sofia gibi birinin bu kadar tutkulu olacağını hiç beklemiyordum.

Onun hareketlerini izliyorum, çok kibar ve düzgün. Ama o beklediğim gibi değil. Elbette, onun son derece kontrollü ve katı bir şekilde dengeli ve güzel olduğunu biliyordum. Son birkaç yıldır ülke dışındaydım, ama taşın altında yaşamıyorum. Onun fotoğraflarını görmüştüm, ancak şahsen beklediğimden daha güzel.

Konuştuğumuzda, fotoğrafların yakalayamadığı derinliği olan koyu renkli gözleri ve özenle düzenlenmiş kestane rengi saçları dikkatimi çekti. Cildi yumuşak ve pürüzsüz görünüyordu, dudakları dolgun ve çekici bir kırmızı renkteydi.

Tabii ki o dudaklar *beni* öpmeye davet etmeyecek. Odada çok daha uygun seçenekler varken. Neden benim gibi biriyle ilgilensin ki? Ben, yetişkin hayatının çoğunu dünyayı gezerek geçirmiş, bir sonraki yere taşınmak için yeterli parayı kazanmış, hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini ancak kısa süre önce anlamış bir adamım.

Hayır. Onun listesinin en başında olmam mümkün değil. Hatta listesinde bile olmam.

Ama onun için bir şey söyleyeceğim, odadaki tek erkek senmişsin gibi sana bakmayı çok iyi biliyor. Kendini özel hissetmeni sağlıyor, sanki aradığı kişi senmişsin gibi. Ve itiraf etmeliyim ki, ona karşı tanıdık bir çekim hissettim. Annesinin giyim tarzını benimsemiş olsa da, en güzel çağında olan muhteşem bir kadın.

Ama ona ilgi duymamın bir önemi yok. Buraya Enzo'nun isteği üzerine geldim. Hepsi bu. Yumuşak tenli ve çekici dudaklı bu güzel prensesin benimle konuşması ise sadece ek bir bonus. Akşamı geçirmek için hoş bir yol. Tabii Austin'i evlilik teklifinin ortasında ondan uzaklaştırmayı hoş bir yol olarak kabul ederseniz.

Prensesle olan etkileşimimi özellikle keyifli anılarım arasına koyacağım ve bir gün torunlarıma, bir zamanlar Koca Avı Balosunda Prenses Sofia ile tanıştığımı ve onu utanç verici bir durumdan kurtardığımı anlatmak için bu anıyı çıkaracağım.

"Majesteleri, Prens ve Prensesler, bayanlar ve baylar," diye gür bir ses duyulur. "Prenses Sofia şimdi akşamın ilk dansı için dans pistine bir partner alacak."

Alkışlar yükselir ve müzik başlar, tanımadığım klasik bir parça.

"Bir içki daha lazım," diyor Austin alaycı bir şekilde, balo salonuna doğru sendeleyerek geri dönerken.

"Kahve olsun," diye arkasından sesleniyorum. Beni duymayacaktır ve umarım bu gece evlenme teklifini unutacak kadar içki içmez ve tekrar denemez.

Prensesin kırmızı elbisesini, konukların arasında dolaşırken bir anlık görüyorum. Mükemmel kesimli smokin giymiş erkeklerden biriyle dans pistine çıkıyor.

Önümde gelişen sahneye gözlerimi kırıştıyorum. *Ne oluyor?*

O benim kardeşim! Gecenin ilk dansında Prenses Sofia, Enzo'yu dans partneri olarak mı seçti?

Nefesim kesildi. Bu gece kesinlikle unutulmaz bir gece oldu.

Enzo, onu dans pistine götürürken sert bir gülümsemeyle, bir prensesin evlenmek isteyeceği türden bir adam gibi görünüyor. Elbette, ikisi de aralarında hiçbir kimya olmayan bir çift manken gibi görünüyorlar, ama bir şekilde birbirlerine uyuyorlar, ikisi de resmi ve sakin, sanki bu anı birlikte prova etmişler gibi.

—bu geceye kadar tanışmadıklarını bilmeme rağmen.

Elini eline alır, diğer elini hafifçe beline koyar ve dans pistinde yumuşak ve akıcı hareketlerle, tek vücut gibi dans etmeye başlarlar.

Enzo benim olmadığım her şey. Mantıklı, olgun, kim olduğunu ve hayattaki amacını her zaman bilen biri. Omuzlarında tüm beklentilerin yükünü taşıyan ilk oğul, benim başarıyla kaçındığım bir beklenti. Sofia gibi bir prensesin bir koca olarak isteyeceği her şey. Ayağı yere basan, asla dürtüsel olmayan biri. Himalayaların eteklerinde Budist rahiplerle masa tenisi oynarken ya da Goa'ya uçup köpekbalıklarıyla dalış yaparken onu göremezsiniz. Bu benim tarzım, onun değil. Enzo, Ledonia'ya dönüp mantıklı bir kariyer yoluna girmeden önce Ivy League üniversitelerinden iyi bir eğitim aldı.

Eğer bu balo gerçekten dedikleri gibi koca avı içinse, belki de Sofia'nın seçeceği adam o olacaktır. Kardeşim tanımadığı, sevmediği biriyle evlenmeyi kabul eder mi?

Onları dans pistinde hareket ederken izlerken, onun çekiciliğini kabul ediyorum. O çok güzel ve daha önce, özenle inşa ettiği maskesinin altında gerçek Sofia'nın izlerini gördüm. Ayrıca, o kraliyet ailesinin bir üyesi ve Austin'in çok nazıkçe belirttiği gibi, bunun da bir çekiciliği var. Enzo tüm bunlara karşı kayıtsız ve pratik davranabilir. Onun ailesinin bir üyesi olmanın faydalarını görebilir.

Ben mi? Derin, tam ve her şeyi kapsayan bir aşk hissetmeden biriyle evlenmeyi asla kabul etmem. Evet, Austin gibi birinin bunun beni tam bir aptal yaptığını söyleyeceğini biliyorum.

Aferin, bu konudaki görüşü umurumda değil.

Mesele şu ki, ben aşka inanıyorum. Sonsuza dek süreceğine inanıyorum.

Dünyayı dolaşırken kadınlarla ilişkilerim oldu, kısa süreli flörtlerim oldu. Ama hiç o kadar derin, her şeyi tüketen bir aşk hissetmedim, gece gündüz o kişiyi düşündüğün, ondan başka bir şey istemediğin, onun gülümsemesini görmek istediğin, onun da senin için aynı şeyi hissettiğini bilmek istediğin türden bir aşk. Okyanusları aşacağın, dağları tırmanacağın türden bir aşk.

Benim istediğim bu. *İhtiyacım* olan bu. Ve bir gün, umarım buna kavuşurum.

Ve eminim ki, sadece bir kocaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için koca bulmaya kararlı bir prensesle görücü usulü evlilik yaparak bunu elde edemezsin.

Evlilik bundan çok daha fazlası olmalı.

Onların birlikte hareketlerini izlerken, kız ona bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. Garip bir his göğsümü kaplıyor, bu his sanki... sanki kıskançlık gibi.

Huh. Bunu beklemiyordum.

Enzo prensesle dans ettiği için kıskanıyor muyum?

Bu duygu en iyi ihtimalle geçicidir. Sofia'ya ne kadar çekici bulsam da, bu duygu sonsuza kadar böyle kalacaktır.

Bahçelere dönüp bakıyorum ve onları modernize etmek için serbest bırakılsaydım ne yapardım diye hayal ediyorum. Bahçecilik, prensese karşı bir şeyler hissetmekten çok daha güvenli.

Daha güvenli ve kesinlikle tercih edilebilir.

Bölüm 5

Sofia

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Amelia, ama aslında sormadığını biliyorum. Amelia'nın dünyasında, sorununun ne olduğunu tam olarak öğrenmek üzereyim.

Ne şanslıyım.

Ok kılıfımdan bir ok daha çekip, uzun çimlerin ötesindeki hedefi nişan alıyorum. "Bana söyleyeceğinden eminim."

"Uzun zaman önce, Karanlık Çağ'da, aşık oldun." "Ami, senden sadece üç yaş büyüğüm."

Beni duymazdan geliyor.

"Kalbin kırıldı ve şimdi kendini ortaya koymaktan çok korkuyorsun. Duygusal olarak gelişmemiş hale geldin,

bir erkeğe karşı herhangi bir şey hissetmeye korkuyorsun. Gerçekten, bu tam bir trajedi!"

Bu sabah haftalık antrenmanım için okçuluk sahasına eşlik eden saray personeli Tomas'a bakıyorum. Bu aktiviteyi genellikle huzurlu bir sessizlik içinde yaparım, ama bugün Amelia benimle birlikte gelerek benim neyim olduğunu derinlemesine analiz etmeye karar verdi. Her zamanki gibi Tomas'ın yüzünde hiçbir ifade yok, sanki onun önünde söylediğimiz hiçbir şey fark edilmiyormuş gibi.

Yayı gererim, nişanımı ayarlarım ve kaslarımdaki gerginliği hissederim. Okun tüyleri yanağımı okşar ve ben okkuyu bıraktığımda, ok hızla havada uçar ve hedefine tatmin edici *bir sesle* çarpar.

"Duygusal olarak gelişmemiş mi?" diyorum, ses tonumla onun benim özel hayatım hakkındaki görüşlerini dinlemekten ne kadar keyif aldığını ona göstermek için. "Ami, sen tam bir drama kraliçesisin."

"Gelişmemiş! Bu tam bir trajedi."

Kız kardeşime dönüyorum. "Trajedi" biraz abartılı değil mi, Ami? İlişkiler böyledir. Çoğu biter. Hayatın gerçeği bu.

"Hayır, çünkü tam da öyle: bir trajedi. Aslında, hayatının müziği olarak o eski Bee Gees şarkısını dinlemediğine şaşırıyorum."

Ona boş boş bakıyorum.

"Hani, dar kot pantolon giyen ve uzun saçlı adamlar var ya? Falsetto sesleri vardı, sanki bir grup sincap gibi ses çıkarıyorlardı."

"Sincaplar mı? Ami, sen neden bahsediyorsun?"

Sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. "Boş ver. Demek istediğim, bir kez gıda zehirlenmesi geçirdiğin için yemek yemeyi bırakmazsın, değil mi? Bunu atlatırsın ve hayatına devam edersin, daha lezzetli şeyler yersin ve gıda zehirlenmesini tamamen unutursun."

"Aşk gıda zehirlenmesi gibidir. Biliyorsun Ami, sana tamamen katılıyorum. Aşık olmaya dair gerçekten mükemmel bir benzetme."

Sinirli bir nefes verir. "Seninle konuşmak imkansız. Bunun farkında mısın?"

"Teşekkürler," dedim, çünkü bu konuşmanın bitmesini tercih ediyordum. "Sıra sende."

"Mecbur muyum?"

"Okçuluk seansımda beni rahatsız ediyorsan, evet, zorundasın."

İsteksizce, ok kılıfından bir ok çıkarır, ama onu yaya yerleştirmek yerine, hem yayı hem de oku bacaklarının üzerine bırakır ve uzaklara bakar.

"Sen burada, prenses olmanın ne demek olduğuna dair yanlış fikrine bağlı kalmaya çalışırken, benim tek istediğim bu can sıkıcı unvanı bir kenara bırakıp, beni yargılayan meraklı gözlerden uzak, bir sürü büyük aşk yaşayabilmek."

"Onlar yargılıyorlar."

"Beni ayaklarımdan kaldıracak ve en harika şekilde romantizm yaşatacak muhteşem erkeklerle tanışmak istiyorum." Romantik romanların kapaklarındaki kadınlar gibi, gözleri parıldayan ve aşık bir kadın gibi görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum. *Romantikler.*

"İyi şanslar," diyorum alaycı bir şekilde ve dikkatimi önümdeki işe geri veriyorum. "Sadece, her büyük aşk macerasının kaçınılmaz olarak kalp kırıklığı getirdiğini unutma."

"Gerçekten, Sofe, bu kadar genç birine göre çok alaycısın."

Kalbim kırılmasındansa alaycı olmayı tercih ederim, çok teşekkürler.

"Karanlık Çağ'da genç olduğumu söylememiş miydin? Kararını ver. Ve henüz atışını yapmadın. Acele et."

"Ne trajedi," diye mırıldanarak, yayını gererken liflerin gıcırdamasını dinledi ve okunu fırlattı. Ok havada süzülerek hedefin altındaki samanı deldi.

"Çok yazık, Ami. Belki de yaşayacağın tüm bu hayali aşk ilişkilerine değil, okçuluğuna konsantre olmalısın."

"Ha ha. En azından evleneceğim kişi kim olursa olsun, ona deli gibi aşık olacağım. Her yerde heyecanlanacağım. Bekle ve gör."

Benim iznim olmadan, zihnim anında Duck'a yöneldi, beni sarhoş Austin Whatshisname'in evlilik teklifinden kurtaran o uzun boylu, sert mizaçlı adam. O parlak mavi-yeşil gözleriyle tek bir bakışta kalbimi hızlandıran adam,

dudakları, tüm vücudumu titretiren en seksi gülümsemeye dönüştü.

Bir gülümsemenin bir insanda böyle bir etki yaratabileceğini kim bilebilirdi?

Ama ben, büyük bir heyecan yaşansa bile, buna heyecan demek istemiyorum. Duck'ın Enzo Revera, benim için mükemmel erkek olmaması ne yazık.

Ama en azından onu bir daha görmeyeceğim, bu yüzden heyecan verici duygularım her zamanki gibi yok olup gidecek.

Amelia gözlerini kısarak bana bakar. "Kimi düşünüyorsun?"

"Kimseyi," diye aceleyle cevap veririm, sesim bir fareninki kadar tiz çıkar.

Boğazımı temizledim. "Kesinlikle kimseyi."

"Bence birisi vardı. Yüzün pembeleşti ve hayalperest bir ifadeye büründün.

Sen Sofia'sın, kızarmaz ve hayalperest olmazsın."

Karnımı ovuşturuyorum. "Yediğim bir şeyden olmalı."

Amelia, "hiç şansın yok" der gibi kaşlarını kaldırır. "Ben görmedim, ama Max bana, geçen gece baloda bir adamın gelip seni uygunsuz bir tekliften kurtardığını söyledi. Kimdi o?"

Bu anı hatırladıkça midem bulanıyor. Duck çok centilmen davranmıştı. Durumu çok ustaca idare ederek beni büyük bir utançtan kurtarmıştı. Ondan sonra onu bir daha görmedim, yoksa ona teşekkür ederdim. Herkes onun gibi davranmazdı.

"Adı Duck'tı."

"Duck mı?" diye gülerek sordu. "Neden?"

"Sanırım yanmış bir *popo* ile ilgili bir şeydi." "Yakışıklı mıydı?"

Onun mavi-yeşil gözlerini, okyanusun rengini, sadece daha parlak olanı düşünmemeye odaklanıyorum. Daha yoğun. Derin, kadifemsi sesi. Takım elbisesinin en az bir beden küçük olması, ama bir şekilde çekiciliğini gölgelememesi, altında oldukça muhteşem bir fiziğin gizli olduğunu düşündürmesi.

Boğazımı temizliyorum. "Öyle de denebilir, ama o benim tipim değildi."

"Yani kişiliği vardı demek istiyorsun," diye gülerek cevap veriyor.

Ona bir bakış atıyorum.

"Üzgünüm, sadece gece yarısı dans ettiğin adam oldukça sıkıcı görünüyordu."

"Lord Strozzi sıkıcı biri değil."

"Lord Strozzi mi? Gerçek adı ne?"

"Enzo Revera. Zeki ve okumuş biri, opera ve klasik müziği seviyor ve ülkemizin nasıl yönetildiğini anlıyor."

Amelia esniyor. "Bana çok ilgi çekici geldi."

"O *beni* çok etkiliyor ve önemli olan da bu," diye cevap veriyorum, her ne kadar tamamen dürüst olmasam da. Belki de sadece gerginlikten dolayındı, ama onunla konuşmak pek kolay değildi. Konuştuğunda, onun büyük kelimeleri sevdiğini ve iş yaklaşımını oldukça ayrıntılı bir şekilde açıklamak istediğini çok çabuk anladım. Ama kendime, bir koca olarak aradığım özelliklerin bunlar olduğunu hatırlattım. Ona karşı bir çekim hissetmemiş olabilirim, ama bu tür şeyler zamanla geçer ve geriye ya uyumluluk ya da hiçbir şey kalır, ve Enzo ile uyumlu olduğumuzu biliyorum. Önemli olan da bu.

"İşte buradasın," diyor bir erkek sesi ve dönüp baktığımızda Alex'in bize doğru koşarak geldiğini görüyoruz. Hafifçe nefes nefese, koşu şortu ve spor ayakkabısı dışında pek bir şey giymemiş.

"Gömleğini giymeyi mi unuttun?" diye soruyorum, ama o sadece bana gülümsüyor, sanki sarayın bahçesinde çıplak göğüslü bir prens koşmak gayet normalmiş gibi.

"Selam Alex," diyor Amelia neşeyle. "Avusturya'da falan olduğunu sanıyordum."

"Gittim ve geri döndüm," der nefes nefese.

"Maddie burada mı?" diye sorar.

"Annemle bahçede. Benim için tişörtümü çıkarmama rağmen benimle koşmayı reddetti." Bize gülümser ve ben ona başımı sallarım. Alex her zaman biraz gösteriş meraklısı olmuştur, ama en azından bunun için gerekli fiziğe sahiptir.

"Akıllı kız." Amelia yayını ve oklarını Tomas'a verir. "Teşekkürler Tom," der ve bize el sallayarak veda edip bahçeye doğru zıplar.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorum ona. "Sadece bir atış yaptın."

Bize dönerek geri geri yürür. "Tabii ki müstakbel baldızımı görmeye. Bazı şeyler okçuluktan daha önemlidir, biliyorsun."

Alex'e anlamlı bir bakış attım. Amelia ve Maddie birbirlerini gördükleri anda sıkı dost oldular. Ama bizim kız kardeşimiz böyledir: karşısına çıkan her şeye açık.

Benden çok farklı.

"Siz de bitirdiyseniz, bunları alayım hanımefendi," diyor Tomas ve ben de pes etmiş bir iç çekişle ona yayımı ve oklarımı uzatıyorum.

"Haftaya aynı saatte," diyorum. O da eğiliyor. "Elbette, hanımefendi."

Okçulukla geçirdiğim zamanları çok seviyorum. Haftada sadece bir kez yapabiliyorum ama hedefe odaklanmak, okun hedefi vurduğunda duyulan tatmin edici sesi duymak için gereken konsantrasyon bana huzur veriyor. Sanırım bu, yoğun kraliyet hayatımın ortasında rahatlamak ve enerji toplamak için benim yolum.

"Beni mi arıyordun?" Alex'e saraya geri dönerken soruyorum.

"Lord Strozzi adında bir adam ve kişisel sekreteri seni görmeye geldi. Onunla randevun olduğunu mu söyledin? Sofia sen randevularını asla kaçırmazsın, bu yüzden şaşırdım."

Şaşkınlıkla saatime bakıyorum. "Çünkü yarım saat erken geldi!"

"Acaba sabırsız mıdır?" diye sırtarak sorar.

Dudaklarımı ısırırım. "Belki de öyledir? Bilmiyorum. Babam ve ben onunla buluşacağız, ama saat 10:30'da."

"Ee?"

Sinirlerim bozulur. "Şey, o burada, değil mi?"

"Bekle. Bana, gelecekteki kayınbiraderim olabilecek adamlarla tanıştığımı mı söylüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum, midem kıpır kıpır.

"Belki?" Alex gülüyor. "Bu kadar mutlu görünmemeye çalış, Sofe." "Mutluyum," diye ısrar ediyorum.

Alex kaşlarını kaldırır. "İkna edici."

Elimi koluna koyup onu iteklerim. "İğrenç. Terliyorsun."

"Bu benim doğal cazibemin bir parçası, bilmiyor musun? Hadi. Hızlan. Cazibeni kullanman gereken bir adam var ve o da babamla bir odada sıkışıp kalmış." Yavaşça koşmaya başlar. "Aslanın ininde ona ne olacağını kim bilir."

"Eğer düşündüğün gibi kaçmıyorum. En son istediğim şey, babamla onunla buluştuğumda senin yarısı kadar bile terli olmak."

Alex durur ve bana döner, elleri belinde. "Bugün bu adama evlenme teklif etmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır!" diye haykırırım. "Babam, benim seçtiğim kişiyle buluşup geleceği konuşmamızı önerdi. Bugün kimse nişanlanmayacak ya da bir ilişkiye girmeyecek. Sadece iki taraf bir araya gelip olasılıkları konuşacak."

"Ama bunun görücü usulü bir evlilik olacağını sanıyordum."

"Babamın önerdiği şekilde yapacağız ve bence bu çok mantıklı."

"O, senin hesap tablosundaki adam mı?" Dudaklarımı ısıırıyorum.

"Biliyordum! Diğerlerinden daha fazla kriteri karşılıyordu, bu yüzden onun senin için doğru kişi olduğuna karar verdin."

"Mantıklı, değil mi?"

"Aşk mantıklı değildir."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi ki," diye mırıldanırım. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey."

Bana bir bakış attı. "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin? Yani, o adama karşı bir şeyim yok. Oldukça iyi birine benziyor ve babam da onu onaylıyor, yani sanırım sorun yok. Ama vazgeçmek istiyorsan, şimdi tam zamanı. Nişanınız duyurulduktan ve tüm ülke kraliyet düğününü bekledikten sonra vazgeçmekten çok daha az karmaşık olur."

"Herkes kraliyet düğünü bekliyor. Senin ve Maddie'nin." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Saraya geri dönmeye devam ederken, bir grup sülün aniden çalılardan havalanır, renkli kanatları

çırparak dağıldılar. Onların şaşkın cıvıltıları havayı doldurdu ve biz durup bu vahşi hareketliliği izledik.

"Nesiller boyu saray arazisinde yaşadıktan sonra, etrafta dolaşan insanlara alışmış olmaları gerekirdi," diyor Alex.

"Yine de çok sevimliler."

Ledonia'nın ulusal kuşunun sonuncusu uçup giderken onu izliyoruz. "Lord Strozzi gergin görünüyordu, biliyor musun?"

"Gergin mi?" Baloda dans ettiğim hoş, ciddi adamın beni tekrar görmekten gergin olması düşüncesi beni gülümsetir. Gerginlik iyi bir işarettir. Gerginlikle başa çıkabilirim.

"Sen de kralla görüşecek olsan gergin olurdun. Babam, kızının erkek arkadaşıyla tanışan, elinde tüfeği olan atasözündeki baba gibi."

"Ama onun elinde sadece tüfek yok. Arkasında tüm Ledonya ordusu var."

"Zavallı Enzo."

"Acınacak bir şey yok. *Seni* anlıyor, değil mi?"

Kardeşıme şaşkınlıkla bakıyorum. "Alex, sanırım bu bana söylediğin en güzel şey."

Sarayın arka kapılarından birini açar ve geçmem için tutar. "Eğer şimdiye kadar yaptığım en iyi şey buysa, açıkça oyunumu geliştirmem gerekiyor."

"Öyleyse, bana gelecek tüm iltifatları sabırsızlıkla bekliyorum."

Elini koluma koyar. "Ciddiyim, Sofe. Ailemizde bunu yeterince söylemiyoruz, ama seni gerçekten seviyorum. Benim için özelsin. Seni mutlu eden her neyse, ona sahip olmanı istiyorum ve eğer bu, babamın yanında duran adamsa, seni yüzde yüz desteklerim."

Sözleri kalbimi ısıttı. "Teşekkürler, Alex."

"Tamam. Babamla birlikte bu adama evlenme teklifine git. Benim yapacağım kadar romantik olmasa da, yine de."

"Evlenme teklif etmeyeceğim! Ayrıca, hepimiz Noel ağacının önünde deli gibi aşık olduğumuz kişiye evlenme teklif edemeyiz," diye şaka yapıyorum, onun Maddie'ye evlenme teklif etme şeklini kastederek.

"Senin için çok yazık, kardeşim. Bu dünyadaki en güzel duygudur." Benim vazgeçmekten çok mutlu olduğum bir duygu.

Bölüm 6

Sofia

Odama koşarak geri dönerim ve pantolonumu ve yakalı gömleğimi hızlıca değiştirip, geçen hafta Alex'in yokluğunda onu temsil ettiğim Atletizm Sporları Ulusal Genel Merkezi'ndeki bir resmi etkinlikte giydiğim Chanel eteği ve ceketini giyerim. Tüm kıyafetlerim gibi, bu da mütevazı ve zariftir; etek dizimin hemen altına kadar uzanır, ceket boynuma kadar gelir, tam da dünyaya görünmek istediğim gibi.

Babamın ofisinin kapısına varıyorum ve kapıyı çalmadan önce bir an duruyorum. Sinirlerim, Boston Celtics takımı onları ele geçirmiş ve çalgın bir basketbol maçı oynuyormuş gibi zıplıyor.

"Gel!" diye seslenir babam. Derin ve sakin bir nefes alıp kapıyı açarım ve yüksek tavanlı, bahçelere bakan büyük pencereleriyle tanıdık ahşap panelli odaya adımımı atarım.

yüksek tavanlı ve bahçelere bakan büyük pencereleri olan tanıdık odaya adım atıyorum.

Ama odada iki kişi değil, üç kişi var.

Enzo Rivera'nın asistanı, diye düşünürüm.

Gözlerim hemen uzun boylu, yakışıklı, kalın koyu sarı saçlı, bronz tenli bir adama takılır. Beni çarpıcı gözleriyle süzüyor ve bu bakışlar kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Omuzları geniş, bu sefer ona tam uyan beyaz düğmeli bir gömlek giymiş.

Bir dakika, ne? *Duck* burada mı?

Şaşkına dönmüşüm. Baloda o sarhoşun teklifinden beni kurtaran adam, kadifemsi sesi ve yoğun bakışlarıyla hormonlarımı olimpik hızda koşturan adam, babamın çalışma odasında mı?

Dahası, o gece yaptığı gibi bana bakıyor, beni heyecanlandırıyor, gerginleştiriyor ve... Yutkunuyorum.

Burası ısınmaya mı başladı?

İnanamadan ona birkaç kez göz kırpıyorum, zihnimdeki düşünceler, onun ani ve beklenmedik ortaya çıkışını anlamaya çalışırken gürültüyle çalışıyor. Sanki baloda tanıştığımızdan beri zihnimi okuyormuş gibi, bende belirli duygular uyandırdığını biliyor ve bugün buraya gelerek... ne yapmak istiyor? Beni görmek mi? İstenmeyen bir evlilik teklifinden bir kez daha kurtarmak mı?

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, gözlerim *Duck*'ın yanındaki adama takılır. Daha kısa, daha tıknaz, kalın bıyıklı, gözleri o kadar mavi değil ve kesinlikle kalp atışlarımı hızlandırmıyor.

Enzo Revera.

"Ah, işte orada. Benim güzel ve başarılı kızım," diyor babam, her iki yanağıma da birer öpücük kondurarak beni selamlıyor.

"Günaydın, baba."

"Gördüğün gibi, Lord Strozzi seni görmek için burada." Babam adamları işaret eder.

Kendimi toparlamayı başardım. *Duck*'ın beklenmedik varlığı beni bir an için şaşırtmış olabilir, ama ben

prensesim. Duygularımı mükemmel bir şekilde dengeli bir tavırla gizleme konusunda çok tecrübeliyim.

Elimi uzatıp Enzo'nun elini sıkıyorum. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Lord Strozzi," diyorum hoş bir gülümsemeyle.

"Sizin de, Majesteleri," diye cevaplar Enzo nazikçe.

Duck'a dönüyorum. "Sizi de tekrar görmek çok güzel, Bay..." Ona ne diye hitap etmeliyim? Tanıştığımız andan beri kafamda "Dağınık Erkeklik" olarak kalmış olsa da, ona asla öyle hitap edemem. Tabii ki Bay Duck da var, ama bu onu Disney çizgi filmlerindeki sevimli küçük karakterler gibi gösteriyor ve bu adam sevimli küçük Disney karakterlerinden olabildiğince uzak.

Onunla ve arkadaşıyla baloda tanıştığım anıları gözden geçiriyorum, bu adamın gerçek adını arıyorum ve... hiçbir şey bulamıyorum.

"Üzgünüm, ama gerçek adınızı bilmiyorum," diyorum nazikçe.

Duck başını eğip gözlerini kaldırmadan önce - ki şimdi bir kez daha baktığımda, diğer her şeyden daha yoğun bir turkuaz rengi olduğunu görüyorum - bana bakıyor ve içimi adeta bir elektrik akımı geçiriyor.

Kendine gel, Sofia.

"Adım Marco Revera, Majesteleri. Enzo'nun genel köpeği... Onun özel sekreteriyim."

"Ve kardeşi," diye ekler Enzo.

Duck'ın gülümsemesi rahat ve samimi, sanki benimle burada olmak onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi. "O da var, Enzo."

Ona inanamadan gözlerimi kırptırıyorum. Duck, yani Marco, Enzo Revera'nın *kardeşi* mi?

Bu da onu gelecekteki kocamın kardeşi yapabilir. Bu da onu gelecekteki kayınbiraderim yapabilir. Beynim parçalanacakmış gibi hissediyorum.

Gelecekteki kocanın kardeşine şehvet duymaman gerektiğini söyleyen bir yasa falan yok mu? Yoksa İncil'de mi yazıyor? Komşunun öküzünü imrenmekle ilgili bir şey... Bu durumda Enzo Revera benim komşum, Duck da öküz olur.

Oh, tanrım. Bu, çiftlik hayvanlarıyla ilgili çok karışık bir metafor.
En iyisi devam edelim.

"Bugün davetinizden çok memnun oldum, Majesteleri, Prens Hazretleri, ve erken geldiğim için özür dilerim," diyor Enzo, ve ben tekmeleyip bağırarak bakışlarımı ona odaklamaya çalışıyorum.

"Erken. Evet," diye cevap veriyorum, dengemi yeniden kazanmaya çalışarak. Çünkü ne oluyor ya? Duck burada ve ikisi *kardeş* mi?

Gizlice ikisine bakarak ailevi benzerlikler arıyorum. Enzo daha kısa boyluyken Marco daha uzundur; Enzo'nun yüzü ovalken Marco'nun çenesi kayaları kesebilecek kadar keskin hatlıdır; Enzo'nun mükemmel şekillendirilmiş bıyığı tüylü bir tırtılı andırırken Marco'nun çenesi ise tıraş olması gereken, dağınık bir sakalla kaplı. Enzo'nun saçları dökülürken, kardeşi parmaklarınızı geçirmek isteyeceğiniz, dolgun ve gür saçlara sahip.

Bugün burada saçları okşayan parmaklar olmayacak, özellikle de Marco Revera'nın kafasındaki saçlar söz konusu olduğunda.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Bugün, çoğu gün olduğu gibi, oldukça fazla iş toplantım var ve bizi bu şekilde ağırlamayı uygun gördüğünüz için gerçekten çok memnunum," diye devam ediyor Enzo, beynimde kopan fırtınadan tamamen habersiz. "Umarım, dedikleri gibi, elma arabasını devirmemiştir."

"Hiç de değil," diye yanıtlıyorum nazikçe. Elma arabaları en son endişelendiğim şey.

"Evet, peki, hepimiz tekrar oturalım mı?" diyor babam. "Çay ve kekler birazdan gelir, konuşacak birkaç şeyimiz var. Değil mi, canım?"

"Evet," diye onaylıyorum.

Duck'a bakmıyorum. Yani, Marco'ya. Potansiyel nişanlığımın kardeşi.

Tanrım.

Geleneklere uygun olarak babamın yerine oturmasını bekliyoruz ve ben kasıtlı olarak Marco'nun yanındaki sandalyeye oturuyorum, böylece o benim görüş alanımın dışında kalıyor.

Çok riskli.

Babam dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birleştirdi. "Lafı dolandırmanın anlamı yok. Geçen cumartesi akşamı sarayda düzenlenen baloya katıldınız ve kızım Prenses Sofia..." sanki bu sabah bir grup erkekle kızının birden fazla evliliğini ayarlamak için buluşuyormuş gibi açıklıyor, "...gelecekte resmi bir nişanlanma düşüncesiyle sizi tanımak istediğini belirtti, Lord Strozzi."

Gözümün ucuyla Enzo Revera'nın tepkisini izliyorum. Sandalyesine yaslanmış, dudakları sıkı, gür bıyığı hafifçe seğiriyor - *tüylü tırtılları düşünmeyin* - babam konuşurken başını sallıyor, sanki bu akşam yemeğinde balık mı tavuk mu yiyeceğini düşünüyormuş gibi.

"Evet, evet, anlıyorum," diyor Enzo.

Marco bana dönüp bakar, yüzünde dehşet ifadesiyle. Ben kardeşine odaklanmayı tercih ederim.

"Ne dersiniz, Lord Strozzi?" diye soruyor babam.

"Kardeşimin kızınızla evlenmesini mi istiyorsunuz?" diye sorar Marco. "Efendim," diye ekler sonradan.

"Kızımın bana uygun bir koca bulma görevini verdiğini ve şu anda Lord Strozzi'nin adaylar arasında olduğunu söylüyorum," diye cevaplar babam.

"Prensesin kocası olarak mı?" diye sorar

Marco. "Dediğim gibi," diye cevaplar babam.

Marco bana şaşkın şaşkın bakar. "Bunu kabul edemezsin, Enzo!" Marco haykırır, sonra kendini toparlayıp ekler, "Özür dilerim, Majesteleri, pardon, Kralım. Sadece... Enzo sizin kızınızla evlenmek *istemeli*, değil mi? Ve onun açısından," bakışları bana kayar. "Prenses de evleneceği kişiye aşık olmalı, değil mi?"

"Bu aşk meselesi değil, genç adam. Bu bir ittifak, bir ortaklık kurmakla ilgili. Aşk daha sonra gelebilir," diye cevaplar babam kısa ve keskin bir şekilde.

Marco kahkahalarla güldü. "Enzo? Elbette evleneceğin kişiyi sevmek istersin!" Bana döndü. "Prenses Sofia?" Marco'nun başı, sanki tenis maçı izliyormuş gibi, ikimizin arasında gidip geliyordu.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bana çok yoğun bir şekilde bakıyor, keskin turkuaz gözleri lazer gibi, ruhumun derinliklerine bakıyormuşçasına beni delip geçiyor.

İstem dışı bir titreme geçiriyorum.

"Bu konuda sekreterinizin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, Lord Strozzi," diyor babam keskin bir şekilde, beni cevap vermekten kurtarıyor.

Zaten şu anda cevap verebilecek durumda da değildim. Her şey çok fazlaydı. "Marco," diye uyarıyor Enzo.

Marco nefesini verip, teslim olarak ellerini kaldırır. "Sadece, ben kendim için görücü usulü evlilik istemezdim ve kardeşim için de bunu beklemezdi."

Enzo, açıkçası susturulması gereken kardeşini susturmak için elini kaldırır. Kimse onun fikrini sormadı ve ben de duymak istemiyorum.

Marco ona şaşkın şaşkın bakarken Enzo, "Bir dakika izin verir misiniz efendim?" diye cevaplar.

"İstediğin kadar zaman al," der babam.

Dudağımı ısııyorum, sinirlerim gergin. Enzo babamın teklifini kabul edecek mi?

teklifini kabul edecek mi? Yoksa tüm bu olay, benim için son derece utanç verici bir şekilde çökecek mi?

Dahası, Marco kendini kim sanıyor da ilgisi olmayan bir şeye karışıyor? O burada sadece kardeşinin özel sekreteri olarak bulunmuyor mu? Bu durumda kararları Enzo verir, Marco *değil*.

Ve ona bakarken içimde tamamen uygunsuz duyguların dolaşmasına neden olmamın hiçbir şeyle ilgisi yok. Hiçbir şeyle.

"Açıklığa kavuşturmak için, birbirimizi tanıma deneme süresine karar verdik ve bu süre her iki taraf için de tatmin edici olursa, gelecekte bir noktada nişanlanacağız, değil mi?" diye sorar Enzo.

"Doğru," diye cevaplar babam.

"Ama şu anda resmi bir ilişkimiz yok, değil mi?" diye sorar.

Balodan önce bu soru bana sorulsaydı, beklememin bir anlamı olmadığını söyledim. Babamın "birbirimizi tanıma" fikri sona erer ermez nişanlanmamız gerektiğini söyledim. Ama sonra Marco ile tanıştım ve her şey değişti. Bir erkeğe bu kadar kolayca çekileceğimi hiç beklemiyordum, bu da planımda bir aksaklık yaratıyor. Ama bu aksaklığı çok fazla uğraşmadan düzeltebileceğime eminim. Sadece bu aptalca duyguların geçmesi gerekiyor, sonra tekrar olması gereken yere döneceğiz.

"Ne düşünüyorsunuz, baba?" diye soruyorum.

"Bir ay sonra ikiniz de kabul ederseniz, nişanı o zaman duyururuz," diyor. "Bu görücü usulü bir evlilik olabilir, ama başarılı olmasını istiyoruz. Kızım sizin onun için doğru eş olduğunuzu düşünüyor, Lord Strozzi, ama biraz zaman tanıyalım."

Enzo dudaklarını sıkıştırır, bıyığı seğirir. Koltuğumun kenarında oturuyorum. Bu açıkçası alışılmadık teklifi kabul edecek mi? Benim gördüğüm gibi, onun da benimle mükemmel bir çift olduğumuzu görecektir mi?

Sonunda, sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, Enzo boğazını temizler. "Bunu beklemediğimi söyleyemem efendim, geçen hafta katıldığım Koca Avı Balosu'nu düşünürsek."

Bu isim beni kızdırır.

"Bu, bunun hoş bir fırsat olmadığı anlamına gelmez, bence bu fırsat hem prenses hem de benim için eşit derecede faydalı olabilir. Her zaman mantıklı ve doğru olanı yapmaya inanmışımdır ve bu fikir, her iki özelliği de bir araya getiren, oldukça cazip bir teklif gibi görünüyor."

Ona göz kırptım. Bu bir evet miydi? Ve daha da önemlisi, beni "çekici bir paket" olarak mı nitelendiriyor? Çünkü bu kesinlikle biraz kırıncı. Değil mi?

Babam da aynı derecede şaşkın ve sinirli görünüyor. "Bana, bir ay içinde nişanlanmak amacıyla kızımı tanıyacağını mı söylüyorsun, Strozzi?"

Nefesimi tutuyorum. İşte bu. Beklediğim an bu, benim için en önemli kriterleri karşılayan, babamın onayladığı adamın evet diyeceğini öğreneceğim an.

Enzo'nun bıyığının uçları yukarı doğru kıvrılırken gözleri bana takılır. "Sanırım bir anlaşmaya vardık, efendim."

"Ne?!" Duck ayağa kalkarak haykırır, aynı anda babam da "Tebrikler! Harika bir karar" der ve ben mutluluk, endişe ve suçluluk duygularının karışımını hissedirim. Bu baş döndürücü bir karışımdır ve kesinlikle bu önemli anda hissetmeyi beklediğim şey *değildir*, sadece bir ay içinde listemdeki tüm kriterleri karşılayan adamla nişanlanmak için anlaşma yapmak.

Bölüm 7

Marco

Kral, Prenses Sofia ve kardeşim, Enzo ve prensesin önümüzdeki haftalarda birlikte nasıl vakit geçireceklerini tartışırken, ben de heybetli maun masası, kanatlı yüksek sırtlı deri koltukları ve duvarları süsleyen pastoral manzaralar ve aile portreleri ile donatılmış büyük odada taş gibi sessizce oturuyorum.

Bu gerçeküstü bir durum ve Salı sabahı beklediğim bir şey değil.

Kardeşim açıkça aklını kaçırmış. Aslında, medyanın balodan hemen sonra olacağını söylediği gibi prensesle görücü usulü evlilik yapmadı, ama en azından bu fikre açık olduğunu itiraf etti.

Bana göre bu delilik. Prenses Sofia ile sadece birkaç gün önce tanıştı ve birlikte ne kadar zaman geçirdiklerini bile bilmiyorum

. Elbette, onları dans ederken gördüm, ama o gece birkaç erkekle dans etti.

Daha da önemlisi, neden Enzo? Prenses Sofia onun hakkında neden bu kadar emin?

Kral'ın söylediklerine konsantre olurken onun profilini inceliyorum. Her zamanki gibi saçları yüzünden çekilmiş, yüksek elmacık kemikleri ve iri gözleri ortaya çıkmış. Dudakları bugün kırmızı rujla boyanmamış olsa da balodaki kadar dolgun ve çenesinin açısı, duruşuna dikkat ettiğini, her zaman zarif ve sakın görünmeyi hedeflediğini gösteriyor.

Gözleri bir anlığına benimkilere kayıyor ve o anda baloda onunla konuştuğumda hissettiğim aynı duygu, tatlıdan akan sıcak çikolata gibi içimi kaplıyor.

İtiraf etmeliyim ki, onun ciddiyeti, belirli bir şekilde görünme kararlılığı ve Enzo'nun kendisi için mükemmel eş olduğunu düşünmesi gerçeğine rağmen, hiç beklemediğim bir şekilde ona çekiliyorum. O Prenses Sofia. Hayatını kamuoyunun gözü önünde yaşamış, her zaman dengeli ve düzenli, saçları asla dağınık olmayan bir kadın.

Ama bana baktığında? Evet, aramızda bir ateş hissediyorum. Sanki sözsüz, kabul edilmeyen bir kimya gibi, baloda bana baktığı anda hissettiğim bir sıcaklık. Kibirli görünmeden, onun da bunu hissettiğinden eminim. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ne halt ediyor da kardeşimle ilgileniyor?

Enzo ve prensesin baloda dans etmesini izlerken hissettiğim aynı kıskançlık duygusu göğsümü kemiriyor. Onu uzaklaştırıyorum.

Kıskançlığın bana bir faydası yok.

Sonunda hepimiz el sıkışıyoruz ve ben isteksizce sert tepkim için özür diliyorum. Tabii ki, sözlerimde samimi değilim. Sadece nazik davranmaya çalışıyorum. Ama karşımda kral ve onun ilk kızı var, bu yüzden en azından terbiyeli davranmalıyım.

Ancak Enzo'nun arabasına güvenle geri döndüğümüzde, fikrimi açıkça paylaşıyorum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyorum, o arabayı sarayın kapısından geçirip Villadorata sokaklarına çıkarken.

"Böyle tepki vereceğini biliyordum ve Kral ile kızının önünde sergilediğin davranış tamamen kabul edilemezdi," diye sorumu görmezden gelerek Enzo sertçe cevap veriyor. "Sen de bunu biliyorsun, Marco."

"Konu o değil. Gerçekten bir ay sonra nişanlanmayı mı düşünüyorsun? Bir ay çok kısa. Sadece otuz gün kadar var ve sen bu sürenin ortasında iş gezisine çıkacaksın, bu da benim tahminime göre, hayatının en önemli kararlarından birini vermeden önce bu kadını tanımak için en fazla iki haftan kalıyor demek."

"Söz verdim," diyor, sanki neredeyse hiç tanımadığı bir kadına hayatını teslim etmiş olması hiç de önemli değilmiş gibi. "Ayrıca, ilişkimizi sürdürmemiz için ortak bir zemin bulamayabiliriz."

"Ama
bulabilirsiniz."

"Belki."

"Onunla hayatında bir kez karşılaştın. Neyi sevdiğini biliyor musun? Kim olduğunu? Onu neyin mutlu ettiğini?"

"Sanırım zamanla bunların hepsini öğrenebilirim."

"Kararını vermeden önce geçireceğin dört hafta içinde, demek istiyorsun. Ya bulduğun şey hoşuna gitmezse?"

Kafasını sallar. "Beğeneceğimi biliyorum. O ve ben aynı hamurdan yoğrulmuşuz. Bu benim için çok açık."

"Nasıl anladın? Onunla yeterince zaman geçirmedin ki, kırmızıya yakıştığını dışında bir şey söyleyebilesin."

Kardeşime bunu asla söylemezdim, ama Prenses Sofia kırmızıya çok yakışıyor, sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi. Gözleri bana baktığında alev alev yanıyor.

"Sence seni çekici buluyor mu?" diye soruyorum.

"Bu önemli mi?"

"Tabii ki önemli!"

"Bilmiyorum."

"Peki ya sen? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmak çok zor tanımlanabilir bir şey, Marco."

"O zaman ben tanımlayayım. Ona arzuyla bakıyor ve onu hemen öpmek istediğini düşünüyor musun?"

Koltukta kıpırdanıyor.

"Sanmıyorum. O, senin kız arkadaşlarına benzemiyor, ama onlar kadar ciddi ve sıkıcı olduğu kesin."

"Teşekkürler."

"Hadi ama. Senin bir tipin var ve Prenses Sofia o tip değil."

"Öyle mi? Benim tipim neymiş? Aslında, bir daha düşündüm de, cevap verme."

"Çünkü benim cevabımın minyon, sarışın, muhtemelen muhasebeci veya avukat ve kesinlikle İskandinav olacağını biliyorsun, değil mi?"

Prenses bunların hiçbirisi değil. Açıkça muhasebeci ya da avukat değil, İskandinav da değil. Koyu saçları, koyu gözleri ve zeytin rengi teniyle tamamen Ledonyalı görünüyor, yani sarışın değil ve muhtemelen boyu 1,65 metre civarında olsa da, kıvrımlı bir vücudu var. Düzgün. Seksi. Resmi elbisesi ve kibar tavırlarının altında, erkeklerin çıldırdığı türden bir vücuda sahip olduğunu söyleyebilirim.

Beni dava et. Ben erkeğim. Fark ettim.

"Peki, prenses benim normalde sevdiğim tipte değilse ne olmuş? Bir kadın görünüşünden çok daha fazlasıdır."

Aklıma bir düşünce geliyor. "Bunu prenses olduğu için mi yapıyorsun? Mesele bu mu?"

"Kraliyet ailesinin bir üyesi olması kesinlikle çekici."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Yani bu, sosyal statünü yükseltmenin bir yolu mu? Senin bu tür saçmalıklara ilgi duyduğunu sanmıyordum."

"Kraliyet ailesine gelin gitmek bana kesinlikle bazı kapılar açacaktır. Bunu sen de görüyorsun. Bu hepimiz için, sen de dahil, faydalı olabilir."

"Ne kadar romantiksin."

Bana yan gözle bakıyor. "Sen ve ben çok farklıyız, Marco."

"Bunu bana söylemene gerek yok. Ben böyle bir şeye asla evet demem. Asla."

"Ama o Prenses Sofia, ülkemizin, hatta belki de tüm Avrupa'nın en uygun kadını. Senin kaygısız yaşam tarzın ve yönsüzlüğünle bu senin için bir şey ifade etmeyebilir, ama benim için ifade ediyor

. Ayrıca, onun mantıklı bir insan olduğunu, tamamen mantıklı düşünen biri olduğunu söyleyebilirim. Pragmatik. Bunu takdir ediyorum."

Ellerimi havaya kaldırıp koltuğuma yaslandım. "Ve bunlar o kadınla evlenmek için nedenler mi?"

"Onunla evlenmeyi kabul etmedim. Bir ilişkimiz bile yok."

"Ama işler o yönde ilerliyor."

"Marco, senin anlamanı beklemiyorum. Sen en küçük oğulsun. Benim gibi aile sorumluluğunun yükünü omuzlarında taşıyorsun. Dünyayı dolaşıp, istediğin her şeyi yapabilirsin, bu senin için harika bir şey. Ama ben öyle değilim. Hiçbir zaman öyle olmadım. Prensesin içinde kendimi çok görüyorum."

Ağzımı büküyorum, zihnim Monte Carlo'da Formula 1 arabası gibi hızla çalışıyor. "Baloda birkaç dansın ötesinde bir şey paylaştınız mı?" diye soruyorum, o gece odadaki tek erkek benmişim gibi bana baktığı anı hatırlayarak.

"Konuştuk." "Ne hakkında?"

Cevap vermeden önce bir süre duraksıyor. "Hava durumu hakkında."

"*Hava durumu* mu?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Hadi ama! Hava durumu mu? Hava durumu hakkında konuştuğum herkesle evlenmek isteseydim, şimdiye kadar üç yüz kez evlenmiş olurdum, muhtemelen daha da fazla."

"Önemli olan konuşmanın konusu değildi. Önemli olan, birbirimizi anladığımızdı."

Bu delilik. Aynen öyle. Saf ve basit bir delilik. Kardeşim aklını kaçırmış.

"Tam olarak ne dedi?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü hava durumu hakkında yapılan bir konuşma genellikle evlilik teklifine dönüşmez."

"Bilmek istiyorsan, o yılın bu zamanı için havanın özellikle sıcak olduğunu söyledi, ben de ona katıldım."

"Oh, şimdi her şey anlaşıldı. Sen hava durumu hakkında konuşmayı seviyorsun."

Sizler birbiriniz için yaratılmışsınız."

Enzo arabayı, ofisinin bulunduğu geniş ve kalabalık şehir merkezindeki caddeye çevirdi. "Sarkastik olmana gerek yok Marco. Ben

Senin seçimlerini benimkiler kadar anlamanı beklemiyorum. Bu konuda anlaşabilir miyiz?

"Bu konuda başka seçeneğim var mı?" "Hayır, sanmıyorum."

Çenemi sıkıp, sürüşe konsantre olan profiline öfkeyle bakıyorum. "Ya ayın sonunda ondan hoşlanmazsan?"

"Yollarımızı ayırırız."

Sonunda adam mantıklı konuşmaya başladı. "İyi. Dayanamadığın, akvaryumda yaşayan biriyle evli kalmayı düşün. İki mutsuz balık gibi, sonsuza kadar daireler çizerek yüzer durursunuz."

Enzo kıkırdar. "Senin hayal gücün her zaman oldukça zengindi, Marco."

Aniden her şey netleşti, sanki bulutlar dağılınca güneş ortaya çıkmış gibi. Ne olduğunu anladım. Enzo'nun birkaç yıl boyunca birlikte olduğu Maren'den bahsediyoruz, yaklaşık altı ya da yedi ay önce ayrılmışlar. Enzo'nun hukuki danışmanlığa ihtiyacı olduğunda tanışmışlar ve yaklaşık bir hafta içinde çıkmaya başlamışlar. Maren memleketi İsveç'e dönene kadar birkaç yıl süren ilişkilerini sonlandırmışlar.

"Bu Maren'le ilgili," diyorum kendimden emin bir şekilde, çünkü bunun böyle olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ayrılan oydu, Enzo değil, ve Enzo bu durumdan çok etkilenmişti.

"Bu Maren ya da başka bir kadınla ilgili değil," diye reddediyor.

Kardeşıme bakarak, onun seçimlerini merak ediyorum ve bunun Maren'in kalbini kırmasına karşı bir tür refleks tepkisi olduğuna eminim - bana böyle bir şey olduğunu hiç söylemedi, ama Face Time'da konuştuğumuzda gönderdiği kasvetli mesajlar ve tamamen çaresiz görünüşünden bunu açıkça anlayabiliyordum.

Bakışlarımın ağırlığını hissederek bana bakıyor. "Kararımı verdim Marco. Bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Sen hayatını kendi istediğin gibi yaşa, ben de benimkini yaşayacağım."

Sokağı dönüp otoparka girer ve Mercedes'ini park yerine park eder. Bana dönerek, "Kişisel düşüncelerin ne olursa olsun, bu konuda

Kralın birlikte katılmamızı istediği etkinlikleri koordine etmek için yardımına ihtiyacım olacak."

Dudaklarımı bir çizgi haline getiriyorum. "Tabii."

Telefonu bip sesi çıkarır ve mesajı gözden geçirir. "Inigo-Forsyth projesi için tüm belgeleri derlemeyi unutma," der.

"Tamam."

"Ve perşembe günü mesai bitimine kadar fabrikadaki son stok sayım rakamlarını Bettina'ya ilet."

"Tamam."

"Jenny'den geri aldığında, revize edilmiş satış hedeflerini Stefan'a göndermeyi unutma."

"Tamam."

"Ve..."

"Enzo," diye sözünü kestim, daha önce bana gönderdiği listeden başka bir talimatı tekrar etmesini istemiyordum. "Ben hallederim."

Bıyığı seğıirdi. "Mesele şu ki Marco, işleri sonuna kadar götürme konusunda pek de iyi bir sicilin yok. Değıil mi? Sana oldukça fazla güveniyorum.

"Başlama," diye uyarıyorum, çünkü bu daha önce defalarca yaptığımız bir konuşma. En büyük çocuk olarak Enzo her zaman sorumlu ve güvenilir olanı olmuştur. Lisede "en başarılı olacak kişi" seçilmişti ve gerçekten de başarılı oldu, ithalattan ihracata, BT çözümlerinden perakendeye kadar birçok iş kurdu. O, yerinde duramayan, her zaman fethetmek için bir sonraki mecazi dağı tırmanan biridir.

Küçük ailenin en küçüğü olarak, her zaman istediğim her şeyi yapmama izin verilirdi. Dedikleri gibi, ilk çocuklarında ebeveynler her kuralı harfiyen uygularlar, ama sonuncusunda, seni pantolon giydirip okula gönderebilirlerse mutlu olurlar. Hayatımın her günü okula pantolon giydiğimi gururla söyleyebilirim. Tabii, bir keresinde elbise giydiğim hariç, ama o başka bir hikaye.

Büyüdükçe, annemle babamın bizi yetiştirme tarzının, ikimizin de dünyayı görme şeklimizi önemli ölçüde etkilediğinin farkına vardım.

Tereddüt ediyor. "Artık büyüdüğünü ve kendini kanıtlamak için Ledonia'ya geri döndüğünü biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Büyüyorsun."

Eminim ki, cümlesine "nihayet" ekleme isteğine direniyor. Ama ben onun sözlerini olduğu gibi kabul etmeyi tercih ediyorum.

"Çeyrek asır oldu, değil mi?" diye gülümseyerek söylüyorum.

Yüz hatları gevşiyor. "En azından şimdi buradasın. Babam birlikte çalıştığımız için bizimle gurur duyardı."

"O gurur duyardı," diye cevap veriyorum, boğazım düğümleniyor, göğsümü bir kılıç gibi kesen bir keder hissediyorum. Ben yirmi yaşındayken babamızı aniden kaybettik. Kalp krizi. Annem yıkıldı. Enzo "ailenin reisi" rolünü üstlendi. Ben mi? Üniversitede işletme okuyordum ve bundan nefret ediyordum. Babamın ölümü, okulu bırakmam için ihtiyacım olan itici gücü verdi. Hayat birdenbire bu kadar kırılğan, bu kadar kısa ve bu kadar öngörülemez hale gelmişken, neden istemediğim bir şeyi sürdürmek zorundaydım ki?

Böylece, arkama bakmadan sırt çantamı omuzladım ve Ledonia'dan ayrıldım. Aniden kendimi yalnız hissettiğim bir dünyada yapabileceğim en kolay şey buydu. Babam benim en iyi arkadaşım, suç ortağımdı. Enzo annemize çekmişti, çok ciddi ve azimli bir insandı, çocukları için en iyisini istiyordu. Onun için babam ve ben birer muammaydık. Elbette ikimizi de seviyordu. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama o beni babamın anladığı gibi anlamıyordu. Babam öldüğünde yönümü kaybetmiştim ve pusula olmadan yelken açtım. Yıllarımı dünyayı dolaşarak, hayatın sunduğu her şeyi emerek geçirdim.

Ama tüm bunlara rağmen, her zaman kaçacağımı ve bir gün eve dönmem gerekeceğini biliyordum.

Şimdi, beş yıldan sonra ilk kez Villadorata'ya tam zamanlı olarak geri döndüğümde, onu düşünmemek ve benim halim hakkında ne düşüneceğini merak etmemek zor.

Asansörde sessizce yolculuk yapıyoruz ve birkaç ay önce bu işe başladığımda Enzo'nun bana verdiği masaya oturuyorum.

Telefonum titriyor ve tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini görüyorum. Okumak için tıklıyorum.

01122579731912:

Sayın Marco Revera, Ben Ronan Clementine, Prensos Sofia'nın özel sekreteriyim. Müsait olduğunuz en yakın zamanda görüşebilir miyiz diye merak ediyordum. Planlamamız gereken çok şey var ve mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyorum. Perşembe günü saat 9'da görüşebilir miyiz? Sabah, sarayda mı?

Prensos Sofia'nın özel sekreteri mi? Neden normal bir insan gibi Enzo'ya kendisi mesaj atamıyor? Ama sanırım o normal bir insan değil. O, personeli olan bir prensos.

Hemen bir mesaj atıyorum.

Ben:

Yarın konuşalım.

Prensos Sofia'nın uşaklarından biriyle plan yapmak için hiç havamda değilim, kardeşim neden bu tamamen saçma planı uygulamaya karar verdiğini bile anlayamıyorum. Hiçbir şey hissetmediği bir kadın için mutluluğunu tehlikeye atıyor ve ben de bunun için onun sosyal koordinatörü olmak zorundayım.

Bölüm 8

Sofia

“

Söylentilere göre, zavallı prensesimiz artık zavallı değil! Evet, Ledonia'nın iyi insanları, Koca Avı Balosu sihrini gösterdi ve Prenses Sofia'ya uygun bir talipli buldu. Hazar!

Bu aşamada ayrıntılar en azından yetersiz, ancak baloda bulunan birden fazla seyirci, prensesimizin özellikle yakışıklı bir beyefendiye oldukça hayran olduğunu bildirdi.

Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre, bu beyefendi cesurca devreye girerek, çılgın bir sarhoşun beceriksiz evlilik teklifinden onu kurtarmış

kurtardığını öğrendim ve itiraf etmeliyim ki, bir parçam bayıldı.

Görünüşe göre Ledonia'nın ilk kızı, bu parlak zırhlı şövalyede oldukça muhteşem bir şey görüyor ve onu kim suçlayabilir ki? Hepimiz, yakışıklı bir taliplinin kraliyet kurtarışını çok seviyoruz.

Keşke bu şövalye ruhlu yakışıklının bir fotoğrafı olsaydı.

Bahse girerim nişan duyurusu çok yakındır!

Her zaman sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

#KurtarıcıŞövalye
#AcınasıPrensesSürgün
Edildi
#AşıkPrensesHavası

Amelia dirseklerini kahvaltı masasına dayayarak, her sabah okumamız için büfeye konulan gazetelerden birini inceliyor. "Ama bu adamla nişanlı değilsin, değil mi?"

"Tabii ki değilim," diye cevaplıyorum.

"Ama sana evlenme teklif etmeye çalışan sarhoştan seni kurtardı, değil mi?"

Marco'nun beni kurtarmak için koşarak geldiği görüntüsü zihnimi dolduruyor. Boğazımı temizliyorum. "Kim?"

"Enzo Revera. Sen ve babamın görüştüğü adam."

"Oh, Enzo mu?" diye soruyorum, gözlerine bakmadan. "O başka biriydi."

"Fabiana Fontaine'e göre, bu gizemli şövalyenle nişanlanacağını açıklamak üzeresin."

"O ne biliyor ki?" diye tersliyorum.

"Tamam. Sakin ol," diye cevaplar, bana bir bakış atarak. "O zaman bana Enzo'nun bir fotoğrafını göster."

"Fotoğrafı yok," diye itiraf ettim.

Gözlerini genişletir. "Bir ay sonra nişanlanacağını duyurmayı planladığın adamın fotoğrafı yok mu?"

Ona sert bir bakış attım. "Bir tane bulurum."

"Kız kardeşini rahat bırak," diyor annem, Max odaya girerken.

"Herkese günaydın," der ve kahvaltı masasına doğru yönelir.

"Günaydın canım," diyor annem.

"Bu Enzo Revera denen adamı araştıracağım." Amelia masadan telefonunu alır ve aramaya başlar.

"Bunu yapmak zorunda mısınız?" diye inlerim.

"Evet. Oh, onu buldum." Kaşlarını çatıyor. "Sadece yirmi dokuz yaşında olduğundan emin misin?"

"Çok daha yaşlı görünüyor," Max, onun yanındaki masaya otururken burnunu çekerek, omlet, pastırma ve tosttan oluşan tabağını bembeyaz masa örtüsünün üzerine koyar.

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye cevap veriyorum, saç çizgisinin gerilemesi ve daha olgun yüz hatlarının onu gerçek yaşından daha yaşlı gösterdiğinin farkında olarak.

"Yine de genç," diyor annem bana gülümseyerek. "Genç ve dinç."

"Aynen öyle," diye cevap verdim.

Şahsen, Enzo'nun benden daha yaşlı görünmesini olumlu bir şey olarak görüyorum. Bu, onun olgun olduğu anlamına geliyor. Hayat tecrübesi var. Ve onun yanında, ben daha genç görüneceğim. Herkes kazançlı çıkıyor.

"Hmmm." Amelia dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Hmmm ne demek?" diye soruyorum ve hemen pişman oluyorum. Amelia benim özel hayatım hakkında fikir beyan etmeyi çok seviyor ve ben ona kapıyı açıp açık bıraktım. Yine.

Bu kötü bir alışkanlık haline geldi.

"Hiçbir şey," diye cevaplar ve fincanını alıp bir yudum alır.

"Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?" diye sorar annem. "Fikrin olmaması sana göre değil, canım."

"Canavarı kışkırtma," diye fısıldıyorum ve reçelli tostumdan bir ısırık alıyorum.

"Bu çok daha yakışıklı. Aslında, o muhteşem," diyor Amelia, telefonuna bakarak. Telefonu bana doğru sallıyor. "Sen

onun seksi kardeşini seçmelisin."

Anında tostum boğazıma takılır, nefes almaya çalışırken öksürür ve boğulurum.

"İyi misin, canım?" Annem endişeyle sorar.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, boğazım yanıyor, gözlerim doluyor. "Yüzün pembeye dönmüş," diyor annem.

"Tost. Yanlış. Yöntem," diyorum, çünkü yanaklarımın pembeleşmesinin sebebi bu. Amelia'nın Marco'yu çekici bulması ve Enzo yerine onunla evlenmem gerektiğini düşünmesi ile hiçbir ilgisi yok. Gerçekten, hiç ilgisi yok.

"Bir yudum çay iç," diyor annem.

Bu riski göze alamam. En son istediğim şey, kardeşim Marco'nun çekiciliği hakkında daha fazla fikir beyan ederse -ya da daha doğrusu ettiğinde- kahvaltı masasına çayımı tükürmek.

Amelia, ekranına odaklanmış halde, benim ölümcül deneyimimi hiç fark etmemiş gibi görünüyor ve "O, senin sevgilinden daha uzun ve çok daha atletik görünüyor, ayrıca çok güzel saçları ve çok hoş akuamarin rengi gözleri var" diyor.

"Turkuaz," diyorum ve gözlerimi kumaş peçeteye siliyorum.

Amelia bana kaşlarını kaldırıyor. "Ne dedin?"

Beast resmen dürtüldü.

Kahvaltı masasındaki tüm gözler bana çevrilir. Annem, Amelia ve Max. Hatta masadan düşecek kırıntıları bekleyen iki köpeğim Lemon ve Pepper bile başlarını kaldırıp bana şaşkınlıkla bakarlar.

Yanaklarım bir kez daha kızarıyor, ama bu sefer yanlış yuttuğum bir parça tost suçlayamıyorum.

"Gözlerinin rengi bu," diyorum, sanki gelecekteki kayınbiraderimin gözlerinin tam rengini düşünmüş olmamda hiçbir sakınca yokmuş gibi. Ki yok. Hiçbir sakınca yok. Onun kokusundan ya da dudaklarının şeklinden bahsetmiyorum ki. Gözler gözlerdir. Herkesin vardır.

"Bunu fark ettim çünkü Enzo'nun gözleri de mavi olsa da, turkuazdan çok okyanus mavisi," diye ekliyorum

, maviden çok griye yakın ve Marco'nun gözlerindeki ışıltıya sahip değiller.

Evet, bu iyi. Konuşmayı, benim için mükemmel eş olan Enzo'ya çevirip, kardeşinden uzaklaştır. Çok daha uygun ve çok daha güvenli.

"Aslında, bence bunlar bir tür bulanık bulaşık suyu mavisi," diyor Amelia, ekranından bana bakarak burnunu buruşturuyor. "Gördün mü?" Telefonunu çevirip Enzo'nun gözlerinden birinin yakınlaştırılmış görüntüsünü gösteriyor, sanki tuhaf, devasa bir göz canavarı gibi bana bakıyor.

Bu rahatsız edici.

"Kibar tabirle gri-mavi, Ami, bulaşık suyu mavisi değil," diye düzeltir annem.

"Hayır. Kesinlikle bulaşık suyu mavisi," Max, domuz pastırması çiğnerken ekrana bakarak onaylar.

Ona kaşlarımı çattım. "Cambridge'e dönmen gerekmiyor mu?"

"Evimde çok hoş karşılanıyorum," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Ama haklısın, yakında çıkmam gerek, o yüzden yemeğimi bitirsem iyi olur." Max, sanki yiyecek kıtmış ve bir sonraki öğününü nereden bulacağını bilmiyormuş gibi kahvaltısını ağzına tıktırmaya başlar.

"Enzo'nun gözleri çok güzel, canım," diyor annem.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye güvenle cevap veriyorum ve ona minnettar bir gülümseme atıyorum. "Biliyor musun, bence ben harika bir özel

olurdum," diyor Amelia, tek gözlü canavar Enzo'nun resminin olduğu telefonunu şükürler olsun ki masa örtüsünün üzerine yüzüstü koyarak.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sorar annem.

"Çünkü Enzo'nun çok daha yakışıklı olan kardeşinin Sofe'yi sarhoşun teklifinden kurtaran kişi olduğunu çözdüm," diyor memnuniyetle. "Fabiana Fontaine'in bile çözemediği bir şey."

"Bunu nereden biliyorsun? O baloda bir sürü erkek vardı, ama benim için hiç güzel kız yoktu," diye Max huysuzlanır.

"Haklıyım, değil mi Sofe?" Amelia, lazer ışını gibi gözlerini bana dikerek sorar.

Marco'nun o zor durumda bana nasıl cesurca yardım ettiğini hatırlayarak utanç duyarak, "İyi tahmin," diye cevap veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun müdahale edip kontrolü ele alması kalbimi ateşledi. Ben bir prenses olabilirim ve saygı görmeye alışkın olabilirim - medya ve onların aptalca lakapları bir yana - ama ben bile bunun bir üst düzey davranış olduğunu görebiliyordum. Centilmenlik, işte buydu. Centilmenlik, heyecan verici ve, cesaretle söyleyebilirim ki, son derece erkeksi. Marco'nun da o çılgın dağınık saçlarıyla yakışıklı olması, onun cazibesini daha da artırıyor.

Bir iç çekmeyi bastırıyorum.

"Yakışıklı ve parlak zırlı şövalyen. Kesinlikle yanlış kardeşi seçmişsin," diyor Amelia kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

"Amelia," diye uyarıyor annem.

"Ne? Sofe yakışıklı ve heyecan verici olanı seçebilecekken neden sıkıcı olanı seçsin ki?" diye kaşlarını kaldırarak sorar.

"Sebeplerim var," diyorum, aniden Marco'nun yakışıklı ve heyecan verici, Enzo'nun ise öyle olmadığı konusunda onunla aynı fikirde olduğumu fark ederek. "Ve Enzo sıkıcı değil. Düşünceli ve olgun biri."

"Evet, *sıkıcı* da denebilir. Ve senin hesap tablonu hepimiz biliyoruz," diye cevaplar Amelia.

"Bence hesap tablon çok mantıklı bir fikirdi, canım. Bir erkekte aradığın özellikleri belirledin, bunlar yakışıklı olmaktan çok daha önemli," diyor annemiz ve ben kız kardeşime zafer dolu bir gülümseme atıyorum.

"Peki, bu Enzo ile ne zaman tanışacağız?" diye sorar Max.

"Cambridge'den dönene kadar onunla tanışamazsın, canım," diye cevaplar annem.

"Onu öğle yemeğine davet etmelisin," diyor Amelia.

Kafamı sallarım. "Bunu yaparsam, zavallı adamı sorguya çekersiniz."

"Elbette," diye cevaplar.

"Bu, onunla kesinlikle evleneceğin anlamına mı geliyor?" diye sorar Max. "İkisi de birbirlerine uygun olup olmadıklarına karar vermeden önce, deneme süresi gibi bir süre birlikte vakit geçiriyorlar," diye açıklıyor annem, beni

beni sıkıntıdan kurtarır.

"Ama bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu sanıyordum," diyor Max, ağzı tostla dolu halde. "Bu, her şeyi senin ve babamın

her şeyi karar verdiğiniz anlamına gelmiyor mu?"

"Sen ve babam Sofe ve Enzo'nun birbirlerine takacakları lakapları da siz mi belirleyeceksiniz?" diye sorar Amelia.

"Benim oyum snookums ve peachy-poo'ya," diyor Max ve hem o hem de kardeşim gülmekten yerlere yatıyorlar.

Koltuğuma yaslanıp küçük kardeşlerime sert bir bakış attım. "Benim yaşıma gelene kadar bekleyin. Bizim anne babamız da sizin evliliklerinizi ayarlayacak."

"Bunun olma ihtimali çok düşük," diye alay ediyor Max.

"Hayatımın eşini seçmeyi anne babamıza bırakmayacağım. Çılgın bir maceraya atılacağım, harika bir adamla tanışacağım ve aşık olacağım," diyor Amelia.

"Prensesler çılgın maceralara atılmazlar," diyorum ona.

"Umarım öyle yaparsın Ami, ama yapmazsan sen de Sofia gibi bir anlaşma ile sonuçlanacaksın," diye cevaplar annem ve ben, bir zamanlar kendini beğenmiş olan, şimdi ise biraz paniklemiş görünen kardeşlerime memnuniyetle gülümserim. "Baban ve ben, bu günlerde kız kardeşinin önce onu tanımasının en iyisi olacağı konusunda anlaştık. Evlilik ciddi bir iştir ve kız kardeşinin aceleci bir karar vermesini hiç istemiyoruz."

"Alex nerede?" diye soruyorum, kardeşim nerede olduğunu bilmek istediğimden çok, bu konuşmadan tamamen sıkıldığım için.

"Maddie ile Malveaux'ya gitti. Çocuklar için bir hayır işi var," diyor Max, Maddie'nin bir yıldan az bir süre sonra kraliçe olacağı ülkeyi kastederek.

Kapı çalınır ve saray personelinin başı Gianni Caldera, yüzü asık bir şekilde içeri girer. Hepimize selam verir. "Majesteleri, Prenslerim."

"Gianni. Ne oldu böyle?" diye sorar annem.

"Üzgünüm ama bir kaza oldu ve Ronan Clementine hastaneye kaldırıldı, hanımefendi," diye söze girer.

Herkes aynı anda nefesini tutar.

"Ne oldu? O iyi mi?" diye soruyorum, son haftalarda ideal gelecekteki partnerimi ararken bana çok yardımcı olan kişisel sekreterimi düşünerek.

"Bacağının kırık olduğunu düşünüyoruz, hanımefendi."

"Bacağının kırıldığını düşünüyoruz, hanımefendi."

"Oh, hayır! Zavallı adam. Onu görmeliyim." Ayağa kalkarken beyaz keten peçetem yere düşer.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, ama doktorlar onu muayene edene kadar ziyaretinizi erteleyebilir misiniz?" Gianni diplomatik bir şekilde cevap veriyor.

Koltuğuma geri çöküyorum. "Haklısın, Gianni."

"Bana önümüzdeki birkaç haftalık programını mesaj attı," diyor Gianni.

"Çok hızlı," diyor Max. "Ambulanstan mı gönderdi sana?"

"Zaman dilimi öyle olduğunu gösteriyor, efendim," diye cevaplar Gianni.

"Bu Ronan'a benziyor. O çok düzenli ve işini çok ciddiye alır," diyorum herkese.

"Öyle, hanımefendi. Düzenli ve işine bağlı. İş yüküne gelince, zamanım elverdiğince seve seve onun yükünü üstlenirim," diyor Gianni.

"Hayır. Saçmalama. Bu benim programım. O ayağa kalkana kadar bir süreliğine işleri ben devralabilirim," diyorum.

"Ayağını kastediyorsun," diye ekliyor Max sırtarak ve ben ona bir bakış atıyorum. *Küçük kardeşler.*

"Sofia haklı. Sen zaten yeterince şey yapıyorsun, Gianni," diyor annem. "Zeki kızım yardım etmeye fazlasıyla muktedir."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," diyor ve tekrar başını eğiyor. "Maalesef, Ronan'ın ilk toplantısı beş dakika sonra kütüphanede başlayacak, Lord Strozzi ile geçireceğiniz zamanla ilgili, hanımefendi," diyor bana.

"Bu benim için hiç sorun olmaz." Çayımı son bir yudumla bitiriyorum. Soğumuş. "Artık gitmeliyim. Cambridge'e iyi yolculuklar, Max," diyerek kardeşimin başına bir öpücük konduruyorum. "Seninle, annemle ve Amelia'yla daha sonra görüşürüz."

"Onu bırak da seksi kardeşi seç, Sofe!" Amelia, odadan çıkarken bağırır.

Cevap vermiyorum.

Gianni ve ben koridordan kütüphaneye doğru ilerlerken, Ronan'ın planladığı ve gerçekleşmesi gereken birkaç toplantıyı özetler. İlk olarak, önümüzdeki haftalarda "birbirimizi tanıma" aşamasının ayrıntılarını kararlaştırmak için Enzo'nun ekibiyle bir toplantı yapılacaktır. Enzo'nun bunu neden doğrudan benimle organize etmediğini kısa bir süre merak ediyorum ama bu düşüncüyü kafamdan atıyorum. O meşgul bir adam. Ayrıntıları başka birinin yönetmesi mantıklı.

"Hepsi oldukça basit görünüyor. İlk olarak kiminle görüşeceğim?" diye soruyorum.

Kütüphane kapısının önünde duruyoruz. "Lord Strozzi'nin özel sekreteri, Bay Marco Revera."

Bölüm 9

Sofia

Yutkunuyorum, kalp atışlarım aniden hızlanıyor. Marco Revera burada mı? Uygunsuz duygular beslediğim adam, baloda o akılsız evlilik teklifinden beni kurtaran adam, gözleri hafızama kazınan adam, Enzo ve benim hakkımda fikrini söyleyen adam, sarayın kütüphanesinde beni mi bekliyor? Aslında tam olarak *beni* değil. Ronan ile görüşmek için burada. Ama yine de. Önemli olan, burada olması ve onu görmek üzere olmam, ve buna hiç hazırlıklı olmamam.

Asla itiraf etmeyeceğim duygularımı itiraf etmekten başka bir bahane bulamadan, Gianni kapıyı açıyor. Anında gözlerim, bir daha asla görmemem gereken adama takılıyor

asla görmemem gereken adamın üzerine düşüyor — en azından bu uygunsuz aşkım sona erene kadar.

Pencereden dönüp bana doğru baktığında, sıcak bir günde buz gibi bir bardak su gibi onu içime çekmeden edemiyorum. Bahçe işleri için giyilen kıyafetler gibi görünen bir kargo pantolon, boynu açık, bronzlaşmış tenini ve göğüs kıllarını ortaya çıkaran fermuarlı bir sweatshirt ve ayaklarında kirli bir çift lastik çizme giyiyor.

Bugünkü randevu için pek de şık giyinmemiş. Ama itiraf etmeliyim ki, kesinlikle rahat kıyafetine rağmen, sert ve hazırlıklı bir şekilde nefes kesici derecede yakışıklı görünüyor ve gözleri benimkilere değdiğinde, artık tanıdık gelen çekicilik hissini, kalp atışlarımın hızlandığını ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Günaydın, Bay Revera," diyorum, durumu kontrol altına alarak.

"Prenses Sofia," diye şaşkınlıkla haykırıyor, beklenmedik varlığımdan açıkça şaşırmış durumda. "Kişisel sekreteriniz Ronan Clementine ile görüşeceğimi sanıyordum?"

Gianni'ye dönüyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkürler, Gianni."

"Elbette, hanımefendi," diye cevaplar ve Marco'ya eleştirel bir bakış atar. "Emin misiniz?" diye daha sessiz bir ses tonuyla sorar.

"Kesinlikle. Bay Revera ile sorun yaşamayacağımdan eminim. Teşekkür ederim."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Gianni'nin arkamızdan kapıyı kapatmasını bekledikten sonra Marco'nun yanına gidip elimi uzattım. "Bu sabahki toplantıya sizinle birlikte katılacağım, Bay Revera."

Elimi tuttu, kaşları çatılmıştı. "Neden?" diye sordu basitçe, benim iş odaklı yaklaşımına rağmen yüzünde gülümseme yoktu.

Gerçekten! Bana göre biraz kaba davranıyor. Ama bu adam, kralının önünde kardeşinin kararlarını aktif olarak sorgulayan bir adam. Marco Revera'nın sözlüğünde "nezaket" kelimesi yok gibi görünüyor.

Ama seksilik kesinlikle var.

Ah! Kes şunu!

Dudaklarımı profesyonel bir gülümsemeye kaldırıyorum. "Lütfen oturun, Bay Revera, size açıklayayım." Rahat okuma koltuklarından birini işaret ediyorum ve ikimiz de oturuyoruz. "Maalesef, özel sekreterim bir kaza geçirdi, bu yüzden o iyileşene kadar bundan sonra benimle muhatap olacaksınız."

Ya da ayağa. *Kahretsin, Max.*

Marco kaşlarını kaldırır. "Kulağa kötü geliyor. Kiralık katil miydi?" "Kiralık katil mi?" diye haykırıyorum. Sonra onun benimle dalga geçtiğini anlarım.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Şaka yapıyorsunuz, Bay Revera."

Gülümsemesinin yüzünü aydınlatmasının beni etkilememesi için elimden geleni yapıyorum. Ama pek başarılı olamıyorum. İsteğim dışında, heyecanlı bir grup sinek kuşu, bu muhteşem adamın gülümsemesinin bana yönelik olduğuna inanamıyormuşçasına karnımda kanat çırpıyor.

Şu anda hissettiğim şeyin sadece Marco'ya olan çekicilik olduğunu ve çekiciliğin asla kalıcı olmadığını kendime hatırlatıyorum.

Ama bu hislerim hemen şimdi hızla yok olsa, harika olurdu.

"Haklısın. Şaka yapıyorum. Umarım ciddi bir şey değildir?"

"Maalesef, bir kazada bacağını kırmış galiba. Doktorlar muayene ettikten sonra hastaneye gidip onu ziyaret etmeyi umuyorum."

"Lütfen ona selamlarımı ilet," diye içtenlikle cevap veriyor ve beni şaşırtıyor. Son ihtiyacım olan şey, bu endişe verici derecede çekici, kesinlikle muhteşem gözleri olan adamın düşünceli olması. Onun gülümsemeleriyle başa çıkmak zaten yeterince zor.

"Teşekkürler. Öyle yapacağım. Şimdi işimize dönmeliyiz. Planlamamız gereken çok şey var." Telefonumu alıp posta uygulamasına basarak Gianni'nin bana gönderdiği bugünkü toplantı gündemini içeren e-postayı arıyorum. Ekranımdaki kelimelere odaklanmaya çalışıyorum ama hepsi siyah çizgilerden oluşan bir karmaşa gibi görünüyor.

"Ronan ve ben, senin ve Enzo'nun programını planlamayı düşünmüştük," diyor.

Aniden ilgili e-postayı bulamama ve kelimeleri okuyamama durumumdan vazgeçiyorum. Telefonumu yanımdaki koltuğa koyuyorum. Parmaklarımı kucağımda birleştirip omuzlarımı dikleştiriyorum. "Önce odadaki fili ele alalım, olur mu?"

"Fil mi?"

"Burada bulunmanızdan, kardeşinizin ve benim bu... duruma girme fikrine artık rahat olduğunuzu mu anlamalıyım?"

"O konuda," diye tereddütle başladı, utanmış bir ifadeyle. Ve öyle de olmalıydı. "Sanırım size bir özür borçluyum, hanımefendi."

Bu, beklenmedik bir gelişme.

"Öyle mi?" dedim, içimden kendimi tebrik ederken dıştan soğukkanlılığımı koruyarak.

"Kaba davrandım."

Aksini söyleyemem. Çok kaba *davrandı*. Çenemi kaldırıyorum.

"Öyleydin."

"Kardeşim, özellikle benim yaptığım şekilde fikir beyan etmenin bana düşmediğini belirtti ve bunun için özür dilerim. Kendimi kaybettim. Bu benim için uygunsuz bir davranıştı."

"Ama fikrinizi değiştirmediniz, değil mi?"

"Bu konudaki fikrim önemsiz, hanımefendi."

Genellikle konuşmanın bu noktasında birinden bana Sofia demesini isterim. Bu çok daha az elitist bir davranış ve sonuçta 21. yüzyıldayız. Bugünlerde ailem bile gerçek bir güce sahip değil. Ancak Marco'nun benim adımı kullanmaması, onu uzak tutmamı sağlıyor ve bu adamın bana yaklaşmasına izin vermem gereken en yakın mesafe de bu.

"Hadi ama Bay Revera. Burada hepimiz arkadaşız."

Aniden canlanan adam, "İkinizin önerdiği şey benim inandığım her şeye aykırıyken, nasıl fikrimi değiştirebilirim?" diye cevap verir. Elini havaya kaldırır. "Üzgünüm, üzgünüm. Yine aynı şeyi yapıyorum, değil mi? Büyük ağzımı kapalı tutmam lazım. Bugünkü amacım dostça ve yardımcı olmak, aşk ve benzeri şeyleri konuşmak değildi."

"İyi başladın," derim ve ondan hafif bir gülümseme koparırım.

"Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığın kişiyi sevmen gerektiğini düşünüyorum. Belki bu çok romantik bir düşünce, ama ben böyle inanıyorum."

"Kardeşin neye inanıyor? Asıl mesele bu değil mi?"

Çenesi gerginleşiyor ve benimle bu konuyu konuşmanın zor olduğunu anlıyorum. "Haklısın. İkiniz de bu

Planı kabul ettiniz. Ben kimim ki buna engel olayım?"

Sadece varlığıyla bile kalbimin atışını hızlandıran, şok edici derecede çekici kardeşi, sadece bir gülümsemeyle bile içimi elektrikle dolduran adam. Eğer kardeşi ve benim teorik olarak evlilik yoluna girmeye engel olamıyorsa, kim engel olabilir ki?

Bir an için gözlerimi sıkıca kapattım. Bu aşkım ne kadar çabuk söner, herkes için o kadar iyi olur. "Bu şekilde düşündüğünüz için memnunum, Bay Revera."

"Marco."

"Marco. Tabii. Peki, gündemin ilk maddesi nedir?" Yüzüme hoş, işadımı gibi bir gülümseme takınıyorum, mecazi olarak konuyu kapatıyorum. Devam edebiliriz. İşe koyulalım. Buraya bunun için geldik.

"Gündem. Doğru." Telefonuna bakar. "Ronan birkaç şey önerdi. Birincisi, ikinizin birlikte vakit geçirmek için bir program üzerinde anlaşmanız. İkincisi, Enzo'nun bazı resmi etkinliklere sizinle birlikte katılması, sevgilin olarak değil, çünkü henüz öyle bir şey olmadığını biliyoruz, ama insanların ona alışması için."

"Tamam. Bir bakalım, olur mu?" Takvimimi açtım, umarım ani ve rahatsız edici bir şekilde kelimeleri okuyamama durumum ortadan kalkmıştır. Şanslıyım. Randevularım gelecek hafta boyunca listelenmiş. "Doğu Avrupa ülkelerinden gelen üst düzey yetkilileri karşılamak için resmi bir törene katılacağım ve ertesi gün, Ulusal Ledonian Portre Galerisi'nin yeni kanadının açılışını yapacağım. Bunlardan birine katılabilir mi?"

"Tarihler ve saatler ne zaman?" diye soruyor, kendi telefonuna bakarak, ve itiraf ediyorum, bu fırsatı değerlendirip bakışlarımı onun büyük, bronzlaşmış ellerine kaydırıyorum. Her şeyi halledebilecek gibi görünen, güçlü ve yetenekli eller. İnce parmakları ve temiz tırnakları olan manikürlü eller değil. Hayır, bunlar bir erkeğin elleri ve kendimi onlara bakarken buluyorum.

Cevap vermediğimde - bir erkeğin elleri bu kadar dikkat çekici olabileceğini kim bilebilirdi ki - telefonundan başını kaldırıyor ve ben de yakalandığımı anlayarak hızla dikkatimi takvimime geri çeviriyorum.

Ona iki etkinliğin tarih ve saatlerini veriyorum.

"Birkaç şeyi ayarlayabilirim, böylece sizinle birlikte Portre Galerisi'ne gelebilir," diyor.

"Teşekkür ederim. Söyleyin bana, Bay Revera, ne iş yapıyorsunuz?" Kendimi durduramadan soruyorum. "Sorduğum için kusura bakmayın. Sarayda Wellington botlarıyla gelen çok fazla ziyaretçimiz olmuyor ve ben sizi Enzo'nun asistanı sanmıştım."

Utanmış gibi görünüyor. "Sabahın ikinci özürünü dileme zamanı geldi, hanımefendi, ve toplantı daha beş dakikadır devam ediyor. Bundan sonra hemen işime dönmem gerekiyor. Ama bana kalırsa, nasıl görüldüğümün önemi yok. Siz benimle ilgilenmiyorsunuz."

"Aynen öyle." Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. *Keşke bilseydin.* "Peki, işin ne?"

Yüzü, bu konuşma boyunca şimdiye kadar hiç görmediğim bir şekilde gözlerine kadar uzanan bir gülümsemeyle aydınlanır. "Peyzaj bahçeciliği. Benim için yeni bir yön, ama tutkuyla bağlı olduğum bir alan."

"Bitkilere mi tutkuyla bağlısın?" diye soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, zengin topraklarda kendimi kaybediyorum, minik tohumlardan hayat çıkarıyorum. Benim için her çiçek, benim beslediğim bir renk patlaması, bir zaferdir. Bahçenin ritimleri hepimizi doğanın döngülerine bağlar. Kültürlerimiz ne kadar sofistike ve karmaşık hale gelirse gelsin, bizler toprağın parçasıyız. Bunu ne kadar gözden kaçırmış olursak olalım. En derin özümüzde biz buyuz."

Onun her sözünü dinliyor, konuşurken heyecanla parlayan gözlerini izliyorum. Yüzü ıslık ıslık, ellerini hareket ettirerek çok sevdiği şeyi anlatıyor. Onu izlemek büyüleyici, günlerini nasıl geçirdiğine olan sevgisi hissedilir derecede.

Bu adamın ne kadar heyecan verici ve canlı olduğunu yeniden fark ediyorum ve onun tutkusuna kapılmamak imkansız geliyor.

Dudaklarını bilinçli bir şekilde büzüyor. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Hayır. İlginç," diye hayalperestçe itiraz ediyorum, bu konuşmayı sadece bir planlama toplantısı olarak görmem gerektiğini ve kesinlikle Marco'nun kim olduğunu ve onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmenin bir yolu olarak görmem gerektiğini bilmeme rağmen.

"Öyle düşünmene sevindim," diye cevaplıyor, bakışları benimkilere kilitlenirken yumuşak bir ifadeyle. Bakışlarımı bir an fazla tutuyor ve ben kendimi zorlayarak gözlerimi aşağıya indirip büyüü bozuyorum.

"Bu yüzden mi lastik çizmeyle buraya geldin?" "Kısa bir süre sonra şehrin diğer tarafında bir projeye katılmam gerekiyor."

"Öyleyse, devam etmeliyiz." Dikkatimi takvime geri çeviriyorum. "Yakında bir bahçe partisi var. Yaz aylarında, topluluğun liderlerini onurlandırmak için bu tür partiler düzenliyoruz. Enzo da bunlardan birine katılabilir."

"Bahçe partisi Enzo'nun hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyor," diye cevapladı. "Reçel ve krema eşliğinde çörekler eşliğinde çay mı?"

"Tabii ki."

"Evet, tam da kardeşimlik bir şey."

"Güzel. Harika."

Marco tarihi not alır ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca benzer etkinlikleri planlamaya başlarız. Bunlar arasında kraliyet yarışlarına gitmek ve ailelerimizle akşam yemeği yemek de vardır. Tabii ki Marco da orada olacaktır, ama ben o zaman gelince o köprüyü geçmeye karar veririm. Kim bilir? O zamana kadar ona karşı duyduğum yanlış yönlendirilmiş çekiciliğim geçebilir.

Herkesin iyiliği için umalım.

"Gazeteciler arasında yakında nişanlanacağımı duyuracağım yönünde söylentiler olduğunu gördün mü? Fabiana Fontaine'in köşe yazısını görmüş olabilirsiniz." Onun yazdıklarını görüp görmediğini anlamak için nabız yokluyorum.

"Onu hiç okumadım, hanımefendi. Ama insanların bunun hakkında konuşması iyi bir şey, değil mi? Büyük açığa çıkışı kadar gerilimi artırabilirsiniz."

"Sanki ev yenileme programındaymışız gibi konuşuyorsunuz."

Kaşları yukarı kalktı. "Ev yenileme programlarını izliyor musunuz?" "Tabii ki izliyorum."

"Huh."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sanırım prenseslerin boş zamanlarında ne yaptıklarını hiç düşünmemiştim, ama meğer ev yenileme programları izliyorlarmış."

"Ve romantik komedileri. Ben de ara sıra izlemeyi seviyorum."

Neden ona bunu anlatıyorum? Bu adamla kişisel hayatımın en ufak bir parçasını bile paylaşmak çok kişisel, çok savunmasız hissettiriyor. Ama ayrıntılarına girmeyeceğim nedenlerden dolayı, onun sadece Kral ve Kraliçe'nin ilk kızı, şu anda bir koca arayan Prenses Sofia olmadığını bilmesini istiyorum.

"Anlamıyorum. İki ana karakterin sonunda birbirlerine aşık olup gün batımına doğru yelken açacaklarını biliyorsan neden film izlesin ki? Sonucun ne olacağını bilmeden tahminlerde bulunmak daha heyecanlı değil mi?" Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Hanımefendi."

"İnsanların neden romantik komedi filmlerini izlemeyi sevdiğini açıkça anlamıyorsunuz, Bay Revera. Elbette, çiftin sonunda bir araya geleceğini biliyoruz, ama asıl eğlenceli olan oraya varana kadar olan yolculuktur."

Kafasını sallar. "Bana haftanın herhangi bir günü iyi bir aksiyon filmi gösterin. Gerçi bir romantik komedi filmini oldukça sevdiğimi itiraf etmeliyim."

"Hangisi?" Mantığının aksine soruyorum.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tahmin et."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Eğer isterseniz tabii, hanımefendi," diye ekledi aceleyle.

Bu adamdan hoşlanmıyormuş gibi davranmak gittikçe zorlaşıyor. Güçlü fikirleri olabilir, ama rahat tavırları ve benimle iyi geçinme isteği çok çekici ve onun yanında kendimi rahat hissediyorum.

Yıllar boyunca izlediğim sayısız romantik komedi filmini gözden geçirerek, Duck lakaplı bir peyzaj mimarının neyi seveceğini bulmaya çalışıyorum. "Erkekler onu havalı bulduğu için Ryan Gosling'in oynadığı bir film olabilir diye tahmin ediyorum. En azından kardeşlerim öyle söylüyor. O yüzden *Crazy, Stupid Love* olabilir diye tahmin ediyorum."

"Hiç duymadım."

"Tamam, belki *The Notebook*? Hayır, o çok duygusal. Buldum. *17 Again*, böylece genç bir basketbolcu olarak gençliğini yeniden yaşadığını hayal edebilirsin."

Kafasını salladı, gülümsemesi yüzünde sabit kalmıştı. "Seni bu ızdıraptan kurtarayım mı?"

"Tamam."

"*Serendipity*."

"Kate Beckinsale'in oynadığı film mi?"

"O da filmin çekiciliğine katkıda bulunuyor."

"Anlıyorum. Aşık olmuşsun," diyorum gülerek, sonra yeni tanıştığım insanlara karşı nadiren gösterdiğim aşırı samimiyetimden dolayı kendimi azarlıyorum. Aslında kimseye karşı da böyle davranmam.

Neden Marco'nun bana böyle bir etkisi olmasına izin veriyorum?

"Aşık mı? Kaç yaşındasın sen? On iki mi?" diye gülerek soruyor, sonra birden yüzü asılıyor. "Şey, pardon hanımefendi. Öyle demek istemedim..."

"Önemli değil," diye sözünü kesiyorum, konuşmamızın bir anda makul bir iş konuşmasından aşırı samimi bir sohbeta dönüştüğünün farkında olarak.

Konuyu geri çekmem gerekiyor.

"Belki de işimize dönmeliyiz," diyorum.

"İyi fikir. Fazla samimi davrandım. Kendimi kaybettim." Beni anlamaya çalışır gibi inceliyor ve birdenbire kendimi rahatsız hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Birkaç hafta sonra bir aile yemeği planlayalım. 20'si kardeşine uyar mı?"

Telefonunu kaldırır. "Ben onun özel sekreteriyim, istediğim gibi plan yapabilirim."

"Güzel." Ona, doğru kardeşi seçtiğimi anlatan iş adamı gibi bir gülümseme atıyorum.

Enzo, Marco'nun bariz çekiciliğine sahip olmayabilir, ama ben bariz olanı aramıyorum. Marco'nun kolay huylu kişiliğine sahip olmayabilir, ama bu onu daha da zorlu kılıyor ve ben zorluklardan kaçınan biri olmadım hiç. Üstelik, işaretlediğim tüm bu kutucuklar Enzo'nun benim için en uygun kişi olduğunu kanıtlıyor. Sonunda, tablomda yazdığı gibi, her açıdan uyumlu olan Enzo ve ben olacağız.

Bölüm 10

Marco

Lüks taht odasının arkasında ihtiyatlı bir şekilde duruyorum, Doğu Avrupa ülkelerinden gelen üst düzey yetkililer kraliyet ailesinin üyeleriyle nazikçe sohbet ederken, ellerinde fincan ve fincan tabaklarını dengede tutmaya çalışırken, bu aşırı zenginlik içinde kendimi evimdeymiş gibi hissetmeye çalışıyorum. Bu, benim normalde geçirdiğim günlerden çok uzak ve Enzo'nun ısrarla bana aldığı yeni takım elbise, bana deli gömleği gibi geliyor, ayağımdaki parlak bağcıklı ayakkabılar ise rahatım için fazla sıkı.

Bana her gün geniş bir çift çizme verin yeter.

Keşke iyi arkadaşım Muhammed ile birlikte, planladığımız bahçeler için toprağı hazırlıyor olsaydım. Sebze ve meyveler, o bölgenin ihtiyaç duyduğu topluluk bahçesinin bir parçası olarak yerel halka ücretsiz olarak sunulacaktı. Elbette, planlamasını üstlendiğim heyecan verici yeni bir park olmayabilir

ama Amazon'da bir grupla çalışırken bitkilere, toprağa ve doğaya olan tutkumu keşfettikten sonra, terk edilmiş endüstri tarafından tahrip edilmiş alanları yeniden ağalandırırken, herhangi bir projenin başından sonuna kadar çalışmak benim için büyük bir onur.

Ama bunun yerine, Enzo prensesle vakit geçirirken, üst düzey yetkililerle ve kraliyet ailesiyle sohbet ederken, ben arka planda kalmaya çalışarak sarayda sıkışıp kaldım.

Kırmızı bir ışık gözüme çarpar ve kardeşimle birlikte Prenses Sofia'ya bakarım. Bir şey hakkında konuşuyorlar, ama sesleri odadaki sohbetin içinde kayboluyor. Başı eğik, güzel yüzünde konsantre bir ifadeyle Enzo'nun söylediklerini dikkatle dinliyor.

Birlikte dururken, bir mağaza vitrinindeki mankenler kadar rahat ve doğal görünüyorlar.

Bu, o gün kütüphanede benimle olduğu halinin tam tersi. Tabii, ikimiz de yumurta kabukları üzerinde yürümekten vazgeene kadar. Benimle rahatladı ve ben de, boynunda tek sıra inci kolye, koyu saçları düzgün bir topuzda toplanmış, resmi etek takımlarıyla dünyaya gösterdiği prenses değil, gerçek Sofia'yı görüyormuşum gibi hissetmeye başladım.

Parmaklarım, saçlarını çekip serbest bırakmak için kıpırdanıyor, dağınık saçlarıyla nasıl görüneceğini görmek için, çok daha az kontrollü. Özgür.

Bahse girerim muhteşem görünecektir. Ve bana daha önce olduğu gibi, erimiş çikolata gibi derin kahverengi gözleriyle, sıcak ve davetkar, derinliğiyle beni içine çeken bir bakış atarsa? O zaman ben bittim demektir.

Ama böyle düşünemem.

O benim için değil. Enzo'yu tanımakla ilgilenmese bile, Sofia gibi bir kadının benim gibi bir erkeği asla semeyeceğini biliyorum. Onun tipi olmadığım gün gibi açık. Ben bitki yetiştirmeyi ve dünyayı keşfetmeyi seven rahat bir adamım. Benim için hayat bir macera ve her günü tek tek yaşıyorum, yeni açan bir iek ya da pasaportuma yeni basılan bir damga gibi basit şeylerden mutluluk duyuyorum.

Sofia gibi bir kadından daha uzak olamazsın.

Bu ulaşılamaz prenses için hissedebileceğim her türlü duyguyu bir kenara atmam en iyisi.

Parmaklarımla çenemi kaşıyorum. Enzo ve prensesin, aralarında sıfırdan da az bir kimya olan tahta bebekler gibi davranışlarını izlemek zorunda kalmadan böyle bir etkinliğe katılmak zaten yeterince zor.

Şu anda sadece birbirlerini tanımak için vakit geçiriyorlar, biliyorum, ama tüm bunlar kaçınılmaz olarak nişanlanmalarına yol açacak. Enzo kararlı ve kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da ağabeyim kendine bir hedef koyduğunda, onu mutlaka gerçekleştirdiğidir.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor.

Sadece kardeşim için mi endişeleniyorum, en azından başlangıçta muhtemelen sevgisiz bir evliliğe girecek olması için mi? Yoksa daha fazlası mı var, kendime bile itiraf etmek istemediğim bir şey mi? Sofia ile baloda ilk tanıştığım andan beri içimi kemiren bir şey mi?

O kadar açıkça beni istediği halde neden onu seçiyor?

Çenemi sıkıyorum. Bunun bir önemi olmamalı. Yani, onunla görücü usulü evlilik gibi çılgınca bir şeye razı olacağımdan değil. Onu daha iyi tanımak, onu neyin mutlu ettiğini görmek için bir çekim hissediyorum. Ve evet, kollarımda nasıl hissettiğini bilmek, kokusunu içime çekmek, dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe bastırmak? Oh, evet. Bunu keşfetmek istediğimi biliyorum.

Ama daha önce başka kadınlara da böyle hissetmiştim ve deneyimlerimden biliyorum ki çekicilik, çiçek açtığı kadar kolay solup ölebilir.

O benim için değil. Enzo için. Bunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Geniş odanın arkasına doğru ilerliyorum ve bir garson gümüş bir demlikten bana kahve dolduruyor. Şaşırtıcı bir şekilde, büyük bir matın üzerinde uyuyan iki labrador köpeği fark ediyorum, biri altın rengi, diğeri siyah. Onları okşamak için eğiliyorum ve kuyrukları kısa bir süre yere vuruyor, sonra tekrar uykuya dalıyorlar.

Bu köpekler, hayatımda gördüğüm en iyi eğitilmiş labradorlar olmalı, çünkü mekan kahve içip sohbet eden insanlarla doludur.

Sanırım kraliyet ailesinden biriyseniz en iyi evcil hayvan eğitmenlerini tutabilirsiniz.

En azından Prens Sofia'yı anlamaya çalışmaktan bir süreliğine kurtulmuş oldum.

Duvara yaslanıp telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok, en azından umduğum kuruluştan bir haber yok.

Deneyimsiz olmama rağmen, iyi tanıdığım bir yer olan şehrin parklarından birinin yeniden tasarlanması için başvurdum. Gençlik yıllarında aynı futbol kulübünde oynarken tanıştığım arkadaşım Muhammed, bu parkın karşısında büyüdü. Park şu anda otlarla kaplı, beton döşemeleri çatlamış ve insanların istemediği eşyalarla dolu, yataktan kırık lavaboya kadar her şey var. Bence bu parkın acilen yenilenmesi ve bulunduğu topluma uygun bir alan olarak yeniden düzenlenmesi gerekiyor.

Benim fikrim, hatırlayabildiğim kadarıyla parkın bir özelliği olan, artık kullanılmayan gül bahçelerini kaldırıp, yerine yerel çocukların seveceği bir oyun alanı yapmak. Yüksek kaydıraklar, tırmanma ağıları ve koşup oynamak için bolca alan bulunan, boyalı ahşap bir korsan gemisi planladım. Ağaçlar ve çitlerle çevrili, top oynamak için geniş bir çim alanı ve çocukları oynarken ebeveynlerin oturup sohbet edebilecekleri park bankları bulunan mini bir macera parkı gibi olacak. Yüksek, ruhsuz apartman blokları ve neredeyse hiç yeşillik bulunmayan bu bölge, bu parka çok ihtiyaç duyuyor.

Bu büyük bir görev ve deneyimsizliğim nedeniyle bu görevi alabilirsem kendimi şanslı sayarım. Ancak parkın nasıl olabileceğine dair net bir vizyonum var. Zaten, risk almadan kazanç da olmaz derler, değil mi? Kazanç elde etme umuduyla risk alıyorum ve kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Prens Sofia'ya çok benzeyen genç bir kadın bana yaklaşıyor ve ben duvara yaslanarak bir kraliyet yasasını çiğnemiş miyim diye merak ederek duvardan uzaklaşıyorum.

"Sen kardeşisin," diyor önsöz yapmadan elini uzatarak. "Seni fotoğrafından tanıdım."

"Öyleyim. Sen kimsin?"

"Amelia, küçük kız kardeş," diyor.

Doğru. Prenses Amelia. Başımı eğiyorum. "Benim adım Marco Revere. Sizinle tanışmak bir onur, Majesteleri."

"Oh, bunları boş ver," diyor elini sallayarak. "Bana Amelia de." Kardeşime ve Prenses Sofia'ya işaret ediyor. "Bu felaket nasıl gidiyor?"

Amelia'nın kız kardeşinin planı hakkında ne düşündüğüne dair herhangi bir şüphem varsa, artık yok.

"Şey... devam ediyor," diye mümkün olduğunca nazikçe cevap verdim.

Ona gerçeği söylemeyeceğim, yani birkaç kişinin tırnaklarının çekildiğini izlemek gibi olduğunu. Ya da yavaş çekimde ilerleyen bir tren kazası gibi olduğunu. Hangisi olacağına karar veremedim. Belki de yolcularının tırnakları çekilen, yavaş ilerleyen bir tren kazası? Evet, işte bu.

Peki, prensesle birlikte orada ben olsaydım ve o bana öyle bakıyor olsaydı? Şey, diyelim ki yavaş hareket eden bir tren kazasının tam tersi olurduk.

Yüksek hızlı bir tren

kazası mı?

Kıkırdayarak

gülerim.

Prenses Amelia kaşlarını kaldırır. "O kadar mı kötü?"

"Birbirlerini tanımaya çalışıyorlar," diyorum, Enzo'nun ona bir şey söylediğini izlerken. Fotoğraflarda gördüğüm gülümsemeyi gülümsüyor, gözlerinin altından aşağıya doğru uzanan gülümsemeyi. Çok aşağıya.

"Gerçekten ne düşünüyorsun? Deliler mi, ne?" diye sorar, açık sözlülüğüyle beni şaşırtarak.

"Bu kesinlikle bir ortaklık kurmanın bir yolu," diye nazikçe cevap veriyorum.

Diplomatik davranmaya çalışıyorum, ama onun beklenmedik doğrudanlığı işimi zorlaştırıyor — benim de katıldığım bir görüş olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Yorumum, kaşlarını tekrar kaldırmasına neden oluyor. "Benimle gel," diyor komplo kurar gibi bir ses tonuyla. Cevabımı beklemeden kolunu koluma takıyor ve beni odanın karşısına, çift kanatlı Fransız kapılardan geçerek güzel bahçelere bakan geniş bir balkona götürüyor — bir gün sahip olmak istediğim bahçeler.

#bahçehedefleri

Bana dönüyor. "Bence tüm bu olay tam anlamıyla delilik."

Lafı dolandırmamak diye buna denir.

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Ne şekilde?"

"Her şekilde! Öncelikle, kim görücü usulü evlilik ister ki?"

"Görünüşe göre, senin kız kardeşin ve benim erkek kardeşim."

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Sofia bu işi sadece kendini ortaya atmak ve kalbinin kırılma riskini göze almak istemediği için yapıyor."

"Samimi" kelimesi bu prensesi tanımlamaya yetmez bile. Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum. Ama Amelia'nın benden bir cevap beklemediğini anlıyorum. Konuşmaya devam ediyor.

"Onun aptalca tablosunda kağıt üzerinde ona uygunsa ne olmuş? Kağıt üzerinde herkes iyi görünebilir, bazı detayları atlarsanız, ağır suçlular bile! Bu, kalp meselelerinde hiçbir şey ifade etmez."

Kulaklarım dikildi. "Kız kardeşinin bir tablosu mu var?"

"Bu plan için kardeşini bu şekilde seçti. Görünüşe göre, diğerlerinden daha fazla kriteri karşılıyor. Bu çok saçma değil mi?"

Hayat arkadaşını, muhtemelen elli yıl veya daha fazla süre boyunca yanında olacak, çocuk sahibi olacağın, bir hayat kuracağın kişiyi seçmek için bir hesap tablosu mu? Bu çok mu klinik bir yaklaşım değil mi? Bir ilişkiyi oluşturan tüm nüansları, aşkı oluşturan küçük detayları gözden geçiriyor.

Eğer bu fikre zaten karşı değilsem, şimdi kesinlikle karşıyım.

Enzo'nun beni dinleyeceğini sanmıyorum. Eminim ki o, bu hesap tablosu fikrinin harika olduğunu düşünecektir.

"Sofia, kağıt üzerinde iyi olan birinin gerçek hayatta da iyi olacağını varsayıyor. Peki ya aşk? Ya arkadaşlık? Ya birine gerçekten aşık olmak?" Gözlerimin içine bakıyor.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Bu... aşırı bilgi paylaşımına nasıl cevap vermeliyim? Öncelikle, bu inatçı prensesi daha yeni tanıdım ve bir de *kraliyet ailesinin bir üyesi olması* meselesi var, bir gün

günde benim baldızım olabileceğini de unutmamak lazım. Kraliyet protokolü bir mayın tarlası ve ben ortada sıkışıp kalmış, patlatma cihazını elimde tutmuş, hangi yöne gideceğimi bilemiyorum.

Prenses Amelia, sessizliğim karşısında gözlerini genişletiyor. "Bana katılıyorsun, değil mi Marco? Sen de tüm bunların tamamen saçma olduğunu ve bu saçmalığı sürdürmemeleri gerektiğini düşünüyorsun, nişanlanmaları bir yana."

"Lütfen benim ağzıma laf koymayın, hanımefendi." Kendimi sorguluyorum. "Bunu söylememe izin vererseniz?"

"Tabii ki söyleyebilirsin. Ve benim adım Amelia, unuttun mu? Hanımefendi değil. Hanımefendi demek beni seksen yaşında gibi hissettiriyor, ama ben yirmi üç yaşındayım." Sonra ekler, "Yarım."

"Yarım yılın büyük bir fark yarattığına eminim."

"Aslında öyle." Pencereden kız kardeşi ve Enzo'ya bakar. "Buna bir son vermeliyiz. Baloda onu o evlilik teklifinden kurtaran sensin. Neden şimdi de aynısını yapmıyorsun?"

"Bu tamamen farklı bir durum."

"Sanırım. Ama yapılması gerekiyor."

"Ciddi misin?"

"Onların birbirleri için yaratılmadıkları kadar ciddiylim."

"Şunu bir netleştirelim. Sen, tüm bunların bir komedi olduğunu ve kız kardeşinin hoşlandığı biriyle evlenmesi gerektiğini düşündüğün için, kardeşlerimizin bu işi yapmasını bir şekilde engellememizi istiyorsun."

Kafasını bir kez salladı. "Aynen öyle."

"Amelia..." diye başladım ama sözüm kesildi.

"Kardeşini de unutma. O da evleneceği kişiyi sevmeli ve onu çok çekici bulmalı."

Dudaklarımı bir çizgiye çektim. Elbette, söylediği her şey doğru. O sadece benim düşündüklerimi tekrarlıyor. İkisi de aşık değil ve birbirlerini tanımaktan özellikle keyif aldıkları da görünmüyor. İkisine baktığımda aklıma gelen ilk kelime "kararlılık" oluyor. Bu bir ilişki için yeterli bir temel olabilir mi?

Ama Prenses Sofia'nın ailesinden birinin benimle aynı şekilde hissetmesi ilginç. Bu araştırmaya değer bir konu. Değil mi?

"Neden?" diye soruyorum basitçe.

"Çünkü bu doğru olan şey, elbette. Dediğim gibi, kardeşim dışarı çıkıp kendisine uygun bir erkek bulmaktan çok korkuyor, bu yüzden bu görücü usulü evlilik meselesinin arkasına saklanıyor, çünkü her zaman babamın varisi olmak istemişti, ama elbette bu unvan Max'e gidecek, bu yüzden o bu fırsatı tamamen kaçırmış oldu."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bekle. Babanın yeni varisinin adı, Sofia'nın kardeşimle evlenmesiyle ne alakası var?"

"Her şeyle!"

"Bana biraz ipucu vermen gerekebilir."

"Sofia'nın her zaman babasının varisi olmak istediği ve Ledonian miras kanunlarının tamamen modası geçmiş ve cinsiyetçi olduğunu düşündüğü bir sır değil."

"Öyle."

"Bu da, ilk doğan olarak, Alex veya Max yerine onun bir sonraki hükümdar olacağı anlamına gelir."

Ona dikkatle baktım. "Anlıyorum ama bunun Sofia ve Enzo ile ne ilgisi var?"

"Anlamıyor musun? Bütün bu olay, onun gerçekte istediği şeyden dikkatini başka yöne çekmek için yapılan harika bir numara."

"Yani, kız kardeşin gerçekten istediği şeyi, yani babanın varisi olarak atanmayı elde ederse, tüm bu olayı durduracak ve kardeşimle nişanlanmayacak mı diyorsun?"

"Evet, aynen öyle yapacak."

"Saygısızlık etmek istemem ama bunu nereden biliyorsun?" "Kız kardeşimi tanıyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıp odadaki insanlara bir kez daha bakıyorum. Sofia şimdi koyu renkli pantolonlu bir kadınla konuşuyor, bugün ilk kez içten bir gülümsemeyle. Enzo ise, başka biriyle konuşmayı tercih edecek gibi görünen zavallı bir diplomatın kulağını çiğniyor.

Amelia'ya dönerek, "Aklında ne var?" diye soruyorum. Güzel yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Yani, bana yardım edecek misin?"

"Öyle demedim. Önce fikrini dinleyelim."

"Çok açık, değil mi? İkisi için de mükemmel insanları bulmamız gerekiyor. Ruh eşlerini. Birlikte olmaları *gereken* insanları. O zaman ikisi de aşkın ne kadar muhteşem olduğunu ve ondan vazgeçmenin ne kadar kötü olduğunu gördüklerinde bu aptallığı unutacaklar, çünkü aşk çok, çok harika bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Senin fikrin, Prenses Sofia ve Enzo için ruh eşlerini bulmamız mı?"

"Aynen öyle," diye cevaplar, yüzü parıldayarak.

"Tabii. Hazır başlamışken, neden dünya barışını sağlamayı ve kansere çare bulmayı da denemiyoruz, çünkü bunların ikisi de insanlara ruh eşlerini bulmak kadar olası."

Elbette, önerdiği görevin imkansızlığını görebiliyor, değil mi?

Ağzının bir tarafını eğik bir gülümsemeye kaldırdı. "Sen alaycısın. Tıpkı Sofia gibi," dedi burnunu çekerek. "İstemiyorsan yardım etmek zorunda değilsin, ama babamın söylediğine göre, bu evliliğe gerçekten karşıydın, bu yüzden baloda Sofia'yı kurtarmak için fırsatı kaçırmadığın gibi, bu fırsatı da kaçırmayacağını düşündüm."

"Sadece şok oldum, hepsi bu. Kardeşimin sevdiği biriyle birlikte olmasını istiyorum."

"Gördün mü? Sen de aynı fikirdeymişsin. Sen ve ben, Marco, aynı şeyi istiyoruz."

Birlikte çalışırsak, başarabiliriz."

O bir tuzak kurdu ve ben de doğrudan içine düştüm.

İnsanların ruh eşlerini bulmaya çalışarak aşkın varlığını fark etmelerini ve kendileri için doğru kişiyle evlenmelerinin daha iyi olacağını düşünmek tamamen yarım yamalak bir fikir. Ama aslında, tüm bu fikir ne kadar saçma olsa da, onun haklı olduğu bir nokta var ve ben bu noktaya yürekten katılıyorum. Enzo, ona içten gülümsemeyen biriyle değil, sevdiği biriyle evlenmeli.

"Bunu tam olarak nasıl başarabileceğini düşünüyorsun?"

"Bir fikrim var, ama gizli kalacağına söz vermelisin."

Gizli bir fikir. Meraklanmam için beni suçlayabilir misin? "Bana her şeyi anlat."

Bölüm 11

Sofia

“

Prenses Sofia'nın gizemli erkeği hakkında nihayet haberler var, sevgili dostlar! Geçen hafta sonu sarayda düzenlenen bir törene katılan Lord Strozzi, namı diğer Enzo Revera görüldü. Genç bir Ledonyalı iş adamı, kraliyet ailesinin yanında Doğu Avrupalı üst düzey yetkililerle ne yapıyordu? Bahse girerim bu adam Prenses Sofia'nın nişanlısıdır!

Ancak, sevgili Prenses Sofia'nın "acınası" lakabını silkelip nihayet kendisine uygun birini bulduğu için heyecanlanmam gerekirken, cevaplanması gereken birkaç sorum var. Özellikle:

1. Neden ikisi birlikte olmaktansa başka biriyle birlikte olmak istermiş gibi görünüyorlar?

2. Acaba ikisi de öğle yemeğinde bozuk karides mi yediler?

3. Ve en önemlisi, Black Eyed Peas'in sözleriyle, "aşk nerede?"

Bu, Koca Avı Balosunda yüzük sallayan deliden prensesi kurtaran adam olamaz. Eğer öyleyse, onun prensesin umduğu adam olmadığına dair bir tahminde bulunabilirim.

Belki de bizim Aşık Prenselerimiz hala Acınası durumdadır? Her zaman sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

#ZorunluMasal

#GaripHattaYeterliDeğil #YineAcınası

Ulusal gazetelerimizden biri olan

Ledonian Herald'daki köşe yazısını okurken dudağımı ısııyorum.

Sorun yok. Her şey yolunda.

İnsanlar Enzo ve benim hakkımda sorular soruyorlarsa ne olmuş yani? Birbirimizi zar zor tanıyoruz, ayrıca hayatımda ne yapacağıma karar vermek onları ilgilendirmez. Etkinlikte çekilen fotoğrafımız pek de hoş olmayabilir, ama ne bekliyorlardı ki? Ailemin ve yabancı devlet adamlarının önünde romantik bir anı mı yakalamamızı? Bir krallığın prensesine pek yakışır bir şey değil.

Salonun duvarlarındaki portrelerin denizine bakıyorum. Hepsi poz vermiş ve sert, uygun şekilde asil ve vakur duruyorlar — çeneleri kaldırılmış, omuzları geriye çekilmiş, neredeyse ama tam olarak değil.

yüzlerinde kendini beğenmiş bir ifade. Enzo ve benim fotoğrafımızda da tam olarak bu görüntü var, ama portrelerdeki kişiler arasındaki ilişki gündeme getirilmiş mi? Portrelerin çoğunun yüzlerce yıl önce çizilmiş olduğunu ve portrelerdeki kişilerin artık hayatta olmadığını bir kenara bırakırsak, cevap kesinlikle *hayır* olur.

Derin bir nefes alıyorum.

Enzo ile aramız biraz garip. Önemli bir şey değil. Gerçekten, bu kadar erken bir aşamada bu beklenen bir şey. Biriyle tanışıp hemen anlaşılamazsınız, değil mi?

Marco ile kolayca kurduğum dostluğun hatırası gözlerimin önünde zıplıyor ve "evet, yapabilirsin!" diye bağırıyor.

Onu uzaklaştırıyorum. Marco benim için asla doğru kişi olamazdı. Hayatıma devam ediyorum. Her gün olduğu gibi bugün de önemli işlerim var. Ulusal Ledonian Portre Galerisi'nde yeni kanadın açılışına katılacağım. Gazeteyi ikiye katlayıp, her zamanki şoförüm George'un beklediği arabama doğru yöneliyorum. Yıllardır şoförüm olan George, muhtemelen ailemden bile daha fazla şey biliyor hakkımda.

"Günaydın, Majesteleri," diye selamlar beni, ben koltuğuma otururken.

"Günaydın, George. Dışarı çıkmak için biraz yağmurlu bir hava."

"Bu nedenle trafik biraz yoğun, hanımefendi, bu yüzden Ronan'ın evine en hızlı yoldan gideceğim, sonra da Portre Galerisi'ne geçeceğiz."

"Teşekkür ederim."

Kısa bir sürüşün ardından Ronan'ı hızlıca ziyaret ediyorum. Bacağı alçıda ama oldukça neşeli görünüyor ve bir iki gün içinde işe dönmeyi teklif ediyor.

"Sorun değil, Ronan. İyileşmek için gereken zamanı ayır. Her şeyi hallettim," diyorum ona.

Bana gülümsüyor. "Evde dinlenmek oldukça güzeldi."

"Öyle yap." "Söz veriyorum."

Ona lezzetli ikramlardan oluşan bir sepet bırakıp, yakında tekrar ziyaret edeceğime söz vererek ayrılıyorum. Ardından George beni günün ilk resmi randevusuna götürüyor.

randevuma götürüyor.

Alex'in Malveaux'ya taşınma kararı ve Max'in hala Cambridge'de olması nedeniyle, Amelia ve ben daha fazla kamuya açık etkinliklere katılmaya başladık. Amelia bana, kirpiklerini tek tek yavaşça yolmayı tercih edeceğini söylemiş olsa da, ben bu işi seviyorum.

Galeriye çıkan merdivenlerde bir kalabalık toplanmış ve burada her zamankinden daha fazla insan olduğunu fark ediyorum. Sanırım medyada aşk hayatımla ilgili tüm dedikodular yüzünden, insanlar bunu kendi gözleriyle görmek istiyorlar.

Makyaj aynamda saçımı ve makyajımı son bir kez kontrol ediyorum. Resmi kraliyet etkinliklerinde her zamanki gibi, basit bir etek takım giyiyorum, boynumda inci kolye, saçlarım Fransız topuzu şeklinde toplanmış ve kulaklarımda en sevdiğim elmas küpelerim var.

"Lord Strozzi'nin arkamızdaki arabada olduğunu bildiren bir haber aldım, hanımefendi," diyor George.

Enzo. Bugün geleceğini unutmuşum. Marco ve ben bunu kütüphanede tanıştığımız gün ayarlamıştık. Arka camdan dışarı bakmak için döndüğümde, parlak siyah bir araba gördüm. Benimkinden farklı olarak, ön tarafında gururla duran iki Ledonian bayrağı yoktu, ama bunun dışında kraliyet arabası gibi görünüyordu.

"Tamam. Gösteri zamanı. Hazır olduğunda başla, George."

George arabadan iner ve benim için kapıyı açar. Kaldırıma adımımı attığım anda, gazeteciler ve halk fotoğrafımı çekmek ve sorular sormak için öne doğru atılırken, anında heyecan verici bir uğultu yükselir.

"Çıkıyor musunuz?" diye soran birinin sesi duyulurken, kamera flaşları patlıyor. "Balodaki kocanız nerede?" diye soran bir başkası.

"Lord Strozzi ile aşk mı yaşıyorsun, Prenses Sofia? Çünkü bana daha çok görev gibi geliyor." Bu soru, bu sabah köşesini okuduğum gazeteci Fabiana Fontaine'den geliyor. Her zamanki gibi, yüksek at kuyruğu saçları ve kaplumbağa kabuğu gözlükleriyle ön sırada duruyor ve bana dikkatle bakıyor. Mikrofonu bana doğru uzatıyor, cevap vermemi bekliyor ve cevap vermediğimde bir sonraki sorusuna geçiyor.

"Baloda sizi kurtarmaya gelen parlak zırlı şövalye ne olacak? O sizin seçiminiz mi?" diye soruyor. "Konuklar arasında, o adamdan oldukça etkilendiğiniz konuşuluyordu."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona bakarken, çizgili takım elbiseli bir adam elini uzatarak bana hoş bir mola verdi. "Majesteleri, Samuel Beatson hizmetinizde. Bugün galerinin yeni kanadının açılışına katıldığınız için çok mutluyuz."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Beatson," diye cevap veriyorum, bugünkü görüşme için bana verilen hazırlık belgesinden adını hatırlayarak ve ona minnettar bir gülümseme atarak.

Bayan Fontaine ve onun sorgulayıcı sorularından uzaklaşmam gerekiyor.

Enzo yanıma gelir ve kalabalıktan "Prensesin yeni sevgilisi misin?" ve "Onu gerçekten seviyor musun dostum?" diye bağıışırlar duyulur.

Üç parçalı lacivert takım elbise ve kravatıyla şık görünse de, her zamanki gibi saçlarını geriye taramış, bana somurtarak bakıyor. "Ne kadar kaba. Biz bir ilişki içinde bile değiliz. Ne bekliyorlar ki?" diye homurdanıyor.

"Enzo," diye uyarıyorum. Bu konuda tecrübesiz olduğunu biliyorum, ama insanlar söylediklerini duyabilir ve daha da kötüsü, dudak okuma bilen insanlar çalıştırıyorlar.

"Sadece tatlı bir gülümsemeye içeri girelim," diyorum yapmacık bir gülümsemeye.

Onunla böyle halka açık bir etkinlikte buluşmak kötü bir fikir miydi? Cevabı üzerinde durmak istemiyorum.

"Bay Beatson, size Lord Strozzi'yi tanıtayım. O benim bir arkadaşımıdır," diyorum ve etrafımızdaki kalabalık heyecanlı bir arı kovani gibi vızıldarken, iki adam el sıkışıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Lord Strozzi," diyor Bay Beatson.

İnsanlar dikkatimi çekmek için bana sorular sormaya devam ediyorlar. Ancak kraliyet ailesinin bir üyesi olarak, resmi kanallar dışında kamuoyunda pek fazla yorum yapmam. Bu yüzden herkesi dikkatle görmezden gelip, merdivenleri çıkarak galeriye ulaşmaya ve bu yoğun ilgiden uzaklaşmaya odaklanıyorum.

Sanırım, kardeşim Alex'in bunca zamandır nasıl bir hayat sürdüğünü biraz olsun anladım.

Neyse ki kapı arkamızdan kapandığında Enzo, "Burası her zaman bu kadar sirk gibi mi?" diye soruyor.

"Benim için değil. Bu tür davranışlar genellikle kardeşim için saklanır. Herkes onu sever." Elbette, bu ima herkesin beni sevmediği anlamına geliyor, ancak fark etse bile yorum yapmıyor.

"Basına bir açıklama gönderip, bu şekilde muamele görmemesi gerektiğini söylemelisin. Sen HRH, Prenses Sofia'sın, şöhret peşinde koşan bir aktris değilsin," diye fısıldayarak, sadece benim duyabileceğim şekilde söylüyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, hatta muhtemelen durumu daha da kötüleştirir."

"Bu doğru olan şey," diyor. "Sizin rütbenize uygun saygı gösterilmeli ve bu insanlar bunu bilmeli."

"Gerçekten Enzo, bunu kafana takma."

Kaşlarını kaldırır ama başka bir şey söylemez.

Arkamızda biri boğazını temizler ve dönüp bakarız.

Beatson'ı ve baştan aşağı siyah giyinmiş bir grup insanı görürüz.

"Bay Beatson, özür dilerim," diyorum. "Tüm bu ilgi çok... yeni ve beklenmedik."

"Sizin onurunuza düzenlenen son balodan sonra basında epey spekülasyonlar var gibi görünüyor, hanımefendi," diye cevaplar, bakışları Enzo'ya kayar, sanki onun burada ve şimdi benim nişanım olarak ilan edileceğini sorgular gibi.

"Ve hepimiz biliyoruz ki medya asla yanılmaz," diye sorunsuzca cevap veriyorum. "Kesinlikle." Enzo'ya dönüyor. "Sanatsever misiniz, Lord Strozzi?"

"Sadece Empresyonistlerin ortaya çıkmasından önce yaratılmış eserleri severim," diye cevaplar.

"İzlenimcileri sevmiyor musunuz?" diye sorar Bay Beatson.

"İzlenim teriminin, sanat akımına yönelik bir hakareten türediğini biliyor musunuz? Eleştirmenler, bu eserleri bitmemiş olarak gördükleri için onlara izlenim diyorlardı. Bence, onların hakimiyetinden sonraki her şey zaman kaybıdır," diyor.

Gerçekten tüm modern akımı zaman kaybı olarak mı nitelendirdi? Yüz elli yıllık sanat mı?

Bay Beatson ona şaşkınlıkla bakarken, ben de onu buraya getirmekle iyi bir fikir yaptığımı neden düşündüğümü sorguluyorum.

Hemen harekete geçiyorum. "O halde, koleksiyonunuzdaki birçok sanat eserinin Empresyonist akımdan önceye ait olması harika bir şey olmalı. Öyle değil mi, Bay Beatson?" diyorum.

"Ee, evet," diye cevaplar, açıkça şaşkın bir şekilde.

"Ah, gerçek sanat," diye cevaplar Enzo ve ben ona inanamadan bakakalırım.

Ben başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan — örneğin, *fikirlerinizi kendinize saklayın* gibi — Bay Beatson, "Sizi Jacinta Clayton ile tanıştırayım, hanımefendi, ülkenin gelecek vaat eden portre sanatçılarından biri" der. Siyah giyinmiş kişilerden birini işaret eder, muhtemelen benden sadece beş ila on yaş büyük, zayıf bir kadın.

1870'lerden önce herhangi bir portre çizmiş olması imkansız.

"Bayan Clayton," diyorum, elimi uzatıp ona sıcak bir gülümsemeyle. "Elbette çalışmalarınızı biliyorum. Çok yetenekli bir sanatçısınız ve sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diyor ve Enzo'ya bakmadan önce reverans yapıyor.

Enzo, büyük büyük büyük dedemlerin zamanından sonra yapılan sanat eserleri hakkında kesin görüşlerini daha fazla dile getirmeden önce, "Galeriye yeni bir eser mi eklediniz?" diye soruyorum.

"Kısa süre önce başbakanımızın bir portresini tamamladım ve bununla gurur duyuyorum," diye cevaplar.

"Jacinta'nın eseri yeni kanadın göze çarpan bir yerine asılacak," diyor Bay Beatson. "Son yüz yıl içinde yapılmış diğer birçok portreyle birlikte." Enzo'ya anlamlı bir şekilde bakıyor. "Söyleyin Lord Strozzi, Picasso hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Mantıksız," diye cevaplar ve grup mırıldanır.

"Dali?"

"Açıkça sarhoş."

Bay Beatson'ın yanağındaki bir kas seğiriyor, ama kırıldığını gösteren başka bir dış belirtisi yok, ancak bana göre kırıldığı açık.

"Anladığım kadarıyla buraya bu yeni kanadı sizin için resmi olarak açmak için geldim," diyorum neşeyle, dikkatleri Enzo'dan uzaklaştırıp kendime çekerek.

Sorumluluk. "Görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi oraya gidelim mi?"

"Bu tarafa gelebilir misiniz?" Bay Beatson geniş bir koridoru işaret ediyor. "Seçkin basın mensupları ve galeri yönetim kurulu üyeleri sizi bekliyor."

Enzo'ya yanımda yürümesi için işaret ediyorum. Bugün buradaki sanat severlerin arasına karışmasına izin verirsem, yanlış bir şey söylemeyeceğinden emin olamıyorum.

Grubu siyah-beyaz karo zeminli, yüksek tavanlı ve sütunlu, beyaz badanalı odalardan geçirdik. Odalarda, tarih boyunca ünlü Ledonluların portreleri asılıydı, aralarında benim yaklaşık sekiz yaşımıdayken çizilmiş büyük bir aile portrem de vardı. Poz verdiğimi hatırlıyorum. Alex altı yaşındaydı ve tam bir baş belasıydı, sürekli kıpır kıpırdı ve kaçmaya çalışıyordu. Bir ara arkamızdaki perdeyi çekti ve perde tamamen yere düştü, bebek Max ağlamaya başladı ve Amelia o kadar kontrolsüz bir şekilde güldü ki altını ıslattı. Tek düzgün davranan bendim, ama kardeşlerimle ilişkilerim hep böyleydi.

Eski binaya kusursuz bir şekilde entegre edilmiş yeni kanadın girişinde, resimlerin en iyi şekilde sergilenebilmesi için geniş, beyaz badanalı, tertemiz bir alan sağlayan kırmızı bir şerit uzanıyor. Eski kanattan farklı olarak, tavan ahşapla kaplı ve tavandaki pencerelerden mavi gökyüzü ve bulutlar görünüyor. Oldukça nefes kesici bir manzara ve bekleyen kalabalığa odaklanmadan önce tümünü içime sindirmek için bir dakika bekliyorum.

"Bayanlar ve baylar," diye başlıyor Bay Beatson, tüm yönetim kurulu üyelerinin titizlikle tanıtılmasının ardından. "Bugün, gurur duyduğumuz yeni kanadı açmak için Prenses Sofia Hazretleri'ni aramızda görmekten onur duyuyoruz. Yetenekli mimarlar Matthewson, Boris ve Giovanni tarafından tasarlanan bu ek bina, zaten etkileyici olan binamıza daha fazla Ledonlu büyük şahsiyetin portresini barındırmamızı sağlayacak ve onları bol doğal ışık, huzur ve ferahlık içinde sergileyecektir."

Grup alkışlarla karşılık verdi.

"Şimdi, Prenses Sofia'dan kanadı resmi olarak açmasını rica etmek benim için büyük bir onurdur." Bana bir makas uzattı

makas uzattı ve tam kurdeleyi kesecekken, bir kapının duvara çarpmasıyla yüksek bir gürültü duyuldu ve uzaktan bir ses geldi.

Ne olduğunu merak ederek olduğum yerde donakaldım. Dışarıdaki kalabalık bir şekilde galeriye girmeyi başarmış ve bana daha fazla soru sormaya hazır mıydı?

"Ama bu şekilde giremezsiniz, efendim," diye gergin bir ses haykırır. "Geç kaldım, görüyorsunuz. Yolda geciktim. O yüzden gizlice gireceğim. Kimse beni fark etmez," der derin, kadifemsi bir ses ve ben anında onun kim olduğunu anlarım.

Marco.

"Ama efendim," diye cevaplar ses, heyecanla yükselir. "Efendim!"

Ve sonra, yeşil kargo pantolon, kirli beyaz tişört, dağınık saçları ve çamurlu lastik çizmeleriyle yeni kanadın tertemiz zemini üzerinde gruba doğru büyük adımlarla yürüyen Marco.

Onu görünce, onu görmekten her zaman çok heyecanlanan, karnımdaki o sinir bozucu sinek kuşları grubu canlanıyor. Uzun bacaklarıyla bana doğru uzun adımlarla yaklaşıyor, tişörtü vücudundaki her bir kasın kıvrımını gösterecek kadar dar ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum, şaşkınlık içinde.

Gözleri benimkilere takıldığında dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve o sinir bozucu sinek kuşları seslerini yükseltiyor.

"Geç kaldın ve yanlış kapıdan girdin," diye homurdanıyor Enzo, grupta mırıldanmalar başlıyor, herkesin gözleri, tertemiz beyaz bir sanat galerisinde değil de, seksi bahçıvan dergisinin kapağında olması gereken bir adama kilitlenmiş durumda.

"Bana aldırma," diyor Marco, kendine özgü sırtışıyla. "Ben burada değilmişim gibi davran." Grubun dış kenarındaki birkaç kişinin arasından geçerek, botlarından toprak döküyor. Bana dönüp bakıyor, sanki beklenmedik, dağınık görünümü bu önemli anı tamamen kesintiye uğratmamış gibi, hala gülümsüyor.

Yerdeki kir izlerini ilk kez fark edince, omuz silkerek "Oops" diyor, yüzünde hala o gülümsemeyle, sanki geç kalmış, yanlış girişe girmiş, güvenlik görevlisi tarafından kovalanırken yeni kanatta kir izleri bırakmış gibi,

Bu, hiç de utanılacak bir şey değilmiş gibi.

Onunla kardeşi arasındaki gelenekçi ve ilhamsız sanat görüşleri arasında, ben tamamen utanç içindeyim.

"Kurdeleyi o mu kesecek?" diye sorduğunu duydum, şık gri bob kesimli saçları olan, ciddi görünümlü yaşlı bir kadına.

"Sen araya girdiğinde kesmek üzereydi," diye gülümseyerek cevap veriyor kadın.

"Süper yavaş çekimde mi yapıyor yoksa?" diye soruyor ve kadın kız gibi kıkırdayınca, birdenbire hala makası elimde tuttuğumu, olduğum yerde donakaldığımı ve kurdelenin hala kesilmediğini fark ediyorum.

"Kurdele. Evet. Benim yaptığım şey bu. Kurdeleyi kesiyorum," diye gereksiz yere gruba söylüyorum. Makası kapatıyorum, kurdele yere düşüyor ve grup nazikçe alkışlıyor.

Enzo eğilip, "Kardeşim sizi böyle rahatsız ettiği için özür dilerim. Bu kabul edilemez bir şey. Sizin adınıza onunla sert bir konuşma yapacağım," diyor.

Hazır başlamışken kendine de sertçe konuşmayı dene.

Bunu söylemiyorum. Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu olabilir.

Şimdi birkaç sanatçı ile sohbet etmeye başlayan Marco'ya bakıyorum, hepsi de onunla eğleniyor gibi görünüyor. Nasıl olur da bahçıvan kıyafetleriyle buraya gelip, resmi töreni kesintiye uğratıp, yine de hepsini kendine hayran bırakabilirken, bugün benimle birlikte olmasını seçtiğim adam, ben dahil herkesi gücendirmek için elinden geleni yapıyor?

Marco, etrafındaki insanları güldüren bir solucan hikayesi anlatırken, ben şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Herkes, sanki Marco Revera Show'a bilet almış gibi onun her sözünü dinliyor.

Bu arada Enzo, yanımda sert bir şekilde duruyor, tek kelime etmiyor ve kesinlikle kimseyi etkileyemiyor.

İki kardeş arasında daha keskin bir karşılaştırma yapamazdım. Biri rolünü iyi oynuyor ama insanları gücendiriyor, diğeri ise bir çiftliğe aitmiş gibi görünüyor ama herkesi kendine hayran bırakmayı başarıyor.

Marco bana gülümsediğinde, onun benim birlikte olmam gereken erkek tipinden çok uzak olmasına rağmen, anında nefesim kesildi. Yine de kendimi onun rahat tavırlarına, yakışıklılığına ve hayata olan tutkusuna giderek daha fazla çekildiğimi fark ettim.

Ama ben seçimimi yaptım ve benim seçimim Marco değil. O, benim değerli hesap tablomdaki hiçbir kriteri karşılamıyor. Benden daha genç, macera dolu ve sorumsuz bir hayat sürmüş ve bahçıvan olmak istiyor. Tamam, peyzaj bahçıvanı, kulağa çok görkemli geliyor ama işin özüne bakarsak, aynı şey.

Hayır. Ona ne kadar çekici bulursam bulayım, onunla konuşmak ne kadar kolay olursa olsun, onun yanında gardımı ne kadar indirmek istesem de, Marco Revera benim için doğru adam değil. Yeter artık. Ne yaparsam yapayım, nasıl başarırsam başarayım, ona karşı olan uygunsuz duygularımı bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmalıyım.

Bölüm 12

Marco

Saray bahçelerinde bahçe partisi tüm hızıyla devam ediyor ve ben de geç bahar esintisinde yayılan hoş sohbet seslerini ve yaylı dörtlüsünün yumuşak notalarını keyifle dinliyorum. Bahçeler elbette kusursuz görünüyor, her tarafımızı çevreleyen yüksek çitler, ayaklarımızın altındaki çimler ve çiçeklerle kaplı pitoresk bir çardak var. Prenses Sofia şu anda Enzo ile bu çardakta konuşuyor.

Geçen bir garson bana reçel ve krema kaplı bir çörek uzatır, ben de bir ısırık alırken ona teşekkür ederim.

"Oldukça lezzetli, değil mi?" diye gür bir ses duyulur ve başımı kaldırıp baktığımda Kral Frederic'in bana sıkı bir gülümseme attığını görürüm.

"Majesteleri," diyerek selam veriyorum. "Evet, çok lezzetli. Siz denediniz mi?" Başparmağımdaki kremayı yalıyorum.

"Ben kardeşin ve kızımın bahsediyordum, sevgili evlat," diye sertçe cevaplar.

"Tabii. Evet. Harika," diye onaylıyorum, çünkü Kral'ı son gördüğümde, bu ikisini bir araya getirme kararını sorgulamakla meşguldüm.

"Efendim, o zaman sizin önünüzde söylediğim sözler için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilir miyim? Hazırlıksız yakalandım ve olayları iyice düşünmedim."

"Düşünseydin, farklı bir görüş belirtir miydin?" Bir an düşündüm. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "En azından dürüstsün. Bir erkekte kötü bir özellik değil."

"Teşekkür ederim."

Garson, reçel ve krema ile taze çörekler getirir ve Kral tepside bir tane alır. "Bakalım, söylediğin kadar lezzetli mi?" Bir ısırık alır, kremanın bir kısmı bıyığına yapışır.

"Kararınız nedir, efendim?"

diye soruyorum. Dudakları yukarı kalkıyor. "Lezzetli."

Gülümserim. "En azından bu konuda hemfikiriz."

"Ledonia'daki hayat nasıl gidiyor? Seyahat ettiğinizi duydum."

"Yıllarca dünyayı dolaştım. Birçok harika deneyim yaşadım, ama dedikleri gibi, ev gibisi yok." Bana onaylayan bir bakış attı. "Diğer Lord Strozzi'yi tanıyordum.

Babanı."

Babamın adı geçince göğsüm sıkıştı.

"İyi bir adamdı. Görünüşe göre kardeşinden çok ona çekmişsin."

"Babamla çok yakındık." "Onu özlediğini tahmin ediyorum."

Dudaklarımı sıkıştırarak, onun kaybının acısını hissediyorum.

"Evet." "Bu çift hakkında ne düşünüyorsun? Birbirlerine uygunlar mı?"

Çifte bir kez daha göz gezdiriyorum. Geçen hafta geç saatlerde galeriye gittiğimde olduğu kadar gergin ve rahatsız görünmüyorlar, ama kimse onların birbirleriyle rahat olduklarını söyleyemez, gülümsemeleri seyirciler için yapmacık. "Henüz bunun pek kanıtını görmedim."

"O, onun doğru kişi olduğuna kararlı." "Öyle olduğuna inanıyorum."

Bir süre sessizce durup ikimiz de çöreklerimizi yiyoruz.

"Aralarında pek bir kıvılcım yok gibi görünüyor. Kimya da yok," diyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bunun yerine çöreklerimden bir ısırık daha alıp, lezzetli yumuşaklığına odaklandım.

"Majesteleri," kafasında tüylü şapka olan altmışlı yaşlarındaki bir kadın bize sıkı bir gülümsemeyle selam veriyor ve beni prenses ile kardeşim arasındaki kimyanın tamamen yokluğuna yorum yapmak zorunda kalmaktan kurtarıyor.

"Lady Silverton. Sizi görmek ne güzel," diyor Kral.

"Harika bir parti, Majesteleri. Ama sarayda partiler her zaman harikadır," der. Bana döner. "Enzo'nun kardeşi olduğunuzu duydum."

"Evet, öyleyim. Marco Revera." Elimi uzattım ve o, sanki cildini benimkine daha fazla maruz bırakmaya cesaret edemiyormuş gibi parmak uçlarımı tuttu. Nedenini bilmiyorum. Enzo'nun bana aldığı takımı isteksizce giymeden önce tırnaklarımı ovuşturmuştım. Elimden geldiğince iyi görünmeye çalışıyordum.

"Oğlum Austin'i tanıyorsundur. Seninle ve kardeşinle aynı okula gitti."

"Elbette."

İkimiz de Koca Avı Balosu gecesi yaptığı başarısız evlilik teklifinden bahsetmiyoruz. Bu çok kötü bir davranış olurdu.

"İzninizle, diğer konuklarla ilgilenmem gerek," dedi Kral ve Lady Silverton ile beni yalnız bırakmadan önce bana gülümsedi.

"Kardeşin ve prensesin nişanlanmasını çok umutlu olmalısın. Ailen kraliyet ailesiyle sonsuza kadar bağlanabilir."

"Evet. Bu... şey, harika," diye cevap veriyorum. Kraliyet ailesiyle bağlantılı olmak neden umurumda olsun ki? Örneğin, peyzaj bahçeciliği işleri almama yardımcı olabilecek olsa bile, bunu kullanmak istemezdim. İşi sadece kardeşim bir prensesle evli olduğu için mi aldığımı asla bilemezdim.

"Bu bağlantıları kullanabilirsin. Ne iş yapıyorsun? Finans mı? Bankacılık mı? Yoksa her zaman mahkemede görünen, yüksek mevkili avukatlardan mısın? Çok heyecan verici."

"Ben peyzaj mimarıyım," diye cevap veriyorum ve o, sanki yüzündeki tüm su emilmiş ve ağzında kötü bir tat kalmış gibi bir yüz ifadesi yapıyor.

"Oh. Öyleyse, belki sana yeni bir park falan tasarlamamı izin verirler."

Çok küçümseyici, Lady Silverton?

Ben de ona katılıyorum. "Belki saray bahçelerini yeniden tasarlamama izin verirler.

En azından öyle umuyorum."

"Oh, bundan şüpheliyim. Bu bahçeler yüzlerce yıldır aynı. Ne yapardın ki?"

"Her şeyi söküp yeniden başlardım. Beton bloklar kullanırdım, sanırım, ve bolca dikenli çalılar ve diğer dikenli bitkiler. Postapokaliptik bir çorak arazi gibi yapardım, umudun sembolü olarak yeni hayatın birkaç filizini gösterirdim."

Bunları nereden bulduğumu kim bilir, ama şunu söyleyeyim, çok eğlenceli.

Lady Silverton'ın yüzünde endişe okunuyor. İnce dudaklarını açıp konuşmak için açıyor, ama açıkça ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Bugün daha sonra Kral ve Kraliçe ile bira içerken fikirlerimi onlara sunmayı planlıyorum."

"Gerçekten mi? Kral ve Kraliçe ile bira mı içiyorsunuz?"

"Lady Silverton, bira gibi önemli bir konuda şaka yapar mıyım?" diyorum komplo kurarcasına. "Ve kraliyet ailesi," diye ekliyorum.

"Kesinlikle." Bana belirsiz bir bakış attı. "Şimdi, seni yalnız bırakayım. Harika bir öğleden sonra geçir."

"Siz de, Leydi Silverton." Mükemmel oturan elbisesiyle bir çöp adam gibi süzülerek uzaklaşmasını izliyorum.

"Ah, buradasın Marco."

Dönüp baktığımda, güzel bir yazlık elbise giymiş Prenses Amelia bana gülümsüyor. Onunla birlikte, kendisinden birkaç yaş büyük, soluk sarı saçlı ve gözlerinde gergin bir ifade olan bir kadın var.

"Majesteleri," diyerek başımı eğiyorum.

"Sana tüm bunları unutmamı söylemiştim. Bunlar sıkıcı, elitist ve sıkıcı şeyler. Bu benim arkadaşım Sigrid. Sigrid, Enzo'nun kardeşi Marco Revera'ya merhaba de."

"Merhaba," diyor ve yüzü pembeye dönüyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. Tanıdık geliyor ama nereden olduğunu çıkaramıyorum.

"Sigrid'i bugün yanımda getirdim çünkü bazı konuklarla iyi anlaşabileceğini düşündüm," diyor Amelia, bana anlamlı bir şekilde bakarak.

Bu kadın, Enzo için açıkça uygun bir eş. Aklında birisi olduğunu mesajla bildirmişti, ama onu bahçe partisine getireceğini hiç tahmin etmemiştim. Sofia'yı etkileyebilecek erkeklerin bir listesini bulmam gerekiyordu, ama şu ana kadar bu kadar katı, resmi ve sert, ama bazen de çok tatlı ve konuşkan birine uygun birini bulamadım. Tabii, kendini hatırlayıp tekrar sertleşene kadar. Sanki iki kişi bir arada gibi, ama o gün kütüphanede gördüğüm tarafı benim için çok ilgi çekici.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sigrid. Acaba İskandinav mısınız?" diye soruyorum. Soluk teni, saçları ve açık mavi gözleriyle, sanki Stockholm sokaklarından çıkıp gelmiş gibi görünüyor.

"Aslen İsveçliyim, ama birkaç yıldır Ledonia'da yaşıyorum. Şehirdeki bir şirkette muhasebeci olarak çalışıyorum," diye cevaplıyor, sesi o kadar yumuşak ve sessiz ki, onu duyabilmek için eğilmem gerekiyor.

"En sevdiğin müzik türü ağır hesaplamalar mı?" diye şaka yapıyorum, bana kimi hatırlattığını hatırlayarak. Enzo'nun eski kız arkadaşı Maren, o da İsveçli güzel bir sarışın. Aslında, utangaçlığı da dahil olmak üzere, Maren'in tıpatıp aynısı.

Amelia'yı bu kadar başarılı olduğu için alkışlayabilirim.

Sofia ve Enzo'nun ruh eşlerini bulma fikrini desteklediğimden değil. Kabul edelim ki, bu tür bir plan 23 buçuk yaşındaki bir kadının değil, bir gencin aklına gelebilecek bir şey. Başlangıçta bu fikri desteklediğimi biliyorum, ama ertesi gün uyandığımda bunun gerçekten işe yarama ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu fark ettim.

İnsanlar tüm hayatlarını ruh eşlerini aramakla geçirirler. O, bu ayki deneme süresi içinde kardeşlerimiz için ruh eşlerini bulmayı nasıl bekleyebilir?

Ama şimdi Sigrid'e soluk sarı elbisesiyle ve Cartier saatine bakarken... Enzo her zaman Cartier saatlerinden etkilenmiştir —kendimi sorgulamaya başladım.

"Ağır hesaplamalar diye bir müzik türü var mı? Çünkü daha önce hiç duymadım," diye yanıtlıyor Sigrid, gözleri belirsiz bir şekilde Amelia'ya kayıyor.

Benim şakalarımı anlamayan İskandinav bir muhasebeci. Maren'den daha fazla olamazdı.

Amelia'ya Enzo'nun "tipi" olduğunu düşündüğüm kadını verdiğimde, onun dışarı çıkıp Enzo'nun geçmişte çıktığı kadınların tam olarak aynısını bulacağını hiç tahmin etmemiştim. Amelia, Sofia'nın bir elektronik tablodaki kontrol listesinden kocasını seçmesinden şikayet etmiş olabilir, ama o da Enzo için hemen hemen aynı şeyi yaptı, bir dizi kutucuğu işaretlemek yerine benim tarifimi kullandı.

"Bence Marco sadece aptalca davranıyor," diye cevapladı Amelia, gözlerinde bir ışıltıyla. "O genelde oldukça aptaldır. Değil mi, Marco?"

Ellerimi kaldırarak teslim oldum. "Öyleyim. Tam bir şapşalım."

"Korkarım aptallığa pek meraklı değilim," Sigrid, sanki bu fikir çok tatsızmış gibi burnunu çekerek diyor.

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. Maren de aynen böyle derdi. "Eminim ki bilmiyorsundur."

Amelia, Enzo'nun eski sevgilisini bir petri kabında yetiştirmeyi başarabilseydi daha iyi olabilirdi.

"Amelia, bir dakika?" diye soruyorum, cevabını beklemeden onu arkadaşından birkaç adım uzağa çekiyorum.

"O harika değil mi?" diye heyecanla sorar.

"Bak, başlangıçta bu fikri düşündüğümü biliyorum, ama bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim."

"Tabii ki öyle yapmalıyız. Ona bir bak. O, onun için mükemmel bir eş."

Sigrid ellerini belinde birleştirmiş, bahçe partisinde bir kedinin köpek kulübesinde olduğu kadar rahat görünüyor.

"Bana onun nelerden hoşlandığını söyledin ve o tam da öyle, sıkıcı sayılarla uğraşmak dahil. Bence bana teşekkür etmelisin. Eski kız arkadaşına benziyor, onun sevdiği sıkıcı şeyleri seviyor ve bekar. Mükemmel!"

Cevap vermek üzereyken Enzo'nun bize doğru geldiğini fark ettim ve onu durduramadan Amelia ona bize katılmasını işaret etti.

"Neden bunu yaptın?" diye soruyorum.

"Nedenini biliyorsun," diye cevaplar ve elini uzatarak Enzo'ya gülümser.

"Majesteleri," diyor Enzo, elini tutarak ona selam veriyor.

"Ah, Enzo. Tam da görmek istediğim adam," diye tatlı bir sesle cevaplar. "Sana sevgili arkadaşım Sigrid Olsson'u tanıtayım. İsveçli bir muhasebeci. Sigrid, bu bizim yeni arkadaşımız Enzo Revera."

Onların birbirlerini selamlamalarını izlerken, Amelia'nın umduğu gibi ikisinden birinin de bir kıvılcım hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Amelia'ya bunu söylemek üzereyken, aniden yüksek sesli, heyecanlı havlamalar huzurumu bozar. O gün taht odasındaki iki labradoru görmek için dönüp bakarım, biri altın rengi, diğeri siyah, sanki her şey ve herkes onların eğlencesi için varmış gibi, dizginlenemeyen bir mutlulukla bahçe kapısından içeri dalarlar.

"Bunlar Lemon ve Pepper!" Amelia nefes nefese. "Sofia'nın kızları. Oh, bugün çok yaramazlar. Ne oldu onlara böyle?"

"Köpekleri sevmem," diye sızlanıyor Sigrid, sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

"Benimle gel. Seni koruyacağım," diyor Enzo ve onu yanına alıp uzaklaşıyor.

"Yaramaz Lemon ve Pepper!" Amelia, yanımızdan hızla geçerken onları azarlıyor ve biz de şok içinde, Pepper olduğunu düşündüğüm siyah labradorun heyecanla göle atlayıp, sonra da dışarı fırlayarak tüylerini salladığını ve su damlacıklarının çevredeki konuklara mermi gibi sıçradığını izliyoruz. Konuklar, sanki gerçekten vurulmuşlar gibi, biraz su sıçramış gibi değil de, çığlıklarla protesto ediyorlar.

Prences Sofia panik içinde harekete geçer ve "Lemon! Pepper! Hayır!" diye bağıarak harekete geçer.

Altın rengi labrador onu tamamen görmezden gelir ve masanın üzerine atlayarak narin porselen çay fincanlarını devirir. Fincanlar havada uçar, yere çarpar ve çay ve kahve her yöne sıçrar.

Sofia, Pepper'ın peşinden koşarken, köpek kalabalığının içine dalar ve insanlar sanki o bir tür katılmış gibi dağılıp kaçırlar

gerçekte ise, bir laboratuvar köpeği olarak tek istediği lezzetli bir şeyler yemek.

Yenilgiye uğrayan Sofia, dikkatini Lemon'a çevirir. Lemon şimdi başka bir masayı hedef almıştır.

Amelia ve ben Pepper'ın tasmaına atlarız ama o bizi geçip birinin elinden karmaşık görünümlü bir kanepeyi kapar ve tek ısırıkta yutar.

"Prenses Sofia! Lütfen köpeklerinizi kontrol edin!" Enzo, korkmuş Sigrid'i korurken keskin sesiyle kaosu keser.

"Deniyorum!" Sofia, Lemon'un tasmaını yakalayıp onu masadan çekerek daha fazla porselen fincanın uçmasına neden olurken, öfkeyle cevap verir. Yanakları kıpkırmızıdır ve açıkça utanç içindedir. Pepper hala ortalığı kasıp kavurmaktadır, saray personelinden birkaç kişi tarafından kovalanırken, her seferinde onları atlatmaktadır. Tabii ki köpek bunun harika bir kovalamaca oyunu olduğunu düşünüyor ve insanlar arasında koşarken kuyruğunu hızla sağa sola sallıyor, çardaktan geçerek çardak sanki düşecekmiş gibi sallanmasına neden oluyor.

Koşarak çardak yere düşmeden önce ona ulaşıyorum. Çimlere düşen birkaç çiçeği topluyorum ve onları çardakın aralıklarına geri yerleştiriyorum. Tam eğilip çiçekleri toplarken, Pepper bana doğru koşuyor ve burnumu ıslak dilini ile yalıyor. Elimi uzatıp tasmaını tutuyorum.

"Artık sakinleşmenin zamanı geldi, Pepper," diyorum sert bir ses tonuyla. Köpek, sanki ona harika bir şey söylemişim gibi bana bakıyor, kuyruğunu sallıyor, dilini ağzının kenarından dışarı çıkarıyor ve bir sonraki talimatımı bekliyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanarak, parlak siyah tüylerini okşuyorum. Davranışları bugünkü etkinlikler için biraz fazla vahşi olsa da, gerçekten çok güzel.

Enzo öfkeli görünüyor, elleri belinde, yıkıma bakarak sert bir bakış atıyor. "Her şeyi mahvetmişler," diyor buz gibi bir bakışla, dudakları büzülmüş.

"Onlar sadece köpekler," diyorum ona. "Aynen öyle."

"Onu sizden almamı ister misiniz, efendim?" diye soruyor saray çalışanlarından biri, elinde bir tasma ile.

Dikkatsiz bir teslimatın ve Pepper'ın bir kez daha kaçmasının riskini almak istemiyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim." Tasmayı alıp köpeğin tasmaına takıyorum.

"Nasıl istersen," diyor, bana *Prenses Gelin* filmini hatırlatıyor filmini hatırlatıyor.

Prenses Sofia da artık Lemon'u tasma takmış durumda. "Herkesten çok özür dilerim," diyor titrek ve tiz bir sesle. "Bugün onlara ne oldu bilmiyorum, ama laboratuvar köpeklerini bilirsiniz, her zaman açtırlar."

Etrafıma bakıyorum, bahçe partisi mahvolmuş. Köpekler ortalığı darmadağın etmiş, iki masayı yıkmış ve misafirleri kaçırmış.

"Kendinle gurur duyuyor musun, Pepper?" diye soruyorum köpeğe. O sadece bana bakıyor, nefes nefese.

"Köpekleri anlamıyorum. Bu kadar yıkıma neden oluyorlarsa, neden kimse onları istesin ki?" Enzo homurdanır.

"Onlar Prenses Sofia'nın köpekleri. Birlikte olursanız onları sevmeyi öğrenmeniz gerekebilir."

Enzo homurdanır. "Olmaz."

Bununla köpekleri sevmeye başlayacağını imkânsız olduğunu mu, yoksa prensesle birlikte olacağını mı kastettiğini anlamadım.

Personel dağınıklığı toplamaya başlarken, Pepper'ı Prenses Sofia'nın yanına götürüyorum. Orada birkaç personel köpekleri bizden almayı teklif ediyor.

Prenses Sofia başını sallar. "Onlar benim köpeklerim. Onlarla ben ilgilenirim." Pepper'a uzanır ve ben de ona tasmayı veririm.

"Annenize uslu olun," derim köpeğe.

"Sanırım bu geminin çoktan yola çıktığını söylemek oldukça açık."

"Onlar sadece köpekler. Taht odasındaki etkinlikte ilk kez karşılaştığımda ne kadar uslu olduklarına inanamadım."

"Genelde usludurlar. Onları ben eğittim. Bugün ne oldu bilmiyorum. Belki de onları içeride bıraktığım içindir. Kardeşin onların burada olmamasını tercih edeceğini söyledi."

"Tamam."

Arkasını dönüp, şaşkın ve dağınık konuklara el salladı. "Tekrar özür dilerim," dedi. "Yardımanın için teşekkürler," diyerek köpekleri bahçeden çıkardı.

Enzo'nun yanına döndüm. "Neden gidip onunla aranı düzeltmiyorsun? Üzgün görünüyordu."

"Ne demek yumuşatmak? Onlar onun köpekleri, kendisi de öyle söyledi. Onlarla ilgilendikten sonra geri döneceğinden eminim."

"Onlarla ilgilenmek" dediği şekilde, sanki onu arka bahçeye götürüp vuracakmış gibi, tüylerim diken diken oldu.

Kardeşim köpekleri hiç sevmez. Onları çok yaramaz ve öngörülemmez bulur. Ayrıca çok kokarlar. O her şeyin düzenli olmasını sever, ama köpek sahibi olan herkes bilir ki köpekler nadiren "düzenli" olurlar. Dedikleri gibi, saygınlık önemiyeyorsanız, köpek sahibi olmak listenizin en altında olmalı.

"Ama o çok utanmıştı. Eminim bir iki nazik sözün ona iyi gelirdi," diyorum.

"Burada kalıp misafirlerimizle konuşsam daha iyi olur," diye cevaplar ve ben, birkaç dakika önce olduğundan çok daha az telaşlı görünen, yanında duran Sigrid'e bakarım.

Kardeşıme şüpheyile kaşlarını kaldırıyorum. "Bundan emin misin? "Kesinlikle eminim."

Sofia artık ortadan kayboldu ve ben ani bir karar veriyorum. Enzo onu kontrol etme niyetinde değilde, sanırım bu işi ben yapabilirim.

Az önce kaybolduğu çitin etrafını dolaşıyorum ve kadife çiçeklerinden yapılmış büyük bir çiçek saati buluyorum. Saatin kadrani etrafında Roma rakamlarını oluşturan çiçekler parlak ve renkli. Ama durup onu tam olarak takdir edecek vaktim yok.

Açık bir kapı görüyorum ve içinden geçip, prenses ve köpekleri kireçtaşı bir yolda uzaklaşırken görüyorum. "Prensese Sofia!" diye sesleniyorum ve o durup bana bakıyor. "Bekle!"

"Partiye geri dön, Marco," diyor ve topuklu ayakkabıları ile patikada yürümeye devam ediyor, köpekler sanki hiçbir şey yapmamışlar gibi mutlu bir şekilde yanında koşuyorlar.

Ama benim bacaklarım prensesinkinden daha uzun ve onu çabucak yakalıyorum. "Prensese Sofia," diye tekrar ediyorum, onun yanında adımlarımı hızlandırarak.

Çardaktaki kız kardeşi gibi, Lemon da ıslak burnuyla bana sürtünüyor, kuyruğunu bir yandan diğer yana sallıyor.

"Beni rahat bırak lütfen Marco," diyor Sofia, adımını bozmadan.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum." "İyiyim," diye tersler.

"Emin misin? Bana iyi görünmüyorsun."

"Sizi temin ederim ki ben gayet, gayet iyiyim," diyor, ama sesi gayet, gayet iyi olmaktan çok uzak.

"Öyle olmasan da anlaşılır olurdu. Benim köpeklerim şık bahçe partimde çılgına dönse, ben de utanırdım."

Gözlerini kısa bir süre benimkilere kaydırdıktan sonra, ayaklarının altında kireçtaşı çtırtıdayarak patikada yürümeye devam etti.

"Bu durumu çok iyi idare ettin ve eminim bazı konuklar Lemon ve Pepper'dan çok etkilenmiştir. Ben etkilendim."

Alaycı bir şekilde burnunu çeker.

"Kardeşimin davranışından dolayı da özür dilemek istedim."

Sonunda adımlarını yavaşlatır ve bana bakar. "Neden öyle davrandı?" diye sorar ve gözlerindeki acı, onun üzüntüsünü silip, her ne kadar huysuz olsa da, normal haline dönmesini sağlamak istememe neden olur.

Ona doğrudan cevap veriyorum. "Köpekleri sevmez."

Aniden durur, kaşları bir anda çatılır. "Sevmez mi..." Kendini tutar, yüz hatlarını kasıtlı olarak gevşetir. "Onu suçlayamam. Lemon ve Pepper çok yaramaz kızlardı."

"Öyleydi." Bu anı hatırlayınca dudaklarım yukarı doğru kıvrılır ve gülümsemeyi zor tutarım. "Ama oldukça komikti. Sence de öyle değil mi?"

Bana yan gözle bakar, dudaklarının köşeleri bir anlığına yukarı doğru kıvrılır ve ben onu tekrar gülümsetmek, muhteşem yüzünü aydınlatan gülümsemesini görmek isterim. Bu sıkı kontrol altındaki kadını, benden çok farklı olan bu kadını, sadece bir anlığına da olsa gülümsetebilme fikrini sevdiğimi fark ederim.

"Çok mu erken?" diye soruyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Dudaklarını büzüyor. Beni gerçekten uğraştırıyor.

"Lemon'un masaya atılma şekli, klasik laboratuvar gıda takıntısı ile aşırı coşkunun karışımıydı. Pepper'ın misafirlerinden birinin elinden kanepeyi kapıştığını gördün mü? Misafiriniz korkudan yerinden sıçradı."

Şu anda gülümsememek için çok uğraştığını anlayabiliyorum.

"Pepper'ın çardakları neredeyse devireceğini biliyor muydun?" Gülümsemesi kayboldu ve dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Hayır!"

"Onu düzeltmeyi başardım, ama korkarım ki şimdi biraz daha kötü durumda. Çiçek aranjmanı benim güçlü olduğum bir alan değil."

"Bunu yaptığın için teşekkürler Marco. Ben... Bana yardım ettiğin için minnettarım."

"Bir öğleden sonra için yeterince kan döküldüğünü düşündüm. Yani, çay kulübesi, eğer böyle bir şey varsa."

Bu sefer gülümsemesi yüzünün tamamını aydınlatacak şekilde tam olarak ortaya çıkıyor ve ona karşı tanıdık bir arzu dalgası damarlarımdan akıyor.

"Çay, sandviçler ve reçel ve krema ile scones, demek istiyorsun," diye hafifçe cevap verdi.

Kıkırdayarak güldüm. "Gerçekten de oldukça felaket bir ikindi çayıydı. En azından unutulmayacak bir bahçe partisi oldu."

Gözleri benimkilere çarptığında omuzları titremeye başlar. Hemen elini ağzına götürerek gülmemek için boşuna bir çaba gösterir. Bu boşuna bir çabadır ve bulaşıcıdır, ikimiz de bu sahneye gülmekten kırılırız.

Gözleri benimkilere doğru parıldayarak neşeyle ışıltıyor ve aniden onu kollarıma alıp dudaklarına acil bir öpücük kondurma isteği duyuyorum.

Ama böyle bir şey yapamam. O bir prenses ve bir gün kardeşimle nişanlanabilir.

Ama bu, bunu yapmak istememi engellemiyor.

"Gülmemeliyiz," diyor, gözlerinden yaşları silerken, yüzü parıldıyor.

"Neden? Çok komikti," diyorum.

"Bu, toplumun liderlerini onurlandırmak için düzenlenmiş zarif bir ikindi çayı partisi olmalıydı."

"Kaçmış birkaç laboratuvar için herkese açık bir parti değil mi?"

Yine gülüyor. "Kesinlikle hayır."

Köpek teröristlere yukarıdan bakıyoruz. Son zamanlardaki heyecanları geçmiştir ve ikisi de yolun kenarındaki çimlere uzanmış, nefes nefese ve yaptıklarından son derece memnun görünüyorlar. Onları izlediğimizi fark ederler ve hemen ayağa kalkarlar, kuyruklarını sallayarak.

"Onlara uzun süre kızmak imkansız, çok sevimliler," diyor Sofia, eğilip onları okşarken.

"Haklısın," diye onaylıyorum. "Bu yüzlere kim karşı koyabilir ki?"

Pepper başını yana eğiyor, kulaklarını dikey, sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibi.

"Kardeşin gerçekten köpekleri sevmiyor mu?" diye sorar Sofia bir süre sonra.

Dikleşiyorum. "O..." diye başlıyorum, ama bugünkü tepkisine bakılırsa, Sofia zaten oldukça net bir fikre sahip. "Sevmiyor. Ama ben seviyorum, eğer bu seni teselli ederse."

"Oh." Dudaklarını birbirine bastırır ve hayal kırıklığına uğradığı bellidir.

"Bu, evlenirseniz Lemon ve Pepper'ı sevmeyeceği anlamına gelmez."

"Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun."

Yakalandım.

Omuz silkiyorum. Başka ne yapabilirim ki?

Çenesini kaldırır ve yüz hatlarını gerer, az önce aramızdaki rahat dostluk birdenbire yok olur. "Sanırım köpekler konusundaki fikir ayrılığımızı evlenmememiz için bir başka neden olarak görüyorsun."

Ellerimi havaya kaldırırım. "Ben bir şey demedim."

Dememe gerek yoktu.

O sinirlenir.

"İşte buradasınız!" Amelia, elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru koşar. "Bu çok çılgınca bir şeydi!"

"Bana göre de öyle," diye cevaplar Sofia.

"Ledonia'daki en yaramaz köpekler hangileri?" Amelia, onun sevgisini son damlasına kadar içlerine çeken iki köpeği okşamak için çömelir. "Oh, evet. Kesinlikle Lemon ve Pepper." Bize bakar

bize bakar. "Enzo neden burada değil? Senin iyi olup olmadığını görmek için peşinden ko ması gerekirdi."

"Misafirlerle meşgul. Birinin kalıp herkesi sakinle tirmesi gerekiyordu," diye cevaplar Sofia bana bakmadan.

Amelia doğrulur. " yleyse, kız kardeşime eşlik ettiğin için çok teşekkür ederim Marco." Sesinde belirgin bir keskinlik vardır, kaşlarını kaldırması da bunu yansıtır.

"Benim için zevkti," diye cevap verip eğiliyorum. "Bahçe partinizin geri kalanının çok daha sorunsuz geçmesini dilerim."

"Gidiyor musun?" diye sorar Sofia ve sesinde hayal kırıklığı duyuyorum, yüz hatları gergin.

Bu beni  a ırtır. Gitmemi istemiyor mu?

"Yıkım ve mutsuz misafirler. Buradaki i im bitti," diye  aka yapıyorum, ama yüz hatları gergin kalıyor.

"Anlıyorum. Tamam. Geldiğin ve köpeklerle yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyor.

"Ne zaman istersen."

Bakışları bir an fazla uzun süre benimkilerde kalıyor ve sanki aramızda sıcak bir elektrik kıvılcımı  akıyor. Bu bizi birbirimize bağlıyor ve o tek bakışla onun da benim için hissettiğim kadar hissettiğini anlıyorum. Bu anda, ondan ve benden başka kimseyi düşünmeyi reddediyorum, aramızda olan bu şeyi ve ona uzanıp dokunmak, onu bana çekmek ve tatlı, yumuşak dudaklarını tatmak istediğimi.

Ama bunu asla yapamam, bu huysuz, kibirli, komik, karmaşık kadına olan duygularım ne kadar g   l  olursa olsun. O benim değil, ben de onun değilim.

Hikayenin sonu.

Bölüm 13

Sofia

“

Şok edici, şok edici bir haber, Ledonia'nın iyi insanları! Bir sürü vahşi, kuduz köpek, Prenses Sofia'nın bahçe partisini mahvetti

—Enzo the Dull da "arkadaşı" olarak bu partiye katılmıştı— konuklar arasında kargaşaya neden oldu ve birden fazla kanepa parçalandı. Felaket!

Söylentilere göre çılgın köpekler aslında Prenses Sofia'nın kendi labradorları Lemon ve Pepper'dı, bu da şu soruyu akla getiriyor, sevgili halkım, acaba köpekler prensese Enzo Revera hakkında bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

Bu düşünceyi sizlere bırakıyorum. Her zaman sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

#KöpekKapisleri
#KöpekSezgisi
#KimKanepemiÇaldı

Sayfayı çevirirken büyük resimli kitabı dizlerimin üzerinde dengeliyorum. "Sammy, sonbahar yapraklarının altında yarısı gömülü parlak bir şey gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Yaprakları kenara ittiğinde, güneş ışığında parıltıyan küçük, altın bir anahtar ortaya çıktı. Anahtarın çok özel bir şeyi açtığını biliyordu. Sammy, anahtarı minik pençesinde sıkıca tuttu. 'Bu anahtarın neyi açtığını bulmalıyım!' dedi."

Bana her kelimemi dinleyerek bakan, dikkatle izleyen yüzlere bakıyorum. Çocukların hayal gücünü yakalayıp yakalayamadığınızı anlamak için çocuklardan oluşan bir dinleyici kitlesi kadar iyi bir şey olmadığını her zaman düşünmüşümdür. Şu anda, Sammy Squirrel ve altın anahtarı onları tamamen büyülemiş durumda.

Son yirmi beş dakikadır Sunrise Toplum Merkezi'ndeyim. Yerel yetkililer, toplum liderleri ve "Okumak bizi akıllı yapar!" ve "Kitapları seviyoruz!" gibi sloganlar yazan el yapımı karşılama pankartları sallayan bir grup coşkulu çocuk tarafından karşılandım. Bu sözler kalbimi ısıttı.

Dinleyicilerime gülümsüyorum, hiçbiri 120 cm'den uzun değil, hepsi hikayeye kapılmış, ayaklarımın dibinde çapraz bacaklı oturuyorlar. "Sizce altın anahtar ne için kullanılabilir?" diye soruyorum çocuklara ve hemen birkaç kız ve bir erkek çocuk heyecanla ellerini havaya kaldırıyor.

Kızlardan birini seçiyorum, kalın kâküllü, yüksek at kuyruklu, burnu sevimli çillerle kaplı kızıl saçlı bir kız. "Bu

gizemli bir kutuyu açmak için kullanılır, Prenses Sofia," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Bu hikayeyi daha önce okudun mu, yoksa sadece iyi tahmin mi ediyorsun?" diye soruyorum.

"Ben çok iyi tahmin ederim," diye cevaplar, çocukların sahip olduğu o açık sözlü özgüvenle. "Bulmacaları ve her şeyi çözebilirim. Annem bu konuda uzman olduğumu söylüyor. Kardeşimin yapbozlarını yapabiliyorum, o ise sekiz buçuk yaşında."

"Gerçekten çok iyi olmalısın," diyorum. "Okumaya devam edip Sammy'nin anahtarla ne yapacağını öğrenelim mi?"

"Evet!" diye bağırır birkaç çocuk, ben de sayfayı çevirip hikayenin geri kalanını okurum ve anahtarın, kızıl saçlı çocuğun dediği gibi, gizemli bir kutuyu açtığını öğreniriz.

Kitabı kapatarak çocuklara herhangi bir gözlemleri olup olmadığını soruyorum. Yine kızların çoğu ellerini kaldırıyor ve arkada oturan aynı yalnız çocuk da elini kaldırıyor.

"Arka sırada oturan çocuk. Ne söylemek istersin?" diye soruyorum.

"Baykuşun Sammy'ye asla pes etmemesini söylemesi hoşuma gitti, çünkü ayakkabılarımı bağlamayı öğrenirken babam da bana öyle demişti," diyor.

"Ayakkabılarını bağlayabiliyor musun?" diye soruyorum.

"Bağlayabiliyorum," diye gururla cevaplıyor.

"Aferin. Anlaşılan baban sana iyi bir tavsiye vermiş. Kitapla ilgili başka ne düşüncelerin var?"

Bu sefer, bir beden büyük giysiler giyen, kirli ayaklarında ayakkabı olmayan, kesik saçlı küçük bir kız seçiyorum.

"Ben sülünleri severim," diyor, ancak hikayede sülünler yoktu.

"Biliyor musun? Ben de severim," diyorum ve kocaman bir gülümseme kazanıyorum. "Sülünler bizim doğal kuşlarımızdır," diyor başka bir çocuk.

"Haklısın," diyorum, ama onun doğal kuşları değil, ulusal kuşları kastettiğini biliyorum.

Gruptan başka bir kız seçiyorum, siyah saçlı ve parlak koyu renk gözleri olan güzel bir kız. "Annem, saçlarını açık bırakman gerektiğini söylüyor, çünkü öyle daha güzel görünüyorsun. Neden Koca Avı Balosunda saçlarını öyle bırakmadığını bilmiyorum."

Kendini bilinçli bir şekilde, tüm resmi ziyaretlerimde tercih ettiğim saç stilim olan Fransız örgüsü şeklinde kıvrılmış saçlarıma dokunuyorum. Düzgün ve bakımlıdır ve fırçalanması gerektiği gibi görünmesinden veya daha da kötüsü, kameraya yakalanıp yüzüme üflenmesinden endişelenmeme gerek yoktur. İnsanlar çok acımasız olabiliyor ve ben medyanın en sevdiği kraliyet üyesi olmadığımı biliyorum. Ayrıca, bu saç modeli pratik. Akıllıca. Sıkıcı mı? Belki biraz. Ama diğer nedenler sıkıcılıktan çok daha ağır basıyor.

"Teşekkürler tatlım. Belki de öyle yaparım."

Bana gülümsedi. "Evlendiğinde onu giyecek misin?"

Evli mi? Midem düğümleniyor. "Belki."

"Kocan nerede saklanıyordu?" diye soruyor az önce gördüğüm çocuk ve odanın arkasındaki yetişkinler gülüyor.

"Saklanmıyordu, ben onunla tanışmamıştım," diye cevap veriyorum, "Koca Avı" adını bulan medyayı içimden lanetleyerek. "Henüz bir kocam yok."

"Neden yok?" diye sorar kızlardan biri.

Nasıl cevap vereyim? Dürüst olup, ilk tercihim tam olarak beklediğim gibi sonuçlanmadığını ve aslında onun kardeşi için hisler beslemeye başladığımı söyleyebilirim. Bu adam benim için o kadar yanlış bir seçim ki, göğsüne "kalbini kırması garantidir" yazan dev bir kırmızı bayrak asması daha iyi olur.

Bir daha düşündüm de, bu kesinlikle *olmaz*. Amelia'nın da dediği gibi, fazla bilgi.

"Sanırım bu, hafife alınacak bir şey olmadığı içindir. Biriyle evlenmeye karar vermeden önce gerçekten emin olmalısın," diyorum. Bilgece bir cevap vermek istiyorum ve daha fazla rahatsız edici soru sorulmamasını umuyorum.

Biri boğazını temizleyerek beni şu anki çıkmazdan kurtarıyor ve başımı kaldırıp korumam Bartholomew'u görüyorum. Bileğini birkaç kez vurarak çocuklarla okuma zamanımın bittiğini işaret ediyor. Çocuklara teşekkür ediyorum, içimden rahat bir nefes alıyorum, veda ediyorum ve kütüphanenin giriş salonuna geçiyorum. Burada, tüm yaş gruplarına hitap eden 1.000 adet yeni çocuk kitabının merkeze bağışlandığını duyuruyorum.

İnsanlar alkışlar ve merkezi yöneten kadın, Gwendolyn Tattersfield, sessizlik ister.

"Bugün Prenses Sofia'nın burada bizimle birlikte olmasından ve toplum merkezimizin patronu olmasından onur duyuyoruz," diyor ve sonra bana dönüyor. "Yıllar boyunca bizim için yaptığınız tüm iyi işleri takdir etmek için, hanımefendi, size bu hatıra plaketi sunmaktan büyük mutluluk duyuyoruz."

Takım elbiseli bir adama işaret ediyor ve adam altın bir ipi çekerek küçük kırmızı kadife perdeleri açıyor ve cilalı pirinç bir plaket ortaya çıkıyor. İnsanlar alkışlarken, yazıyı okuyorum.

Minnettarlıkla. Tideswell Toplum Merkezi, okuryazarlık ve eğitimi teşvik etme konusundaki bağlılığı için Prenses Sofia'ya içten şükranlarını sunar. Cömert kitap bağışları ve ilham verici ziyaretleri, topluluğumuzun çocukları için yeni fırsatlar ve bilgi kapıları açmıştır. Okuma sevgisini teşvik etme konusundaki adanmışlığı, gelecek nesillere ilham vermeye devam etsin.

Beklenmedik bu jestten gerçekten çok etkilenen ben, elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Hepiniz çok nazıksınız. Çok teşekkür ederim. Bu işi yapıyorum çünkü Kraliyet Ailesi'nin bir üyesi olma ayrıcalığına sahibim. Size elimden geleni yapma fırsatı verdiğiniz için minnettar olan benim."

"Önemli değil. On tane plaket hak ediyorsunuz hanımefendi, ancak bütçemiz o kadar yetmez," diye gülümseyerek cevaplar Gwendolyn.

Birkaç dakika sonra, Bartholomew beni kraliyet aracına bindirir ve saraya dönmek için Villadorata'nın kalabalık şehir içi sokaklarında yavaşça ilerleriz.

"Her şey çok iyi gitti, hanımefendi," diyor arabanın ön koltuğundan.

"Plaket beklemiyordum. Çok naziktiler, ama paralarını bana değil, topluma yardımcı olacak bir şeye harcamalıydılar. Belki daha fazla kitap satın alabilirlerdi ya da..." İnsanların yükseltilmiş yataklar inşa ettiği ve yeni evlerini bekleyen küçük saksı bitkilerinin sıralandığı bir topluluk bahçesinin önünden geçerken sözlerim kesildi. Wellington botları, kirli kot pantolonları ve tişörtüyle tanıdık bir figür

tişört giymiş tanıdık bir figür, bir kolunu kürek üzerine dayamış, benzer giyimli başka bir adamla konuşuyor.

Niyetimi tam olarak incelemeden önce, George'dan arabayı kenara çekmesini rica ettim ve gergin Bartholomew'un peşinden arabadan indim.

"Merak etme, Bartholomew. Sadece birine merhaba diyeceğim," diye onu sakinleştiriyorum. "Uzun sürmez ve eminim ki tamamen güvenlidir."

"Kime? Sakıncası yoksa sorabilir miyim, hanımefendi?" "Lord Strozzi'nin kardeşi."

"Haklısın," diye cevapladı, ağzı sert bir çizgiye bürünmüştü.

Adamlara yaklaşıncaya, bana bakarak açıkça şaşırdıklarını belli ettiler.

"Majesteleri," diğer adam eğilerek selamlar.

"Sizi burada görmek... şey... çok güzel... Majesteleri," diyor Marco tereddütle.

Elbette, benim ani ve beklenmedik ortaya çıkışım onu tamamen şaşırtmıştır. Onu şaşırtmaktan hoşlanmam kötü bir şey mi?

"Umarım uğramamın sakıncası yoktur, ama bu civardaydım ve çalışmalarınızı görmek istedim" diyorum.

Marco'nun bugün Tideswell'de çalıştığını bilmediğimi itiraf ediyorum, ama iyi bir hikayenin önüne gerçeğin çıkmaması gerektiğini söylemiyorlar mı? Üstelik, şimdi buradayım ve şoförüne arabayı durdurmasını isteme nedenimi fazla düşünmeyi reddediyorum.

"Buraya hoş geldiniz. Bugün köpekleriniz yok mu, hanımefendi?" Dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor ve sanki içime işliyor, karnımı çekiyor, içimi ısıtıyor.

"Köpek yok. Çocukların dikkatini çok dağıtırlar. Toplum merkezindeydim, harika bir grup çocuğa kitap okudum."

"Çocuklara kitap mı okudunuz? Çok yetenekli bir prensesiniz," diye cevapladı ve bu biraz flörtöz bir tavır gibi geldi. "Eminim Lemon ve Pepper'ı çok seveceklerdir, ama muhtemelen sizin de dediğiniz gibi, dikkatlerini çok dağıtır." Marco yanındaki adama işaret etti. "Bu Mohammed Badawi, hanımefendi. O ve ben buradaki projeyi yönetiyoruz."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Badawi. Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, etrafa bakıyorum.

"Yerel halkın sebze yetiştirmesi için sebze bahçeleri yapıyoruz," diye açıklıyor. "Marul, havuç, patates gibi şeyler ekiyoruz ve arkada da birkaç meyve aacımız var." Arka çitin boyunca uzanan bir sıra küçük bitkiyi işaret ediyor.

"Bu bir topluluk projesi mi?" diye soruyorum.

"Hayır, hanımefendi. Hepsi bir bağıştan..." Mohammed cmlisini tamamlayamadan Marco, "Enzo'dan" diye sözünü keser.

Mohammed, Marco'ya tuhaf bir bakış atıyor ve ben bunun nedenini merak ediyorum.

"Enzo bu projeye bağış mı yaptı?" diye soruyorum. Bunun neden beni bu kadar şaşırttığını bilmiyorum. Enzo neden hayırsever olmasın ki? Beklediğimden çok daha inatçı ve yargılayıcı olsa da, iyi bir insan. Elbette değerli amaçları desteklemeyi seviyor.

"Enzo köpekleri sevmeyebilir, ama sosyal vicdanı var," diyor Marco.

"ok nazik bir davranış," diye cevap veriyorum.

"Size etrafı gezdireyim mi?" diye sorar

Marco. "Teşekkürler. Çok iyi olur."

"Ben işime dneyim," der Mohammed, bir kürek alır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri, hanımefendi."

Gülüyorum. "Protokol gereği bana sadece bir kez Majesteleri diye hitap etmelisin, sonra da hanımefendi, ama aslında ben sadece Sofia demeni tercih ederim."

Marco kaşlarını kaldırır, ama ben onu görmezden gelirim. Ona bir kez bile ilk adımla hitap etmesini istemedim. Onunla birlikteyken çok samimi hissediyorum ve kendimi koruyan resmiyetin örtüsüne ihtiyaım var.

Çok daha güvenli.

Mohammed bana glmsen. "Sofia. Anladım. Turunuzun keyfini çıkarın."

Marco ve ben, yapım aşamasında olan bahçenin çamurlu, bitkilerle dolu ve dağınık alanlarında dolaşıyoruz. Çamura basmamaya dikkat ederek dikkatlice adımlarımı atıyorum ve Marco, engebeli zeminde yrmemeneyardım etmek için kolumu tutarken, onun dokunuşundan beni koruyan ceketimin uzun kollarına minnettar oluyorum.

Onun bakışlarının üzerimde ne gibi bir etkisi olduğunu biliyorum ve dokunuşunun ne yapabileceğini sadece hayal edebiliyorum.

Gönüllüler bitki yatakları yaparken, diğerleri bahçede ihtiyaç duyulmayan eski bisiklet tekerleği ve yıpranmış kanepeler gibi eşyaları kazıp temizliyorlar.

"Burada yapman gereken çok iş var," diyorum.

"Bu mahalle, bu bölgedeki pek çok mahalle gibi yeşil alanlardan yoksun. Ücretsiz, organik olarak yetiştirilmiş ürünlerle, buradaki düşük kaliteli gıda seçeneklerine alternatif sunmayı umuyoruz."

"Siz ve arkadaşlarınız zamanınızı bağışlıyor musunuz?" "Bu bizim için küçük bir bedel."

Onun nezaketinin kalbimi etkilemesine izin vermemek için çok uğraşıyorum, ama bunun boşuna bir çaba olduğunu çok iyi biliyorum ve kalbim, Lemon ve Pepper'ın etkinliği mahvetmek için ellerinden geleni yaptıkları bahçe partisi gününde olduğu gibi, biraz sıkışıyor.

"Söylesene, seni bahçeciliğe çeken nedir?" diye soruyorum.

"Seyahatlerim sırasında, bir zamanlar endüstri tarafından tahrip edilmiş terk edilmiş alanları yeniden canlandırmak için Amazon'da bir projede çalışmaya başladım. Projenin sorumlusu ben değildim, ama sorumlu olan kişiden çok şey öğrendim. Tasarım ve bitki seçimi konusunda kararlarının ardındaki nedenleri bana cömertçe açıkladı. Farklı amaçlar için hangi bitkilerin nereye dikileceği konusunda ansiklopedik bilgisi olmasına bayıldım. Ardından, İskoçya'daki bir malikanenin bahçelerinin yeniden tasarımında çalıştım. Tasarımcı, yılın herhangi bir zamanında malikanenin sahipleri bahçelerine baktıklarında parlak bir manzara görebilsinler diye, tüm tasarımı renkler etrafında planladı. Bunu nasıl başardığına hayran kaldım."

"Sen de bunu öğrenmek istemiştin."

"Öyle." Bir an duraksadı, gözleri gözlerimdeydi ve onun hayatında seçtiği şeye olan tutkusuna kapılmamak için kendimi zor tuttum. "Aslında, uğradığınız için memnunum, hanımefendi."

Dudaklarımı sıkıştırıp, pişman olmayacağımı umduğum bir karar veriyorum. "Sofia."

"Sofia," diye tekrarlar, dudaklarından adımı bal damları gibi söyler. Bu, en çok korktuğum etkiyi yaratır, aramızda yeni bir yakınlık hissi oluşturur.

Çenemi kaldırıp duygularımı bastırıyorum. "Neden uğradığıma sevindin?"

Arka cebine uzanıp köşeleri kıvrılmış bir kağıt parçası çıkarır.
"Seninle paylaşmak istediğim bir şey var."

"Öyle mi? Nedir o?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Dün, gönderenin adresi yazmayan bir şey geldi, ama gördüğüm kadarıyla seninle ilgili gibi görünüyor."

"Ben mi? Ne yazıyor?" Elindeki kağıda bakıyorum. "Davetiyesi mi?"

"Tam olarak değil. Okuyayım mı?" diye sorar ve ben başımı sallarım. Kağıdı açar. "Gerçeği Arayan'a," diye başlar.

Kaşlarımı kaldırırım.

"Biliyorum. Bir Fransızın buzdolabından daha peynirli, ama daha iyiye gidiyor." Boğazını temizler ve devam eder. "Kütüphanenin gizli köşesinde," der.

Onun söylediklerine konsantre olmam gerektiğini biliyorum. Ama okurken sakallı çenesinin gerilmesi, kaşlarının çatılması, karşı konulmaz bir çekicilik yaratıyor. Aklıma gelen kelime "sert" ama Marco, erkeksi yakışıklılığı, kalın, dağınık saçları, kaslı gövdesi kadar çekici olsa da, aslında çok daha fazlası. Şefkatli ve eğlenceli, hayatında yapmayı seçtiği şeye tutkuyla bağlı ve bana bakışları karnımı gürültüyle doldurup kalbimi yerinden oynatıyor.

Lemon ve Pepper bahçe partisini mahvetmek için ellerinden geleni yaparken, onun bana nasıl yaklaştığını çok sık düşündüm. İyi olup olmadığımı öğrenmek, beni kontrol etmek istedi. O anda, endişeli bakışlarıyla, çekici bulmamam gereken adamdan, gerçekten bu kadar *sevmemem* gereken adama dönüştü.

O anda, tek yapmam gerekenin ona olan ilgimi yenmek olduğunu hissettiğim zamanların yitip gitmesine üzüldüm.

Sanki zihnimde kısmen çizilmiş, son derece çekici bir erkeğin tüm özelliklerine sahip bir karakterden, tam anlamıyla çizilmiş, kalbimi hem büyüleyici hem de ürkütücü bulduğum bir şekilde ele geçirebilen birine dönüşmüştü.

Mesele şu ki, daha önce Marco gibi bir adamla bir ilişki yaşamıştım ve bu ilişki bittiğinde, incinmiş ve yalnız kalmıştım,

prenses rolümden başka tutunacak hiçbir şeyi kalmamış bir kabuk gibi kalmıştım.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Ve yine de, uzak durmam gereken tek erkeği görmeye gelmiş bulunuyorum — sadece Enzo'nun kardeşi olduğu ve benim seçimim olmadığı için değil, aynı zamanda benim için çok, çok tehlikeli olduğu için.

Bu yüzden bir hesap tablosu hazırlamıştım. Bu yüzden Marco Revera gibi bir adamın asla yeşil ışık yakamayacağı bir dizi onay kutusu hazırlamıştım.

O hesap tablosu beni güvende tuttu. Suyu bulandırmaktan başka bir işe yaramayacak türden duygular hissetmemi engelledi. Duygularımın etkisinde kalmadan, net ve mantıklı bir karar vermemi sağladı.

Ve şu anda, onun derin, kadifemsi sesiyle okumasını dinlerken, ışığın elmacık kemiklerini ve dudaklarının kıvrımlarını nasıl vurguladığını izlerken, bu adama hayran olduğumu biliyorum.

En büyük korkum göğsümü sıkıştırıyor, acı verici bir şekilde. Kendimi ve uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybedebilirim.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, bana bakarak.

Onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığımı inanamıyorum. Düşüncelerime ve onun bende uyandırdığı tüm duygulara o kadar dalmıştım ki, söylediklerini tamamen kaçırdım.

"Tekrar eder misin? Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," diyorum. Evet, bu iyi. Tekrar kontrol ediyorum. Başka bir şey değil.

Dudakları gülümsemeyle yukarı doğru

kıvrıldı. "Tabii ki." "Gerçeği Arayan'a.

Eski bir kitapta bilgeliği ara. Tahtın altında,

gölgelerin yattığı yerde, Tarihin sırları

sessizce iç çekiyor.

İpuçlarına güven ve aklını kullan,

Hakiki hükümdarı bulacaksın."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu beklemiyordum." "Biraz

tuhaf, orası kesin."

"Sence ne anlama geliyor? Eğer hakiki hükümdarın kim olduğunu sorguluyorsa, o zaman bu benim ailemi sorgulamak demektir, ki bu en azından tuhaf. Muhtemelen vatana ihanet."

"Sence Şimdi birçok kişinin kafasını kesecek misin?" Dengemi bozan gülümsemesini bana yöneltiyor.

"Uzun zamandır öyle bir Şey yapmıyoruz," diye cevap veriyorum. "Bunu bilmek güzel." Yüzünde yine o gülümseme beliriyor. "

cumhuriyet yanlısı bir destekiden mi geldiğini merak ediyordum. Birisi benim aracılığımla kraliyet ailesine ulaşmaya çalışıyordu, ama neden birisi *bana* ailenizle ilgili bir Şaka yapmak istesin, bilmiyorum."

Omuz silkiyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. "Dışarıda tuhaf fikirleri olan birçok insan var ve kraliyet ailesiyle bağılantılı olmak seni bir hedef haline getiriyor. Zamanla buna alışırsın."

"Ama ben senin ailenle ilişkili değilim. Enzo yle."

"Belli ki, birileri bunu farklı görüyor."

Onun bakıŐlarına karşılık vermiyorum.

Kağıdı katlayıp arka cebine koyar. "Neyse, yine de sana göstereyim dedim. Adil hükümdarlık meselesiyle ilgilenebileceğini düşündüm, ama bunu 'çılgınlar' dosyasına koyacağım."

"Bu arada, gitmem gerek. Projeni gösterdiğin için çok teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Bir süre durakladıktan sonra o sesiyle ekledi: "Sofia."

Anında midem bir takla attı.

Neden ona adımı kullanmasını istedim ki?

Beni arabama kadar geçirir, engebeli arazide bana yardım eder ve George arabayı sokağā çekip saraya geri dönerken ona kısa bir el sallarım. Koltuğumun yumuşak siyah derisine gmlrm ve onun bende uyandırdığı tüm duyguların pencereden dışarı uçup gitmesini dilerim.

Marco gibi bir adama karşı hisler beslememek için o kadar çok neden var ki, nereden baŐlayacağımı bile bilmiyorum. Kendime onun benim için ne kadar yanlış olduğunu göstermek için hızlıca zihnimde bir hesap yapıyorum:

1. O Enzo'nun kardeşi ve Enzo benim gelecekteki partnerim olarak mantıklı ve rasyonel seçimim.
2. O benim tam zıttım ve benim için tamamen yanlış bir seçim.
3. Sabit bir işi ya da kariyeri yok.

4. Yetişkin hayatının çoğunu dünyayı dolaşarak, kim bilir ne yaparak, tamamen kaygısız ve mutlu bir şekilde geçirdi.
5. Benden iki yaş küçük ve bu belli oluyor.
6. Enzo'nun kardeşi.

Oh, ve 7 numara. Enzo'nun kardeşi.

Gerçekten, bu adamda o kadar çok tehlike işareti var ki, sanki dükkândaki tüm tehlike işaretlerini satın almış gibi. Tehlike işareti dükkânı şimdi boş, satacak başka bir şey kalmadığı için günün sonunda kapandı, herkes evine gitti.

Onun gülümsemesini ve hazırcevaplığını düşünüyorum. Bu adamın vücudunda ciddi bir kemik bile yok gibi görünüyor. Etrafındaki her şeye heyecanlanan bir golden retriever yavrusu gibi. Marco Revera ile tanışana kadar romantik romanlardaki tarçınlı çörek kahramanlarının ne olduğunu hiç bilmiyordum. O, tıpkı pişmiş bir tatlı gibi sıcak, şefkatli ve tatlı, sanki hamurla sarılmış, şeker ve tarçınla kaplanmış gibi. Tek farkı, sonuçta gözlerimi ondan alamadığım nefes kesici derecede yakışıklı bir adam olması.

Ve şimdi kendi peyzaj bahçeciliği işini kurdu - topluluk bahçesi kalbimi çok fazla etkiliyor - bu da tırnaklarının altında sürekli kir olması ve bronzlaşmış, sert, erkeksi görünmesi anlamına geliyor ve... Bir iç çekiyorum.

Nerede kalmıştım?

Doğru. O benim için yanlış kişi. Keşke onun görünüşünü, kişiliğini ve bana hissettirdiklerini Enzo'nun ciddiyetiyle birleştirebilseydim, her şey yolunda olurdu.

İnsanlar böyle çalışmadığı için çok yazık.

Bölüm 14

Marco

Oturup, geniş bir dinleyici kitlesinin önünde podyumda duran, kendinden emin Sofia'yı izliyorum. O, benim beklediğim gibi, fedakarlık, cesaret, adanmışlık ve ülkeye karşı görevden bahsederek, tüm doğru notaları vuruyor. Yaka rozetindeki kırmızı gelinciği, anma çiçeğini gösteriyor ve orada bulunan herkes onun melodik sesini dinliyor.

Onunla gurur duymam garip mi? Muhtemelen, ama ben böyle

Her zamanki gibi, o da düzgün bir etek takım ve makul topuklu ayakkabılar giymiş, bu sefer saçları mütevazı bir topuzda toplanmış ve sesini dinlerken karnımda bir düğüm oluşuyor. O, arzuladığım kadın, gece gündüz aklımdan çıkaramadığım kadın.

Ama o, hiç düşünmemem gereken kadın.

Ve ben burada, onu izliyorum, ona karşı bir şeyler hissediyorum, bu karmaşık, güzel prenses. Enzo, işleri çok yoğun olduğu için son anda beni buraya gönderdi, ama onu desteklemek için birinin burada olması gerektiğini biliyordu. Kalabalık kiliseye bakarken, bu kadının diğerleri üzerinde yarattığı etkiyi fark edip etmediğini merak ediyorum. O güçlü, başkalarını kontrol ettiği anlamında değil, ama güçlü bir varlığı var. Aklıma gelen kelime "asil". Asil ve güçlü.

Elbette, medyanın bir kısmının ona zorluk çıkardığını biliyorum. Geçmişte "Acınası Prenses" olarak biliniyordu, ki bu çok acımasız bir tanım. Onun bu yönünü, ne kadar eloquent olduğunu, varlığının böyle bir etkinliğe ne kadar ciddiyet ve önem kattığını görüyorlar mı diye merak etmeden edemiyorum. Katıldığı davalara açıkça önem verdiği, yani ağzından çıkan her kelimenin anlamlı olduğu çok açık.

Prensesle tanıştıkça – ya da onun isteği üzerine “Sofia” diye hitap ettikçe, ki bu onu uzak tutan resmi “hanımefendi” hitabından çok daha iyi geliyor – gördüklerim beni daha da şaşırtıyor. Beklediğimden daha nazik biri. Daha çok gerçek bir insan gibi, sanırım, ki bu kulağa çılgınca geliyor çünkü elbette o gerçek bir insan. Ama kendini dünyaya sunma şekli, sanki mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, doğru zamanda doğru şeyleri yapan ve söyleyen bir yapay zeka robotu gibi. Ayaklarında mükemmel bir şekilde cilalanmış ayakkabılarından, saçında tek bir telin bile yerinden oynamamasına kadar. Her kelimeyi özenle ve kibarca telaffuz ederek konuşma şekline kadar.

Bir galeri açılışına asla geç kalmaz, arkasında kir bırakmaz.

Kayıtlara geçmesi için, bunu sadece Mohammed bazı gönüllüler tarafından hayal kırıklığına uğratıldığı için panik içinde beni aradığı için yaptım. Bu yüzden, işi bitirip galeriye yetişecek kadar zamanım olduğunu düşünerek, giysi değiştirme kıyafetlerini kamyonetimin arkasına atıp bahçeye koştum. Ancak ikimiz olgun bir limon ağacını toprağa dikmek için çok uzun süre uğraştığımız için zamanımız dolmuştu. Hiç gitmemektense iş kıyafetlerimle geç gitmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Enzo'ya göre, bahçede kalmam gerekirdi.

Bu Sofia'nın tarzı değil. Sanki prenses olmak için pratik yapmış gibi ve bu pratik, kırılması imkansız görünen kusursuz bir mükemmellik yaratmış.

Ama çatlakların altında gerçek kadını biraz olsun görebildim. Bu kadının, kraliyet ailesinin mükemmel prensesi, ulaşılmaz güzelliği olan bir temsilcisi olmaktan çok daha fazlası olduğunu öğreniyorum.

Örneğin Lemon ve Pepper'ı ele alalım. Mükemmel bir prenses, ortalığı kasıp kavurmaktan zevk alan iki terörist köpeğe sahip olur mu? Onu açıkça seven ve onun da onları sevdiği iki köpeğe?

Tideswell gibi sosyoekonomik düzeyi düşük bölgelerdeki çocuklara kitap okuyor, sonra da benim topluluk projemizi görmek için uğrayıp, başarmaya çalıştığımız şeye ilgi gösteriyor.

Ve bana bakışları var ya, sanki odadaki tek erkek benmişim gibi, bakışları yoğun, kalbimi ateşe veren bir ateşle dolu, ondan çok daha fazlasını arzuluyorum.

"Barış davasına kendimizi adayarak, birlik içinde durarak ve yurttaşlarımızın cesurca savaştığı özgürlükleri koruyarak onların anısını onurlandıralım. Onları unutmayacağız," diye bitiriyor ve yüzünü kaldırdığında gözleri parlıyor, sözlerinin onda derin bir etki yarattığını biliyorum.

Kalabalık nazıkçe alkışlarken, ben derin bir nefes alıyorum. Bu kadına, güzelliğine ve derin, ruhlu gözlerine ne kadar hayran olsam da, onun da bana karşı aynı şeyi hissettiğine inansam da, bunu birbirimize asla ifade edemeyiz. O benim kardeşimizi seçtiği sürece olmaz.

Ama gerçekten, Pazar günü burada olamayacak kadar önemli ne vardı ki?

Günün resmi kısmı bittiğinde, parlak güneş ışığına çıkıyoruz. Sofia belediye başkanı ve kilise başkanı ile konuşuyor, ben de gölgede bekleyerek onun bana bakmasını umuyorum.

Blazerimin cebinden yırtık kağıtları çıkarıp göz gezdiriyorum, her ne kadar onları defalarca okuduğum için ezbere bilsem de.

*Bilginlerin izlediği yolları takip et,
Bilginin yayıldığı eski metinler. Sarayın
derinliklerinde,
Kraliyet bilgisinin parşömenini bul.
Gizli kapılar ve dar geçitlerden geç, Mum ışığında
yolunu bul.
Eski kralların yattığı odalarda,
Parşömen sorularınıza cevap verecektir.*

Sanki Sofia'ya telepatik bir mesaj göndermişim gibi, veda edip, her zaman yanında olan güvenlik görevlilerinin eşliğinde bana doğru geliyor.

"Harika bir konuşmaydı," diyorum ona.

Bana hoş prenses gülümsemesini gösterir. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın."

"Hayır, ciddiym. Söylediklerinde samimi olduğunu anlayabiliyordum. Bu, mesajına daha fazla yankı kattı. Buradan hissettim." Elimi göğsüme koyuyorum.

Bu sefer gülümsemesi daha samimi. "İnsanlarla bağlantı kurmak için elimden geleni yapıyorum, özellikle de ülkemizin halkının özgürlüğümüz için yaptığı fedakarlıklar gibi önemli bir konuda."

"Bağlantı kurdun," diyorum ona yumuşak bir sesle ve belli bir düzeyde izliyorum.

Yanakları kızarıırken memnuniyetini belli ediyor. "Sofia, sana bir şey göstermem gerek."

"Evet?"

Etrafımızdaki kalabalığa bakıyorum. "Burada olmaz."

"Arabamda. Seni istediğin yere bırakabiliriz." "Harika."

Birkaç dakika ve Sofia'nın birçok el sıkışması ve hoşsohbetinden sonra, güvenli bir şekilde onun lüks arabasına biniyoruz ve o şoföre mahremiyet perdesini kaldırmasını istiyor.

Ellerini kucağında nazikçe birleştirip bana dönüyor. "Bugün seni Wellington botların yerine takım elbiseyle görmek çok güzel, Marco."

Enzo'nun bana aldığı takıma bakıyorum. "Bugün gibi bir günde bahçe kıyafetlerimle gelmek saygısızlık olabilir diye düşünüyorum, ama sen istersen seve seve üstümü değiştirim" diye sordum, blazerimi omuzlarımdan çıkarmaya başlarken.

"Hayır!" diye şaşkın bir şekilde cevaplar.

Ona sırtarak, alay etmemin onun üzerinde yarattığı etkiyi keyifle izledim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapıyorum.

Beni dava et.

"O zaman takım elbiseyi giyeceğim."

Yutkunur. "Benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Bulmacaya eklemek için bana başka bir mısra daha gönderildi."

Tepkisi beni şaşırttı. "Yanında mı? Oh, ne diyorum ben? Tabii ki burada yanında olmaz..." Ceketimin cebinden katlanmış kağıtları çıkardığımda cümlesini yarıda kesti.

"Bunu kraliyet karşıtı saçmalık olarak görmezden geleceğini düşünmüştüm," diyorum. "Öyle olabilir, ama itiraf etmeliyim ki, ilk bilmeceyi paylaştığından beri aklımdan çıkmıyor."

"

"Sen ve ben." Kağıdı açıp ikimizin de görebilmesi için havaya kaldırıyorum. O koltuğunda kıpırdanıyor ve ben havada onun kokusunu alıyorum, bahar sabahındaki serin esintinin, narenciye ve taze çiçeklerin kokusuyla karıştığı baştan çıkarıcı bir koku. Tam Sofia'ya yakışır bir koku.

Gözleri sayfayı tararken, uzun siyah kirpikleri yukarı doğru kıvrılırken yüzünü izliyorum. Yastık gibi dudakları konsantrasyonla aralanmış ve ben, elimi uzatıp yanağının yumuşak tenine dokunmak, yüzünü bana doğru çevirmek için duyduğum dürtüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gizli kapılar ve dar geçitler mi? Kraliyet bilgilerinin yazılı olduğu bir parşömen mi? Bu ne anlama gelebilir?"

"Orijinal bilmeceyi ilk kısmını dikkate alırsak, bence elimizde klasik bir görev var, *Principessa*," diye cevap veriyorum, İtalyanca prenses kelimesini kullanarak.

Gözleri hemen benimkilere çevrilir ve cesaretimi sorgularım.

"Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

"Hayır, ben... hoşuma gitti." Gözlerimi dik dik bakıyor, cilalı maun gibi koyu renkli gözleri parıldıyor ve zengin bir ifade taşıyor.

"Tamam. *Principessa* olsun."

Bakışlarını benden ayırır, dudaklarını birbirine bastırır. "Bir arayış mı dedin?"

"Harry Potter ya da Indiana Jones gibi mi?" "Ya da *The Princess Bride*," diye önerir.

"Ya da Nemo."

Gülüyor. "Nemo."

"Ama bu görev film kadar uzun sürmeyecek. İhtiyacımız olan tüm ipuçları burada. Bence bunu bana gönderen kişi, bulmacayı çözmek için bir göreve çıkmamızı istiyor."

"Sen ve ben mi?" diye sorar, sesi nefes nefese, ben de başımı sallarım. "Ama neden?"

"Bir teorim var. Bu kısım, 'kütüphanenin gizli köşesinde...' diye başlıyor," diyorum ve bilmeceyi işaret ediyorum, "bu, saray kütüphanesinde bulunacak bir şey olduğunu gösteriyor. Bu birinci ipucu. Sonra 'tahtın altında, gölgelerin yattığı yerde' diye devam ediyor, bu da ikinci ipucu. Bunu gizli bir kapıdan dar bir geçidi geçmekle birleştirecek, sarayın altında bu parşömenin saklandığı bazı tüneller olabileceğini düşünüyorum. Aramızda bu yerlerin hepsine erişimi olan kim var? Kesinlikle ben değilim. İşte burada devreye sen giriyorsun."

Amelia'nın bu bilmeceyi hazırladığından neredeyse emin olduğumu söylemiyorum. Bir düşünün. Enzo ve Sofia'ya ruh eşlerini bulmamız için bir plan yapan Amelia'ydı. Sonra bahçe partisine, Enzo'nun mükemmel eşi olabilecek bir kadınla birlikte geldi, onları tanıştırdı ve sonra işleri doğanın akışına bıraktı. Ben tabii ki bahçe partisine kimseyi getirmedim çünkü onun planının işe yaramayacak kadar saçma olduğu sonucuna vardım. O da bundan memnun görünüyordu çünkü - ve burada bir varsayımda bulundum - benim Sofia'nın ruh ikizi olduğumu düşünüyordu.

Evet, benim teorim, Amelia'nın beni ve kız kardeşini bir araya getirmek için bu bilmeceyi çözmem için bana gönderdiği yönünde.

Oldukça zekice.

Amelia'nın planındaki en büyük engel, benim Enzo'nun kardeşi olmam, bu da her şeyi biraz kişisel hale getiriyor — ama Amelia iseniz ve kız kardeşi ile onun için hiç uygun olmadığını düşündüğünüz adamın arasına girmeyi planlıyorsanız, küçük bir aile bağı ne önemi var ki?

"Bu ifadeler bir şeyin metaforu olabilir," diyor.

"Bence daha gerçek anlamlılar. Sarayda kütüphane var mı?"

"Tabii ki var. Sen de oraya girdin."

"Peki taht odası var mı?"

Bana zekamı sorgulayan bir bakış attı. "O odaya da girdin."

"Bu yüzden bu işe karıştın."

"Sen gerçek bir Einstein'sın, Marco," diye hafifçe gülerek diyor.

"Benim birçok yeteneğimden biri."

Bu kesinlikle biraz flörtöz bir ses tonuydu.

"Bak, ben bulmacalarda iyiyim ve bu bana eğlenceli geliyor. Kim bilir? Belki de hakiki mirasçı hakkında ilginç bir şey öğreniriz."

Bu, bana bu bilmeceyi kimin gönderdiğine dair başka bir ipucu. Amelia, Sofia istediğini elde ederse, yani babalarının varisi olarak atanırsa, görücü usulü evlilik fikrini tamamen bırakacağını söylemişti.

Gerçekten, Amelia daha açık olamazdı. "Merak etmediğini söyle.

Bunun ne olduğunu bilmek istemediğini söyle.

"Sanırım."

Bunu önemsiz göstermeye çalışıyor.

Kağıdı tekrar katlayıp üst cebime geri koyuyorum. "Bu bilmeceyi çözmek için Indiana Jones tarzı bir maceraya atılmamıza gerek yok. Senin yapacak başka işlerin var."

"Hayır!" diye aceleyle cevaplar ve ben gülümsemeden edemem. "Demek istediğim, bu bilmeceyi çözmenin ilginç olabileceği. Bir eğlence."

"Yani eğlenceli olur demek istiyorsun."

"Bir şeyler öğrenebiliriz demek istiyorum," diye kesin bir şekilde cevaplar.

"Tabii." Ona gülümsüyorum. Bu güzel, ilgi çekici kadına olan hislerimin asla gün yüzüne çıkamayacağını bilsem de, Amelia'nın bizi bir araya getirmeye çalıştığını bilsem de, bu eski parşömenin ne olduğunu bilmem gerekiyor. Gizemi çözdüğümüzde, prenses ve asistan olarak hayatımıza devam edebiliriz, ikimiz de bundan zarar görmeyiz.

Ve ben kendime böyle anlatmayı seçiyorum.

Bölüm 15

Sofia

Ne yapıyorum ben? Yalnız kalmamam gereken tek adamla yalnız kalmamam gerekirken, yapmam gereken en son şey, bana veya aileme zarar vermek isteyen çılgın birinden gelmiş olabilecek bir bilmeceyi çözmeye çalışmak.

Yine de burada, sarayın kütüphanesinde, Marco Revera'dan başkası olmayan, doğayla iç içe, ter ve toprak kokan, güçlü, iri yarı bir adam gibi kokan ve sadece *kendisiyle* tanımlanabilecek, tarif edilemez bir kokusu olan bir adamla birlikteyim.

Kabul edelim, pazar günü arabada bana *Principessa* diyen adam hakkında ciddi Indiana Jones fantezileri kuruyorum. Bana çok yakın durduğu için kalbim hızla atıyor ve nefes almaya odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Gördün mü? Marco ile bunu yapmamalıyım.

Ama sorun şu ki, ne yaparsam yapayım, nerede olursam olayım, kiminle olursam olayım, bu bilmeceyi kafamdan atamıyorum. Aklım, sarayın altında bir yerde, adil bir hükümdarla ilgili bir parşömen gömülü olduğu fikrine takılıp duruyor.

Lütfen beni yargılamayın. Beni tanıyan herkes, tahtın erkek soyundan geçmesi gerektiğini belirten cinsiyetçi ve eski moda Ledonian veraset yasasının kaldırılması gerektiğini düşündüğümü bilir. Malveaux bunu kırk yıl önce başardı. Neden biz başaramayalım? Bir kardeşim Malveauxian Prensesi ile evlenmek için tahttan feragat etti, diğeri ise bir gün kral olmakla hiç ilgilenmiyor. Tüm bunları değiştirebilecek eski bir parşömen bulmak *hayatımı değiştirebilir*.

Bu, benim açgözlü ya da güç düşkünü olduğumdan ya da kafamın üstünde kocaman bir taçla görünmekten hoşlandığımdan değil. Sadece bir gün kraliçe olmak bana doğru geliyor, sanki kaderimde olan bir şey gibi.

Neden değerim cinsiyetimle ölçülmek zorunda? Modern çağda bile gelenekler bizi hâlâ bağlamakta ve sadece erkeklerin yönetebileceğini dikte etmektedir. Ancak liderlik yapabilecek beceri ve yüreğe sahip olduğumu biliyorum. Tarihimizi, siyasetimizi, halkımızı inceledim. Avrupa kıtasının ortasında yer alan küçük ülkemizin karmaşıklığını ve potansiyelini anlıyorum. Bu rol için doğru kişi olduğumu biliyorum.

Ve şimdi vaazımı bitireceğim, söz veriyorum.

İşte kendimi burada buluyorum, Marco ile birlikte, geniş saray kütüphanesinde, neyi arıyoruz? Tam olarak bilmiyoruz.

"Tam olarak ne arıyoruz?" diye soruyorum, Lemon ve Pepper etrafta dolaşıp zemini koklarken.

"Bilmece, eski bir kitapta bilgeliği aramamızı söylüyor," diye cevaplar, etrafımızdaki kitaplarla dolu duvarları inceleyerek. "Bunlardan hangisi eski?"

"Hepsi."

"Hepsi mi? Bu pek yardımcı olmadı."

"Bu, 'eski'yi nasıl tanımladığınıza bağlı. Eski Yunan, Orta Çağ veya Rönesans döneminden olabilir. Bu kütüphanede nesiller boyu saklanmış birçok eski kitap var."

Deri kaplı masaya yaslanarak nefes nefese kalır. "Bilmece içinde hiçbir ipucu yok, o yüzden herhangi bir yerden başlamayı öneririm. Şuraya ne dersin?" Uygun şekilde eski ve yıpranmış görünen koyu yeşil deri ciltli kitapların bulunduğu rafa işaret eder.

"Onlar Orta Çağ'dan kalma," diyorum ona. "Hepsi eski Ledonian dilinde yazılmış, yani okuyabiliyorsan...?"

"Hayır. Sen okuyabilir misin?"

Kafamı sallarım. "İlk engelde bile düşüyoruz." Onun yanındaki masaya yaslanıp, minnettar Pepper'ın kafasını okşamasını izlerim. "Üzgünüm. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Yüzünde kararlı bir ifade var, çenesi sıkı. "Kütüphanede bir köşe var mı? Raflardan uzak, mobilyaların arkasında falan bir yer?"

Odayı geçerken, "Pencerenin yanındaki köşede küçük bir köşe var," diyorum. "Çocukken orada oynardık. Uzun zaman oldu ama hala orada olması için bir neden göremiyorum."

Ona rafların altındaki küçük kemeri gösteriyorum. Bir zamanlar bu köşenin tarihini araştırmıştım ve Kral Gerald II'nin çocuklarının oturup kitap okuması için yaptırdığını öğrenmiştim.

Marco köşenin kenarlarını yoklamaya başlar, rafların her birine de bastırır. Kitaplarla dolu duvar hareket etmez. Ama sonra elini rafların birinin altına koyarak durur. "Peki ya bu? Düğme gibi bir şey gibi geliyor."

Elimi o noktaya koyuyorum ve avucum büyüklüğünde tahta bir düğme buluyorum. "Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Nedir bu?"

"Bastır da görelim."

Düğmeye basıyorum ve anında gizli bir kapı yaklaşık 30 santim açılıyor. Heyecanla kapıyı tamamen açıyoruz, rafların arkasındaki küçük gizli köşeye ulaşmak için eski örümcek ağlarını iterek ilerlerken başımıza tozlar düşüyor. Köpeklerin ikisi de bizi takip etmiyor. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardır?

"Bu harika! Buranın burada olduğunu hiç bilmiyordum," diyorum hayretle, karanlık, boş odaya bakarken.

Marco, odayı aydınlatmak için telefonundaki el fenerini açar.

Oda soğuk ve küflü kokuyor, sanki uzun zamandır gün ışığı görmemiş gibi. Dört tane pürüzlü taş duvar ve pürüzsüz bir taş zemin var. Köşelerdeki örümcek ağları dışında oda boş.

"Burası neresi?"

"Hiçbir fikrim yok. Biraz ürkütücü."

Marco'nun gözleri parlamaya benimkiler benimkilerle
"Ürkütücü ürpertici, *Prenses*.

Büyüleyici."

Bu takma ad beni içten içe ısıttı ve ona zayıf bir gülümseme sundum. "Sen öyle diyorsan öyledir. Sence bilmece bu mu demek istiyordu?"

"Tabii ki öyle. Bilmece doğruysa, burada eski bir metin olmalı."

Marco'nun telefonunun ışığıyla odayı arıyoruz, ama hiçbir şey bulamıyoruz.

"Belki kütüphanede başka bir gizli oda vardır?" omuz silkerek söylüyorum.

Ama Marco cevap vermez. Ellerini taş duvarlarda gezdirip arama yapmakla meşguldür. Eli, duvardan diğerlerinden daha fazla çıkıntı yapan bir taşla denk geldiğinde, onu kendine doğru çeker ve kumlar yere düşer. Sürpriz bir şekilde, taş düz bir şekilde çekilir ve içinde gizlenmiş, altın süslemeli, deri ciltli tek bir kitap ortaya çıkar.

Marco bana hayretle bakıyor. "Bu gerçeküstü," diyorum heyecanla. "Bu, bilmece
"

"Bu onuru üstlenmek ister misin?"

"Tamam." Endişeyle - çünkü kabul edelim ki, örümcek ağlarının olduğu yerde örümcekler de vardır - deliğe uzanıp kitabı çıkarırım. Elimde çevirirken, kitabın yırtık pırtık ve yıpranmış olduğunu görebiliyorum. "Marco, bu olmalı!"

Altın detaylı koyu yeşil deri kapağı ışığıyla aydınlatıyor ve ben de dikkatlice kitabı açıyorum. Sanki yıllardır açılmamış gibi kitap sırtı gıcırıyor ve ben de kitabın en başında yer alan yer imli bölüme dönüyorum.

Marco'nun el feneri metni aydınlatıyor. Metin eski bir yazı tipiyle yazılmış, ancak kelimeler Ledonian dilinde yazılmış gibi görünüyor, bilmece

"Onu ışığa çıkaralım ve iyice bir bakalım," diyor Marco ve ben kitabı dikkatlice kapatıyorum.

Işığı arkamdaki duvara yönlendirir ve çıkardığımız taşı alır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Taşı yerine geri koyuyorum, yoksa hayatımızı tehdit eden bir dizi olay başlatabiliriz ve bu da bildiğimiz hayatın sonunu getirebilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayatın sonunu getirebilecek, hayatı tehdit eden olaylar mı? Neden bahsediyorsun?"

"Klasik Indiana Jones. Duvardan bir taşı çıkarırsan, her türlü şey olabilir. Hiçbiri iyi olmaz."

"Ah, ama taşı ve kitabı çıkardık ve ikimiz de hala hayattayız," diye işaret ediyorum.

Gözlerinin etrafındaki deri kırışır ve dudakları gülümsemeye bükülür. "Haklısın, *Principessa*," diye cevaplar, ama yine de taşı duvara geri yerleştirir.

Kütüphanenin parlak ışığına çıkıp arkamızdaki gizli kapıyı kapattık, iki köpeğim de sanki sonsuza dek gitmişiz gibi bizi karşıladı.

"Sorun yok, canlarım. Güvendeyiz," diyerek kitabı masalardan birine götürüyorum. Kitabı dikkatlice masaya koyup, yer imi koyduğum sayfayı tekrar açıyorum. Kelimeleri yüksek sesle okuyorum.

"Görkemli ve yaldızlı taht salonunda,
duvardaki tabloyu bulun.

Hassas bir el ile mücevheri bastırın,

Gizli bir kapı açılacaktır.

İçeri girin ve anahtarı alın, İki kez

çevirin, göreceksiniz."

"Bu da bir bilmece," diyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Tahtın altında bir geçit olduğu konusunda ilk bilmeceyle aynı şeyi tekrarlıyor."

"Yani, görkemli ve yaldızlı salon taht odası mı?"

"Aynen öyle! Şimdi oraya gidebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Kullanımda olabilir. Bildiğin gibi, o odada şövalyeleri atıyoruz ve resmi resepsiyonlar düzenliyoruz. Kontrol etmem gerek."

"Hadi şimdi oraya gidelim," diyor, gözleri parıldayarak.

"Şimdi mi?" diye gülerek soruyorum, çünkü tüm bu deneyim heyecan verici olmaktan öte bir şey değil - ve bu deneyimi Marco ile yaşıyor olmam? Eh, itiraf etmeliyim ki bu heyecanı daha da artırıyor.

Kütüphanenin kapısı aniden açılır ve hepimizi şaşırtır. Marco ve ben şok içinde başımızı kaldırıp Amelia'nın kot pantolon ve spor ayakkabılarla odaya girdiğini görürüz. Rahat ve sakin görünür, uzun siyah saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülür, yüzünde rahat bir gülümseme vardır.

Köpekler onu karşılamak için koşarak yanına giderler ve ben donakalırm, kalbim suçluluk duygusuyla dolup taşarken hızla çarpmaya başlar. Tam olarak neyden suçluyum, bilmiyorum. Tamam, biliyorum. Marco ile yalnız yakalandığım için, işte bu yüzden.

Köpekleri selamladı ve gözleri bize takılınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Merhaba, siz ikiniz," dedi, gözleri aramızda gidip gelirken. "Ne kadar da samimi, değil mi? Ne yapıyorsunuz?"

"Kitaplarla ilgili şeyler," diyorum, çenemi kaldırarak sanki onu daha fazla soru sormaya davet ediyormuşum gibi.

Tabii ki sorar. O Amelia.

"İkiniz burada kitap mı arıyorsunuz?" diye soruyor.

"Kütüphanelerde yapılan şey budur. Kitaplara bakmak," diye cevaplıyorum.

"Ne tür kitaplar arıyorsunuz?" diye sorar, Marco ile benim aramdaki masanın üzerindeki kitaba bakarak.

Onun görüşünü engellemek için yanına kayarım. "Şey ile ilgili kitaplar..." diye başlarım ve birden aklıma hiçbir şey gelmez. Neden aklıma, aramamız muhtemel bir kitap türü gelmiyor? Herhangi bir kitap olur!

"Balık," diye Marco benim için cümleyi tamamlar ve ben ona minnettar bir bakış atarım. Bir dakika, balık mı?

Gülümserim, balıklarla ilgili bir kitabın, kitaplarla dolu bir kraliyet kütüphanesinde aramamız için tamamen uygun bir kitap türü olduğunu umarak. "Doğru. Balıklarla ilgili bir kitap arıyoruz."

"Nemo gibi," diye ekliyor

Marco. "Aynen öyle.

Nemo gibi."

Amelia, ikimizin arasında bakışlarını gezdirerek, doğruyu mu söylüyoruz yoksa yalan mı söylüyoruz diye anlamaya çalışıyor gibi. "Bu biraz... sıra dışı değil mi?"

"Bence hiç de sıra dışı değil. Sen ne dersin, Marco?" Ona, sanki gerçekten balıklarla ilgili kitaplar arıyormuşuz gibi göz kırptıyorum, ikimizin de ilgisini çeken bir bilmeceyi çözmeye çalışmıyormuşuz gibi, benim suç ortağıma... Hayır, suç ortağı değil. Macera ortağıma.

"Ben de herkes kadar okumayı severim," diyor. "Özellikle balıklarla ilgili kitapları," diye ekliyor.

Gözlerimi kız kardeşime çeviriyorum. Balıklarla ilgili bu eski saçmalıkları gerçekten yutuyor mu? Gerçi bu konuda oldukça başarılı olduğumuzu düşünüyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Gerçekten," diye onaylıyorum. "Ve benim okumayı sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden benim açımdan asıl soru, *sen* burada ne yapıyorsun, Ami?"

Bu durumu tersine çevirmeyi başardığım için oldukça memnunum. Marco ve ben iyi bir takım oluşturuyoruz.

"Hayır, ikinizin nedenini kastettim." Sanki elimiz kurabiye kavanozunda yakalanmış yaramaz çocuklarmışız gibi ikimizi işaret ediyor. Aslında, tam da öyle hissediyorum. "Enzo nerede?"

"Enzo iş için Hollanda'ya gitti," diye cevapladı Marco nazikçe.

Amelia masadaki kitaba bir kez daha bakıyor. "Ne okuyorsunuz? Çok eski görünüyor."

"Eski," diye cevapladım, Marco ve benim yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi hissetmemek için bizi yalnız bırakmasını diledim. Çünkü yanlış bir şey yapmıyoruz. Sadece bir bilmeceyi çözüyoruz. Hepsi bu.

Amelia, kitabın etrafından uzanarak onu eline alır ve inceler. "Bu en az yüz yıllık olmalı. Şu süslü yazı tipine bak. Zar zor okunuyor."

Dudaklarımı sıkıştırırım. "Doğru."

"Eski Ledonian dilinde mi yazılmış? Eğer öyleyse, tercüme ettirebilirsin," diyerek bana geri verdi. "Eğer

okumakla yeterince ilgileniyorsan."

"Eski Ledonian dilinde değil," diye cevap veriyorum. Marco ise tuhaf bir ifadeyle, "Ne harika bir fikir, Amelia, eminim bizim için çeviri yapabilecek birini tanıyorsundur. Değil mi?" diyor.

Marco neden Amelia'nın eski Ledonianca'yı çevirebilecek birini tanıyacağını düşünsün ki? Üstelik kitap eski Ledonianca bile değil. Hiç mantıklı değil.

"Ben mi? Hiç sanmıyorum," diye alaycı bir şekilde yanıtlar Amelia. Çenesini ovuşturur. "Ama şimdi düşününce, Villadorata'daki St. Cecil Üniversitesi'nde eski Ledonianca öğreten yaşlı bir profesör hakkında bir yazı okumuştum. Anlaşılan o ki, şu anda emekli olmuş ve dağlarda bir yerde yaşıyor, ama çevirilerde çok başarılıymış. Yazıda en iyisi olduğu yazıyordu."

İnanamadan ona bakıyorum. Kız kardeşim *böyle* rastgele *bir şeyi* nereden bilebilir ki? Çevirilerle ya da eski Ledonianca ile hiç ilgilenmez, profesörlerden bahsetmiyorum bile. Ve bununla ilgili bir makale okuduğunu mu iddia ediyor? Paralel bir evrene mi girdim acaba?

"Bu akademisyeni nerede bulabileceğimizi biliyorsundur herhalde," diyor Marco, ona anlamlı bir gülümsemeyle.

Ona bir bakış attım. Çok garip davranıyor, sanki Amelia'nın bu bilmeceyle bir ilgisi olduğunu düşünüyormuş gibi. Tabii ki yok. O Amelia. Bilmeceyle, gizli geçitlerle, hakiki hükümdarlarla ya da bu tür şeylerle ilgilenmiyor. Kraliyet görevlerinden kaçmak ve ateşli aşk ilişkileri yaşamakla ilgileniyor.

Kız kardeşim omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm. Ama Google adında harika bir icat var. Duymuş muydun? O adamı bulmak istersen onu kullanabilirsin."

Marco, sanki bir şakaya ortakmış gibi ona gülümsemeye devam ediyor. "Öyle yapabiliriz."

"Harika. Balıklarla ilgili kitaplarının keyfini çıkarın." Bize güzel gülümsemesini gösterip, topuklarını döndürerek kapıya doğru süzülür.

"Kitap aramıyorsan burada ne yapıyordun?" diye arkasından sesleniyorum.

"Önemli değil," diye cevapladı ve kapıdan çıktı. Marco'ya döndüm. "Bu da neydi böyle?"

"Beni yakaladın," diye omuz silkiyor. "Taht odası boş mu diye bakmak ister misin?"

Onunla Amelia arasındaki tuhaflığa rağmen ona gülümsüyorum. Bu heyecan verici, birlikte bir bilmeceyi çözmek, ve ben bir sonraki adımları keşfetmeye can atıyorum. "Evet."

Gülümsüyor, yüzü aydınlanıyor, gözleri parlıyor. "Öyleyse, macera devam etsin."

Bölüm 16

Marco

Prenses Amelia, yüzme havuzundaki bir top mermisi kadar incelikliymiş. Bu planıyla benim kız kardeşinin ruh ikizi olduğuma karar verdiği çok açık. Daha az açık olamaz mıydı? Yani, kütüphaneye gelip kitap aramadan Sofia ve bana, hiç ihtiyacımız olmadığı halde eski Ledonian dilini çevirebilecek birini nerede bulabileceğimizi söylemesi ya inanılmaz derecede tuhaf ya da, benim teorim doğruysa, bulacağımız şey eski Ledonian dilinde yazılmış olacak. Ve onu çevirebilecek bir profesöre de ihtiyacımız olacak.

Dediğim gibi, yüzme havuzuna atılan bir top mermisi gibi.

Kütüphaneyi geride bırakıp bir süredir sarayın koridorlarında yürüyoruz. Yüksek tavanlar, yaldızlı detaylar ve yemyeşil

desenli halılar, merdivenleri çevreleyen görkemli sütunlar ve büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla birlikte uygun bir şekilde ihtişamlı bir his veriyor. Bu, Sofya için evinde her gün yaşadığı bir yolculuk olabilir, ama benim için başka bir dünyaya, başka bir hayata taşınmak gibi.

"Bu yerde randevular arasında koşarak forma girebilirsin," diyorum geniş merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Burası sarayın resmi, halka açık kısımları. Biz kütüphanenin bulunduğu diğer kanatta yaşıyoruz," diye cevaplıyor.

"Yani, insanlar saray turuna çıktıklarında, sizin özel odalarınızı görmüyorlar mı?"

"Tabii ki hayır. Kamu ve özel hayatlarımız arasında bir ayrım olması gerekiyor, aksi takdirde kendimize ait bir alanımız olmaz."

"Bu mantıklı. Bu halka açık kanatta çok zaman geçiriyor musun?"

"Pek sayılmaz. Balo salonu aşağıda," diyor ve sağımızdaki koridoru işaret ediyor. Aklım, ilk tanıştığımız baloya gidiyor.

Sofia'yı şimdi ne kadar farklı görüyorum.

"Son zamanlarda orada biraz zaman geçirdim," diye cevap veriyorum ve bana bir gülümseme gönderiyor.

Yanımdaki kadına bakıyorum. Yüzünde kararlı bir ifade var, adımları hızlı ve kararlı. Sofia, ilk bakışta kibirli ve ciddi birine benziyor olabilir, bugün bile kabarık kısa kollu ve geniş etekli bir elbise giyip ayağına bir çift topuklu ayakkabı giymiş olsa da, ben o sıkı düğmeli bluzun altında atan bir kalp olduğunu biliyorum, ilk bakışta göremeyeceğiniz derinliği olan bir kalp.

Sakin sular derin akar, öyle değil mi? Sıkı kontrol altında, sakın ve çekingen bir dış görünüşe sahip olan insanlar, gizli bir karmaşıklığa, ilk bakışta anlaşılmayan bir yoğunluğa sahip olabilirler. Evet, Sofia tam da öyle. Sakin sular derin akar, top mermisi gibi kız kardeşinin aksine.

"İşte geldik," diyor sessiz bir sesle, devasa, altın yaldızlı çift kapının önünde durduğumuzda. Kapı o kadar yüksek ki, bir dev bile başını eğmeden geçebilir.

Bu macerada bize eşlik etmeye karar vermiş olan köpeklerine oturmalarını işaret eder ve sonra kulağını

dinlemek için kulağını kapıya dayadı.

"İçeri girebilir miyiz?" diye fısıldarım.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye cevaplar. "Kapıyı biraz aralayacağım."

O içeriye bakarken beklerim. Bana bakar, yüzü gülümsemeyle aydınlanır, gözleri parlar ve bu kadının ne kadar güzel olduğunu yeniden fark ederim.

Medya, aptalca şakalar yapmadığı için onu ilginç bulmadığını ilan etmiş olabilir, ama benim için Sofia, hayranlık duymaktan kendimi alamadığım, kendine özgü bir zihni ve kararlılığı olan, şaşırtıcı derecede güzel ve seksi bir kadın. Dahası, o nazik, samimi ve eğlenceli. Evet, Prenses Sofia eğlenceli biridir. Kamuoyunun gözü önünde büyüyen, gergin, ciddi ve düzgün prenses hakkında böyle düşüneceğimi hiç beklemiyordum.

Bu da, bir kitabı kapağına bakarak yargılayamayacağınızı gösteriyor.

Platform üzerinde yükselen iki görkemli tahtın önündeki yumuşak kırmızı halıyla kaplı geniş odaya giriyoruz. Yıldızlı sandalyeler duvarları süslüyor, önemli şahsiyetleri bekliyor ve zarif avizeler karmaşık oymalı tavandan sarkıyor. Zengin kırmızı perdeler uzun pencereleri çerçeveleyip ve duvarlar boyunca portreler asılı. Atmosfer tarih ve güçle dolu. Daha önce bu odada bulunmuş olmama rağmen, bu ihtişam karşısında kendimi küçük ve önemsiz hissetmekten alıkoyamıyorum.

Sofia ise köpeklerinin eşliğinde içeriye adımlarını atıyor, sanki bu hiç de önemli bir şey değilmiş gibi ordusunu savaşa götüren bir kraliçe gibi. Ve sanırım onun için de öyle. Bunların hepsi onun dünyasının, yaşadığı hayatın bir parçası. Asla çamurla kaplı lastik çizmeleri giyip, toplumu beslemeye yardımcı olacak bitkileri yetiştirmek için toprağı işlemeyi düşünmez, ama eminim bu davayı desteklerdi. Sofia tamamen zarafet ve incelikle ilgilidir, hayatı benim gerçekliğimden o kadar uzak ki, sanki başka bir türdenmiş gibi.

"Bana yeni bilmeceyi tekrar oku," diyor ve ben elimdeki kitaptan kağıdı çıkarıyorum.

"Görkemli ve yaldızlı taht salonunda" diye başlıyorum. "Duvardaki tabloyu bul.

Hassas bir el ile mücevheri bastır,

Gizli bir kapı açılacaktır."

Duvarlara bakıyorum. Krallar ve kraliçelerin heybetli portreleri bize bakıyor, sert ifadelerindeki güç ve prestijleri gözler önüne seriliyor. Odada en az yirmi portre var ve bu görevin büyüklüğü karşısında nefesim kesiliyor.

"Bunlardan hangisinde mücevher var?" Sofia duvarları inceleyerek soruyor.

Hızlıca bir bakışla cevabı buluyorum. "Hepsi mi?" diye gülerek cevap veriyorum.

"Resimlere dokunmamız doğru mu bilmiyorum. Bazıları çok eski, biliyorsun."

Kıvrılmış kolumu açıyorum. "Böyle yap," diyorum ve pamuğu parmaklarımın üzerinden çekiyorum.

"Senin için iyi fikir. Benim uzun kollu giysim yok."

Dudaklarımı ısırarak bir plan yapıyorum. "Ne yapacağımı biliyorum." Hızla gömleğimin düğmelerini açıp başımdan çıkarıyorum ve ona uzatıyorum.

Geniş gözleriyle beni süzer, gözleri göğsümden aşağı kayar ve sonra tekrar benimkilere döner.

"Bulduğun mücevherleri resimlere bastırmak için onu kullan."

"Ne kullanacaksın?" diye soruyor, sesi sessiz, neredeyse fare gibi, ve ben, ülkenin taht odasında, hem de onun önünde gömleğimi çıkararak tamamen uygunsuz davranıp davranmadığımı merak ediyorum.

Sabah giyinirken giydiğim dar beyaz tişörtüme bakıyorum ve giydiğim için mutlu oluyorum. "Bunu kullanacağım."

Yutkunuyor ve şimdi sınırimi aştığımı anlıyorum. "Nasıl, tam olarak?"

Bir şaka yapacağım, bulduğum her mücevheri göğüs kaslarımla ezip geçireceğimi söyleyeceğim, ama sonra vazgeçiyorum. Gerçekten çok şaşkın görünüyor ve böyle bir yorumun onu odadan kaçıracağını düşünüyorum.

"Bir yolunu bulurum," diye göz kırparak onu temin ediyorum. "Hadi gidelim, olur mu?"

"Tabii ki. Bu konuda sistematik olmalıyız. Biri buraya gelip seni bu halde bulana kadar ne kadar vaktimiz olduğunu bilmiyoruz."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Gömleğimi çıkarmam, genelde soğukkanlı olan dış görünüşünü sarsmış.

İtiraf etmeliyim ki, bundan zevk alıyorum.

"Sen o taraftan başlasan, ben de buradan başlasam nasıl olur?" Tahtları işaret ettikten sonra başparmağımla odanın diğer ucunu işaret ettim. O da başını salladıktan sonra topuklarını döndürüp kendi tarafına doğru yöneldi.

Kapılara geri dönüyorum ve koridoru gizlice gözden geçirdikten sonra kapıları kapatıyorum. Her şey yolunda.

İlk resim, muhtemelen beş yüz yıl kadar öncesine ait yaşlı bir kralı gösteriyor ve ayaklarında, tacında ve ceketinin her yerinde mücevherler görüyorum.

Çok fazla mücevher var.

İç çamaşırlarımın içine elimi sokup kumaşı gererek ayaklarının üzerindeki mücevherlerin her birine bastırıyorum, sonra göğsüne uzanmaya çalışıyorum, ama tişörtün kumaşı o kadar da esnek değil. Ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Sofia'ya bir göz atıyorum. O, bir kral ve kraliçenin portresine gömleğini bastırmaya odaklanmış, işine dalmış durumda. Hiç tereddüt etmeden, tişörtümü başımdan çıkarıp ellerimle top haline getiriyorum ve onu resme bastırmaya başlıyorum.

Evet, bunun ulusal taht odasında gömleksiz kaldığım anlamına geldiğini biliyorum, ama ihtiyaçlar gerektirir ve şu anda sırtımdaki kumaşa ihtiyacım var. Kelimenin tam anlamıyla.

Sadece bu tabloda en az yetmiş beş mücevher var ve çalışırken, bunun sonuçta aptalca bir iş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Bir sonraki tabloya geçiyorum. Bu tabloda sadece kralın tacında, asasında ve küresinde mücevherler var. Hızlıca çalışıyorum, her bir mücevheri tek tek basıyorum, ama bir sonraki tabloya ve sonra da bir sonrakine geçerken hiçbir şey bulamıyorum.

Kraliçenin başındaki tacın üzerindeki bir mücevheri basmak için uzanırken, Sofia boğazını temizliyor ve ona bakıyorum. Elleri belinde, bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Gömleksizsin," diyor.

Gözlerimi çıplak göğsüme indirip sonra tekrar ona bakıyorum. "Resimlere bastırmak için tişörtüm gerekiyordu." Nedenini göstermek için tişörtümle kaplı parmaklarımı resme batırıyorum.

Bakışları bir an fazla üzerimde kalıyor ve yemin ederim ki, çenesi kalkmadan önce yanaklarının kızardığını görüyorum. Çenesini kaldırması, onun karakteristik hareketlerinden biri olduğunu çabucak öğreniyorum. "Sen bu haldeyken kimse bizi görmez umarım."

"Görmeseler daha iyi olur," diye gülümseyerek cevap verdim, onun utangaçlığından keyif alarak. Gömleksiz halimle hiç bir derginin kapağına çıkmamış olabilirim, ama fiziksel işlerim sayesinde o adamlara karşı kendimi savunabileceğimin farkındayım.

Dikkatini işine geri veriyor, ben de aynen öyle yapıyorum, odanın içinde dolaşarak gördüğüm her mücevheri yeleğime bastırıyorum.

İki tahtın bulunduğu uzak köşeye yaklaşırken, daha modern bir tablonun garip bir yerinde Ledonian kraliyet ailesinin rengini taşıyan büyük bir yakut fark ettim. Tabloda, altın püsküllü büyük kırmızı kadife yastıkların üzerinde oturan mevcut kral ve kraliçe, büyük bir ağacın altında el ele tutuşarak birbirlerine gülümsüyorlar. Görünüşlerine bakılırsa, tablo sadece birkaç yıllık olmalı. Yeleğimin düğmelerini bastırıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, duvar kağıdı kaplı duvardaki gizli kapı birkaç santim açılıyor.

"Sofia! Buldum!" diye bağıriyorum ve o, gömleğimi ellerine sıkıca tutarak odanın diğer ucuna koşuyor.

İkimiz de birdenbire, sanki hiçbir yerden çıkmamış gibi ortaya çıkan kapıya bakıyoruz.

"Bir günde iki gizli kapı," diyorum, başımı sallayarak. "Kim tahmin edebilirdi ki? Saray tam bir Narnia."

"Hadi, aç şunu," diyor ve ben kapının kenarından uzanıp kapıyı açıyorum. Karşımızda dar bir geçit, pürüzlü, eski taş duvarlar ve dik bir merdiven var. Tavan alçak, eski tuğla duvarlarla kaplı. Bir tarafında paslı demir bir korkuluk var.

Sofia nefesini tuttu.

"Ne..." Ona döndüm. "Bunun varlığından haberdar mıydın?"

Kafasını sallar, gözleri golf topu kadar büyümüştür. "Sarayın altında gizli geçitler olduğunu duymuştum ama bunun sadece bir efsane olduğunu düşünmüştüm."

"Bana pek efsane gibi gelmiyorlar. Sence bu merdivenler zindanlara mı çıkıyor?"

"Zindanlar sarayın diğer tarafında, ahırların yakınında."

"Aşağı inip ne bulabileceğimize bakmak ister misin?"

Onun cevabının ne olmasını istediğimi biliyorum: kesin *bir evet*.

"Burası çok karanlık."

"El feneri uygulaması ile çözülemeyecek bir şey yoktur." Cep telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkararak ilk birkaç adımı aydınlatırım.

Sessizce ilerlemeye karar verip dar geçide adım attık, nefeslerimiz taş duvarlarda yankılandı. Heyecan ve endişeyle kalbim hızla atıyordu ve içgüdüsel olarak Sofia'nın elini tuttum. O da benim elimi sıkıca tuttu ve ben öncü olarak aşağı doğru ilerledim, telefonum birkaç basamak birden aydınlatıyordu, ta ki çaprazlamasına demir şeritlerle kaplı ahşap bir kapıya ulaşana kadar.

Kapıyı deniyorum. Kilitli.

"Ne? Kesinlikle açılacaktır. Tekrar dene," diyor.

Kapı kolunu bir kez daha çeviriyorum. "Bekle. Bilmece anahtarla ilgili bir şey söylemiyor muydu?"

"Tabii ki! Anahtara ihtiyacımız var. Bilmece kitabının yeri nerede?"

"Mücevheri aramaya başladığımızda onu yukarıda yerde bırakmıştım

ama anahtarı almak için içeri girilmesi gerektiği yazıyordu." Merdiven boşluğundan yukarıdaki taht odasından gelen ışığa bakıyorum.

Yine tek kelime etmeden merdivenleri tırmanıp soğuk taş duvarları yoklayarak anahtarı aramaya başladık.

"Buldum!"

Sofia'nın elinde, eskiden zindandaki mahkumları kilitlemek için kullanılan türden büyük, eski moda bir demir anahtar tuttuğunu gördüm. Bu durumda, kelimenin tam anlamıyla öyle olabilir.

"Gidip çalışıp çalışmadığını görelim," diyor gülümseyerek. "Bilmece, iki kez çevir diyordu."

Merdivenlerden aşağı iniyoruz, bu sefer daha az endişeyle ve çok daha fazla heyecanla. Sofia'nın anahtarı anahtar deliğine sokup bir kez, iki kez çevirip kapıyı açmasını izliyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, odada ışık yok, bu yüzden telefonumun ışığını mağara gibi odanın her yerine tutuyorum.

"Bu sana, sincap Sammy'nin anahtarı bulduğu kitabı hatırlatıyor mu?" diye soruyorum nemli odada, sesim etrafımızda yankılanıyor.

"O hikayeyi biliyor musun?"

"O hikayeyi kim bilmez ki? Ledonian klasiğidir."

Işığım, odanın uzak köşesinde yerde duran bir kutuyu aydınlatır. "Bu olmalı."

Sofia eğilip kutuyu alır. Kutunun üstünde pirinçten yapılmış bir kraliyet arması vardır. Kutuyu açmadan önce bana kısa bir bakış atar, kapağı eskiden kalma bir gıcirtı çıkarır. Kutunun içinde, yıpranmış bir ip ile bağlanmış tek bir parşömen vardır.

"Marco!" diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Çıkar şunu. Ne yazdığını görelim."

Dikkatlice parşömeni çıkarır, ipi çözer ve taş zemine bırakır. Parşömeni açar ve ben telefonumu kaldırarak kelimeleri aydınlatırım, ona o kadar yaklaşıyorum ki dokunabiliriz.

"Ledonca değil," diye bağırır.

"Haklısın." Birkaç satır okudum ve kraliyet armasındaki kelimelerden birini tanıdım. "Bu eski Ledonianca, değil mi?"

"Aman Tanrım, Marco. Haklısın!"

Prences Amelia'nın eski Ledonianca'yı çevirebilecek bir profesör önerisi birdenbire mantıklı geliyor. Yüzme havuzundaki top mermisi, hatırladın mı?

Sence ne yazıyor?" Başını eğip bana bakıyor. Telefonumun parlak ışığıyla aydınlatılmış, bana çok yakın duran o, aniden uzanıp parmaklarımı onun açıkta kalan boynunun yumuşak, sıcak teninde gezdirmek, onu kendime çekmek ve sonunda tatlı, dolgun dudaklarını tatmak için ani bir dürtü hissediyorum...

Dur. Bir dakika, geri al şunu.

Bu kadın hakkında böyle düşünmemeliyim! O sadece bir prenses değil, aynı zamanda benim ligimin çok dışında, onu görebilmek için

onu görebilmek için dürbün kullanmam gerekiyor, ama o benim için uygun değil. O benim karde imle birlikte olmak istiyor.

Benim
kardeşi
m.

Bahar gibi kokan, dudaklarını öpmek için can attı ım bu kadın, benim onun için doğru erkek olmadığımı söyleyen bir hesap tablosu tutuyor.

Ne kadar istesem de. Ve ah, ne
kadar da istiyorum.

Herkes bana onun, insanları rahatsız eden, katı ve huysuz bir kişi olduğunu, kardeşlerinin sahip olduğu ünlü kraliyet ailesinin karizmasından yoksun olduğunu söyledi. Ama bana göre, onun yanlış de erlendirildi i gün gibi ortada. O, benim bir sinirbilimci olmam kadar, acınası bir prenses değildir.

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor, çekici altın benekli kahverengi gözleri sıcaklık ve nezaketle parılıyor. Ne zaman bana baksan, g  s mde bir heyecan hissediyorum, görmezden gelinmesi imkansız bir ba . Ne kadar bilsem de.

Bölüm 17

Sofia

Bu gezegendeki tüm aktiviteler arasında, rüzgarlı bir günde Enzo ile birlikte özel buluşmalarımızdan birinde bir uçurumun tepesinde dururken şu anda izlediğim şey, en ekstrem olanlardan biri olmalı. Gördüğüm kadarıyla, bu spor, mükemmel durumda bir köprüden atlamadan önce, birinin ayak bileklerinize dev bir lastik bant gibi bir şey bağlamasını, bir kaya gibi düşmenizi, kaçınılmaz olarak ciğerlerinizin tüm gücüyle çığlık atmanızı ve ardından bir insan yo-yo gibi yukarı aşağı sallanmanızı içeriyor. Sonra, biri sizi bekleyen bir tekneye indirir, burada şüphesiz gözlerinizin hala yerinde olup olmadığını kontrol edersiniz ve ardından şiddetli baş dönmesinden dolayı kenardan kusmaya başlarsınız.

Ancak, bu sporun açıkça delice olmasına rağmen, içimden bir ses, bungee jumping gibi çılgın bir sporun aslında oldukça heyecan verici olabileceğini söylüyor, özellikle de güvendiğiniz, atlayışın heyecanını sizinle paylaşan, sanki birlikte bilinmeyene dalıyormuşsunuz gibi biriyle birlikte atlarsanız.

Marco gibi biri.

Nefesimi veriyorum. Gerçek şu ki, zihnim sürekli dalıp gidiyor ve her seferinde aynı yere, aynı noktaya.

Marco'yu, kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar sık düşünüyorum. Tabii ki Marco'yu düşündüğümü kimseye itiraf etmem. Amelia'ya onun hakkında ne hissettiğimi anlatsam ne olurdu acaba? Bu düşünce bile içimi burkuyor. Bana bilmiş bir gülümsemeyle bakacak ve tüm durumu özetlemek için tek bir kelime söylemesi yeterli olacak, o kelime de kaçınılmaz olarak "heyecan" olacak. Oh, ve "sana söylemiştim" de diyecek. Kesinlikle bunu da söyleyecek.

Ama gerçek şu ki, Marco'ya karşı, ne yaparsam yapayım, kendime ne söylersem söyleyeyim, geçmeyecek duygular beslemeye başladım. Basit bir çekiciliğin ötesinde duygular.

Bana onun iyi kalpli, iyi bir adam olduğunu söyleyen duygular.

Onunla zaman geçirmek, onu daha yakından tanımak, onu neyin mutlu ettiğini, kim olduğunu öğrenmek istememi sağlayan duygular.

Onun kollarında, dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni kendine ait ilan ederken ne kadar güzel olacağını söyleyen duygular.

Aslında bunu oldukça fazla düşündüm.

Elbette kimse beni suçlayamaz. Marco ile birlikte olmak, uzun zamandır unutulmuş bir yanıımı ortaya çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda onun kadar yakışıklı bir adam sarayın ortasında gömleğini çıkarıp kaslı göğsünü, güçlü kollarını ve güneşi bile engelleyebilecek omuzlarını ortaya çıkardığında, sonra da seninle birlikte çalışarak tahtların altındaki gizli bir odaya giden gizli bir girişi keşfedip eski bir parşömen bulduğunda... Bu bilmeceyi ondan daha az yetenekli biriyle çözmeyi hayal edemiyorum diyelim.

Marco heyecan verici, eğlenceli ve maceracı. Sadece bana doğru gözlerini çevirerek, başını hafifçe eğerek kanımı kaynatacak güce sahip.

dudaklarını yukarı doğru kıvrarak dizlerini titreten gülümsemesiyle. Onun yanında olmak, taze bir nefes almak gibi.

Beni rahatlatmak, endişelerimi ve sorumluluklarımı unutmamı sağlamak için çok doğal bir yolu var. Onun varlığı, rahatlamam ve anın tadını çıkarmam için nazik bir dürtü gibi, ki bu benim hiç beceremediğim bir şey. Onunla birlikteyken, farkına varmadan gülüyor ve rahatlıyorum, sadece onunla birlikte olmanın tadını çıkarıyorum.

Dahası, şu anda gardırobumun arkasında, bir sıra çantanın arkasında saklı olan ve delik açan parşömenin çevrilmesini bekliyoruz, o zaman bilmeceyi çözmüş olacağız. Artık bu bizim elimizde ve tüm bu hakiki varis bilmece çözülebilir.

Enzo'ya bakıyorum. Yüzü somurtmuş, kolları göğsünde kavuşturulmuş, ayağı yere vuruyor, bu durumdan ne kadar keyif aldığını gösteriyor.

Marco'ya karşı hissettiğim duyguların yarısını bile Enzo'ya karşı hissetmek için her şeyi verirdim. Şu anda bungee jumping'i izleyen ve "Kardeşim neden pul koleksiyonculuğu gibi mantıklı bir hobi edinmiyor?" ve "Bu tür çılgınlıklardan çok iyi bir operanın heyecanını tercih ederim" gibi şeyler mırıldanan adam.

Ama işin aslı şu ki, ben öyle hissetmiyorum. Enzo'ya karşı, onun bu kadar... şey, *Enzo* olmamasını dilemekten başka hiçbir şey hissetmiyorum. Bunun korkunç bir düşünce olduğunu biliyorum, çünkü o çok iyi bir adam.

Ama merak etmeye başladığım, beni kemiren soru şu: O *benim* iyi adamım mı?

Evet, kağıt üzerinde benim için harika birisi. Aslında mükemmel. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Ama anlamaya başladığım şey - ve bunu kimseye, özellikle de Amelia'ya itiraf etmeyeceğim - benim hesap tablomun "kıvılcım", "çekicilik", birinin mizah anlayışının ortamı neşelendirmesi, birinin söylediklerine ve yaptıklarına çok çekici gelmesi gibi soyut kavramları içermemesi. Bunlar, romantik bir bağ kurmada çok önemli olduğunu bildiğim, ölçülemeyen şeyler. *Aşk* için çok önemli.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Marco'ya karşı hissettiğim duyguların tehlikeli olduğunu kendime hatırlatıyorum. Beni açığa çıkarıyorlar. Beni savunmasız hale getiriyorlar. Bunlar, benim "koca bulma" arayışında

Bu yüzden aklımı kalbimin önüne, mantığımı duygularımın önüne koydum. Marco yerine Enzo'yu seçtim.

Enzo'yu seçmek heyecan verici olmayabilir. Kalbimi ateşe vermeyecek olabilir. Ama o, Marco'nun maceracı ruhu, açık sözlülüğü ve hayata olan tutkusu ile bana sunamayacağı bir şey sunabilir: Enzo güvenlidir.

Enzo kalbimi asla kırmayacak çünkü ona dokunmaya bile yaklaşmayacak.

Marco için aynı şeyi söyleyemem.

Tabii ki, şu anda bungee jumping yapan adamın söz konusu adamdan başkası olmaması da yardımcı olmuyor. Nefesimi tutuyorum, kalbim çarpıyor, Marco'yu izliyorum, köprünün kenarında durmuş, atlamaya hazırlanıyor. Bizim tarafımıza bakıyor, el sallıyor ve kendinden emin gülümsemesini gösteriyor, sonra köprüden geriye doğru adım atıyor

—geriye doğru!—havada aşağı, aşağı, aşağı düşüyor, ta ki ip onu geri yukarı çekene kadar ve onun kahkahasını havada yankılanırken duyuyorum.

Kalbim ağzımda.

Sonra, onu tutup aşağıdaki teknenin güvenli yerine çekerken, rahat bir nefes aldım. Başardı. Hayatta.

"Tanrıya şükür," diyorum nefes nefese gülümseyerek.

"Küçük kardeş sendromu. Ben öyle diyorum," diyor Enzo burnunu çekerek. "Bence o çok maceracı."

"Öyle de denebilir."

Enzo, bir sonraki bungee jumping yapanları dikkatle izlerken, ben de onun profiline bakıyorum. İki kişi, köprüden atlamadan önce birbirlerine tutunuyorlar. Enzo, konsantre olmak için kaşlarını çatmış. Enzo'nun yüz hatları kardeşininkine biraz benziyor, ancak Marco'nun gözleri keskin mavi ve eğlenceli iken, Enzo'nun gözleri gri ve ciddi. Marco'nun saçları keskin hatlı yüzünü çerçevelerken, Enzo'nun saçları kısa ve düzgünce taranmış, tepesinde kel bir bölge ortaya çıkıyor. Marco'nun çene hattı güçlü ve keskin, erkeksi bir sakal ile kaplıyken, Enzo'nun çene hattı daha yuvarlak ve yumuşak, temiz tıraşlı ve pürüzsüz, ancak kalın bıyığı var. Marco'nun görünüşü, benim hiç görmediğim o çok erkeksi, doğa sever tarzda sert ve hazır.

Enzo'nun şık görünümü, profesyonellik ve uygunluk hissi uyandırıyor.

Enzo, evlenmem gereken adam gibi görünüyor ve Marco ise yürüyen bir kalp kırıklığı gibi.

Enzo bana doğru eğiliyor. "Tek söyleyebileceğim, o ipin ucunda insan boyunda bir kedi oyuncağı gibi zıplayan kişinin ben olmadığım için mutlu olduğum," diyor, biz de ölümle burun buruna gelen son yarışmacıları izlerken.

"Yine de oldukça heyecan verici olduğunu tahmin ediyorum."

Şaşkınlıkla bana göz kırıyor. "Bungee jumping yapmak mı istiyorsun? Senin konumundaki bir kadın için uygun bir aktivite olduğunu düşünmezdim, Sofia. Sen kraliyet ailesinin bir üyesisin. Bu konumun gerektirdiği belirli bir davranış biçimi vardır, eminim sen de bunun farkındasındır."

Sinirleniyorum. Enzo'nun bana nezaket ve konumum hakkında bir şey söylemesine gerek yok. Nezaket benim ikinci adımdır. Ledonian prensesi olarak benden ne beklendiğini çok iyi biliyorum.

1. Ne çok büyük ne de çok küçük olacak şekilde hoş bir gülümseme takınmak.
2. Her zaman, duruma uygun giysiler giyerek, kendinden emin ve bakımlı görünmeliyim.
3. İnsanlar bana ilgi alanlarını anlatırken, içimden ne düşünürsem düşünsem, başımı sallayıp gülümsemek.
4. Doğru düzeyde ilgi gösterirken, fazla kurcalamadan uygun sorular sormak.
5. Ve her şeyden önemlisi, her zaman hoşgörülü olmaktan başka hiçbir duygu göstermeyin.

Hayatımın her günü, her birini tek tek çiviliyorum.

Neler olduğunu biliyorum. Bu, Marco'nun bana bulaştığı bir şey. Onu tanımadan önce, bungee jumping gibi tehlikeli bir şeyi yapmakla asla ilgilenmezdim. Enzo gibi görürdüm: anlamsız bir tehlike.

Bu yüzden, savunmacı bir tavırla yanıt vermek yerine, dudaklarımı gülümsemeye çekip şöyle cevap veriyorum: "Bungee jumping yapmak istediğimi söylemiyorum, Enzo. Ama nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

"Yakın ölümüne düşmek, işte böyle hissedersin." "Yani, sen asla yapmaz mısın?"

"Bungee jumping mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Ben asla böyle bir şey yapmam, senden de yapmanı beklemiyorum." Gözlerime bakıyor, yüzünde sert bir ifade var ve kendimi azarlanmış gibi hissediyorum.

Ve yine Marco'nun köprüden geriye doğru adım attığını ve onun beni de kendisiyle birlikte bunu yapmaya teşvik edeceğini, tedbiri elden bırakıp anı yaşayacağımızı düşündüm.

Enzo değil. Mantıklı, düşünceli Enzo. Kendim hakkında doğru ve uygun olduğunu bildiğim her şeyi yansıtan adam.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Hiçbir planım yok," diye cevap veriyorum, ama kalbimdeki o sönük acıyı durduramıyorum. Enzo'nun kesinlikle haklı olduğunu biliyorum. Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak, bungee jumping gibi riskli bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçirmemeliyim. Bu, işimin katı şartlarına hiç uymuyor.

Bu yüzden Enzo, birçok nedenden dolayı benim için doğru eş. İyi nedenler. Önemli nedenler. Mantıklı nedenler.

O asla beni bungee jumping gibi bir şey yapmaya teşvik etmez. Ve olması gereken de budur.

Marco bize yaklaşırken, "Gidelim mi?" diye soruyor. "Bundan sonra bir kahve iyi gelir."

"Tabii ki, Enzo. Saraya geri dönelim, sadece sen ve ben. Kahve içip sohbet edebiliriz."

Gülümsemeden başını sallar. "Bu çok iyi olur."

Marco bize doğru büyük adımlarla yaklaşır, saçları her zamankinden daha dağınıktır, yüzünde büyük bir coşku vardır ve ben gülümsemeden duramam. O kadar mutlu, o kadar ışıl ışıl görünür ki, sanki coşkusuyla ulusal elektrik şebekesine güç sağlayabilirmiş gibi. "Bunu denemelisiniz, ikiniz de. İnanılmaz bir şey!"

"Bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun, Marco," diye cevaplar Enzo. "Olmalı. Hadi. Bir dene," der.

"Hayır dedim," diye Enzo sertçe cevaplar.

Marco bana bakar. "Peki ya sen, Prenses Sofia? Atlayacak mısın? İstersen ben de seninle birlikte atlarım."

İki kardeşin arasında bakışlarımı gezdiriyorum, ikisi de cevabımı bekliyor. Marco'nun kollarına sarılmak, köprüden atlayıp bilinmeyene doğru ilerlerken vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmak, beni endişe ve heyecanın güçlü bir karışımıyla dolduruyor. Orada olacağını, beni tutacağını, güvende tutacağını bilmek kalbimi dolduruyor.

Ama o kişi ben değilim. En azından olmak istediğim kişi değilim. Her zaman olmak istediğim kişi değilim. Ben Ledonian Kraliyet Ailesi'nin bir üyesi olan Prenses Sofia'yım. Yakışıklı erkeklerin kollarında köprülerden atlamak gibi şeyler yapmam. Kurdele keser ve hoş bir şekilde gülümserim, kesinlikle herkesle küçük sohbetler yapmayı bilirim. Arabadan zarif bir şekilde inmeyi, ellerimi kucağımda tutarak dik oturmayı bilirim. Diğer ülkelerden gelen üst düzey yetkilileri ve kraliyet mensuplarını selamlamayı bilirim.

"Sofia?" Enzo sorar. "Ne olacak? Kahve mi, yoksa köprüden atlamak mı?"

Marco'nun gözlerinin beni delip geçtiğini hissediyorum. "Kahve kulağa hoş geliyor." diye cevap veriyorum. Ona kısaca bakıp ekliyorum: "Ama teşekkürler Marco. Teklifin için minnettarım."

Enzo ve ben arabalarımıza doğru yürürken, bugün çok önemli bir karar vermişim gibi hissediyorum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda, büyük bir inanç sıçraması yapmak yerine doğru olanı ve olması gerekeni seçtim. Kalbimi ellerinde tutabilecek ve onu ikiye bölebilecek bir adama olan inanç sıçraması.

Şimdi tek yapmam gereken, bunun benim için doğru karar olduğuna kendimi ikna etmek.

.

Bölüm 18

Marco

"Brezilya'dan ne zaman dönüyorsun?" Enzo'nun valizini arabasının arkasına atarken soruyorum.

"Gelecek cuma."

"Rio'da birkaç kez gittiğim, en iyi yemekleri sunan harika bir küçük restoran var..."

"Küçük lokantalara zamanım olmayacak. Ya da isteğim," diye sözümü kesiyor. "Bu bir iş gezisi."

"Tabii, ama insan yemek yemeli."

Bana çok iyi tanıdığım o bakış atıyor, o bakış bana onunla benim tamamen zıt olduğumuzu söylüyor. Sürücü kapısını açıyor. "Gıda zehirlenmesi bu seyahatte benim önceliklerim arasında değil, Marco."

Enzo, benim hiç olgunlaşmadığımı, doğaya olan tutkumu keşfedene kadar hayatımda ne yapmak istediğimi hiç bilmediğimi söyleyip duruyor, ama bu adamın ciddi bir şekilde gevşemeye ihtiyacı var. Rio'daki en sevdiğim küçük lokanta olması gerekmez, ama bir şeyler olması lazım. O kadar gergin ki, kocaman bir yay üzerinde yol boyunca zıplamasına şaşırıyorum.

"Sarılalım mı?" diye soruyorum, umarım kazanan bir gülümsemeyle.

Gözlerini devirir, ama yine de bana sarılır. Bu, onun uzman olduğu, garip, sert, sırt sıvazlayan türden sarılmalardan biridir. "Sekiz gün sonra, Prens Alexander ve Prenses Madeline'in düğünü için Malveaux'ya gittiğimizde görüşürüz."

"Yaz düğünlerini çok severim," diyorum gülümseyerek.

Enzo bana başını sallar, sonra arabasına binip uzaklaşır.

Asansörden çıkıp ofise girdiğimde telefonum çaldı. Tanımadığım bir numara.

"Alo?"

"Bay Revera? Ben Dr. Felix Esposito," diyor yaşlılığın yumuşattığı kısık bir ses.

Aklım, Enzo ile benim ne kadar farklı olduğumuzu ve eksikliklerime rağmen kendim olduğum için ne kadar mutlu olduğumu düşünmekle o kadar meşgul ki, bu ismi hemen tanıyamıyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Dr. Esposito?"

"Asıl soru, ben *size* nasıl yardımcı olabilirim, genç adam.

Geçen hafta bir çeviri için beni aradınız, hatırlarsınız belki."

Tabii ki! Dr. Felix Esposito, Amelia'nın bize bahsettiği eski Ledonian dilini çevirebilen profesördür. Onun önerdiği gibi onu Google'da aradım ve gerçekten de dağlardaki küçük bir köyde yaşadığını öğrendim. Onu bulduğum ve şu anda onunla konuştuğum için çok sevinecek, eminim ki planı kafasında şekillenmeye başlamıştır.

"Sizden haber almak çok güzel, profesör, beni geri aradığınız için çok teşekkür ederim. Merakla bekliyorum, bizim için çeviriyi yapabilir misiniz?"

"Eski Ledonian dilini çevirebilen birkaç akademisyenin biri olduğum konusunda haklısınız. Gerçekten de durum çok vahim, bu yüzden birkaç genç akademisyeni bu görevi devralmaları için eğitiyorum. Parşömeniniz beni oldukça meraklandırdı, Bay Revera. Gerçekten çok meraklandırdı."

İçimde heyecan kabarıyor. "Onu bizim için çevirebilir misiniz?"

"Elbette. Seve seve."

"Harika! Teşekkürler." Aklım çalışmaya başlıyor. Parşömeni tercüme ettirmek, sonunda bilmeceyi ve "hakiki varis"in ne olduğunu anlayabileceğimiz anlamına geliyor.

"Memnuniyetle, genç adam. Tek bir şartım var. Villadorata'ya gitmeyi tercih etmiyorum. Şehrin trafiği ve karmaşası yüzünden. Korkunç. Artık bu tür şeyler için çok yaşlıyım. Yani, bu çeviriyi istiyorsan, bana getirmen gerekecek."

"Bunu yapabiliriz."

"Ayrıca, üç gün sonra damadım beni köyümden alıp en küçük kızımı ve yeni doğan torunumu ziyarete götürecektir, ondan sonra iki aydan fazla bir süre yokum."

"Yeni doğan torununuz Villadorata'da yaşamıyor mu?" diye şansımı denedim. "Tanrım , hayır! My damadım is a diplomat. He's currently Avustralya'da görevli."

Yani, profesör kelimenin tam anlamıyla dünyanın öbür ucuna gitmeden önce, parşömeni çevirmek için üç günden az vaktimiz var.

"Tarayıp size e-posta ile gönderebilir miyim?"

"Maalesef e-postam yok. Emekli olduğum için artık pek kullanmıyorum."

"Sosyal medyada var mısınız?"

"Sosyal ne?"

O zaman *hayır* demek oluyor. Dostum, sanki 1980'lerden biriyle konuşuyordum gibi.

Hızlı bir karar veriyorum.

"Lütfen adresinizi verin. Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğiz."

Bana ayrıntıları veriyor ve ben telefonumda bir harita açıyorum. Villadorata'dan Monteluca'ya gidiş-dönüş yaklaşık yedi saatlik bir yolculuk gibi görünüyor.

Villadorata'dan Monteluçe'ye yaklaşık yedi saatlik bir yolculuk olacak gibi görünüyor, ama eminim bir günde sorunsuzca gidebiliriz.

Enerjiyle doluyum, heyecandan yerinde duramıyorum. Odada volta atarken, profesöre kısa süre içinde tekrar arayacağımı söylüyorum ve Sofia'nın adını bulmak için mesajlarımı açıyorum. Hızlıca bir mesaj yazıyorum, parmaklarım düşüncelerimden daha hızlı hareket ediyor.

Ben:

Bir haberim var. Kız kardeşinin bahsettiği profesörü buldum. Monteluçe adında dağlarda küçük bir kasabada yaşıyor. Mesajı aldığımda bana mesaj at.

Beş saniye içinde telefonum bir cevap mesajıyla bip sesi çıkarır.

Sofia:

Monteluçe'yi hiç duymadım.

Ben:

Ben de duymadım, ama araştırdım ve Google'a göre dağlarda, arabayla yaklaşık üç buçuk saat uzaklıkta. Bizim için tercüme etmekten memnuniyet duyacağını söyledi! Bizimle buluşmak için şehre gelmeyecek, bu yüzden biz ona gitmeliyiz.

Sofia:

Onu görmek istediğimi söyledin mi? Kulağa adımı kullanıyormuşum gibi geliyor, biliyorum, ama kraliyet ailesi olmak bazı avantajlar sağlıyor.

Ben:

İhtiyatlı davranmak için adını vermemem gerektiğini düşündüm.

Sofia:

İyi düşünmüşsün.

Yani, çıkmaza girdik.

Ben:

Hayır. Dediğim gibi: günübirlik gezi.

Bana mesaj attığını gösteren noktalar ekranımda yanıp sönüyor ve sonra kayboluyor. Bir süre sonra tekrar yanıyor ve ben onun cevabını sabırsızlıkla bekliyorum. Kısa ve öz bir cevap.

Sofia:

Ne zaman?

Ben:

Yarın ya da ertesi gün olmalı. Üç gün sonra Avustralya'ya gidiyor.

Yine, ekranımda noktalar beliriyor ve sonra tekrar kayboluyor. Dişlerimi sıkıyorum. Ne diyecek acaba? Bir günümüzü birlikte geçireceğiz, yedi saat arabada yolculuk yapacağız ve profesörün parşömeni çevirmesi kim bilir ne kadar sürecektir. Eğer haklıysam, o da benim ona karşı hissettiğim gibi, bana karşı güçlü ve inkar edilemez bir çekim hissediyor. Bu kadar zaman geçirdikten sonra kendini bir şekilde tehlikeye atmış hissedecek mi? O kadar uzun süre bana karşı koyamayacağından mı endişeleniyor?

Aklım hayır diyor, gitmemeliyiz, ama kalbim onun cevabının evet olmasını istiyor.

Ben:

Bunu bir günlük gezi haline getirebiliriz. Erken çıkarız, geç döneriz. Kolay.

Sofia:

Emin değilim.

Ben

Yoğun programından bir gün ayırmak zorunda kalacağın için mi?

Diğer bir noktaya değinmiyorum, o da benimle bu kadar uzun süre yalnız kalmaktan korkması.

Ekranımda titreyen noktalar yok. Kalbim sıkışıyor. Çeviriyi alabilmek için bile benimle bir gün geçirmek istemiyor.

Kendi başıma gidebileceğimi yazmak üzereyken bir cevap geliyor.

Sofia:

Yarın programımı boşaltabilirim.

Göğsümde mutluluk yayılıyor ve havaya yumruk atıyorum. Kendime bunun nihayet bu gizemi çözebileceğimiz için olduğunu söylüyorum. Ama bunun daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ben:

Oraya arabayla gidip, profesörle buluşup parşömeni tercüme ettirebilir ve sonunda bu "hakiki varis" meselesinin ne olduğunu öğrenebiliriz. Bu bilmeceyi sonunda çözmek harika olmaz mı?

Enerji içimi kaplar ve onu kontrol altına almak için parmak uçlarımda zıplarım.

Sofia:

Ben sürerim.

Bu tam Sofia'ya yakışır.

Ben

Sen... araba mı kullanıyorsun?

Sofia:

Tabii ki sürerim.

Ben:

Bunu bilmek güzel.

Sofia:

Adresini gönder. Seni sabah 7'de alırım. Böylece trafiğin yoğun olduğu saatlerden önce yola çıkabiliriz.

Ben:

Çok pratik bir yaklaşım.

Adres bilgilerimi girerken kafam karışık. Yarın parşömeni tercüme ettireceğiz ve dahası, benim için çok önemli hale geldiğini hızla fark ettiğim kadınla vakit geçirebileceğim. Gece gündüz aklımı meşgul eden kadın.

Aşık olmaya başladığım kadın.

Bölüm 19

Sofia

Yatak odamın kapısı açılır ve hemen Lemon ile Pepper canlanır, kuyruklarını sallayarak şöminenin yanındaki yataklarından zıplarlar ve odanın diğer ucuna koşarak hanımefendimin hizmetçisi Dana'yı karşılarlar. Dana her zamanki siyah-beyaz üniformasını giymiş ve elinde kahvaltı tepsimi tutuyor.

"Günaydın, Majesteleri," diyor ve reverans yapıyor, oysa saray personeline katıldığından bir hafta sonra bana Sofia diye hitap etmesini söylemiştim. "Merhaba, siz iki yaramaz," diyor köpeklerle, onlar da kuyruklarını sallayarak cevap veriyorlar. "Erken kalkmışsınız." Tepsiyi, bir saat önce kalktığımda yaptığım yatağın ucuna koyuyor.

"Günaydın, Dana. Evet, bugün yapacak çok işim var. Aslında, bugün bütün gün dışarıda olacağım, gece geç saatlere kadar dönmeyeceğim."

"Yoğun bir gün olacak. Nereye gidiyorsun?"

Dana, üniversiteden döndüğümünden beri son beş yıldır hanımefendimin hizmetçisi. Benden sadece iki yaş küçük ve kısa süre önce lise aşkıyla evlendi. Onun güvenilir olduğunu biliyorum ve Maddie'nin de dediği gibi, bana her zaman destek oluyor. Gideceğim yeri kimseye söylememesini istersem, ona güvenebileceğimi biliyorum. Ayrıca, herhangi bir sorunla karşılaşırsak bu bilgi işimize yarayabilir. Tabii ki bir sorun çıkmasını beklemiyorum. Ama korumam olmadan gizlice kaçıyorum. Babam bunu öğrenirse çok kızar.

"Bak, Dana. Bugün Monteluce adında dağlardaki bir köye gidiyorum ve bunu kimseye söylememenizi rica ediyorum."

"Tabii ki. Sırrın bende güvende." "Öyle olacağını biliyordum. Teşekkürler."

"Bartholomew da sizinle geliyor mu?" diye sordu.

"Bartholomew'u bir değişiklik olsun diye evde bırakmayı düşündüm. Ona biraz nefes aldirmek için."

Kaşlarını çattı. "Onu götürmüyor musun?"

"Gideceğim yerde ona ihtiyacım olmayacak. Görüyorsun, resmi bir kraliyet işi için gitmiyorum. Bu bir tür... tatil. Sadece bir günlüğüne."

Kaşlarını kaldırdı. "Kulağa hoş geliyor. Ama hanımefendi, güvenliğinizden endişe duyuyorum."

"Endişelenmeyin. Bir arkadaşımla gidiyorum." "Bir arkadaşınız mı?"

"Evet."

Arkadaşımın Marco olduğunu ona söylemeyeceğim. Hemen sonuca varır ve bilmeceyi çözme görevimizden bahsetmeyeceğim. Her şey gerçek hayattan çok bir film senaryosu gibi görünüyor.

Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Saygısızlık etmek istemem ama şu anda medya size her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyor. İyi olacağınızdan emin misiniz?"

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Kılık değiştirdim."

Daha önce şaşırmış görünüyorsa, şu anda yüzündeki ifadeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey. "Kılık değiştirip bir günlük tatile mi çıkıyorsun?" diye soruyor, her kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek.

Onun ellerini tutarım. "Dana, kulağa çılgınca geldiğini ve normalde yapacağım bir şey olmadığını biliyorum. Ama lütfen, bana güvenmelisin. Bir günlüğüne gideceğim, sonra geri döneceğim ve her şey normale dönecek."

"Tamam," diye cevapladı bir süre sonra. "O zaman kılık değiştirmeni görelim."

Birkaç yıl önce bir kostüm balosunda giydiğim sarı peruğu ve çantamdan büyük bir güneş gözlüğü çıkarıyorum.

Dana, gururla ellerimde tuttuğum eşyalara bakar. "Bir peruk ve bir çift güneş gözlüğü."

Ona gülümserim. "Aynen öyle. Dahice, değil mi?"

"Belki?" Dana diplomatik bir şekilde cevap verir.

"Senin için deneyeceğim." Pers halısı üzerinde yürüyerek boy aynasına doğru ilerledim, saçımı peruğun içine sokup doğru şekilde oturması için ayarladım ve güneş gözlüklerini taktım. Ona dönerek, "Gördün mü? Hiç kendim gibi görünmüyorum" dedim.

Dudaklarını ısıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Sadece pek gerçekçi durmuyor, hepsi bu. Fark edilmeden geçmek isteyen biri gibi görünüyorsun ve sanırım bu senin istediğin son şey."

Peruğu kafamdan çıkarıp güneş gözlüğümü de çıkarıyorum. "Sen ne giyerdin?"

"Genelde saçlarını şu anda taktığın gibi düzgün bir Fransız topuzu şeklinde bağlayarak halka açık yerlerde görünüyorsun."

Elimi başımın arkasına götürüp saçlarımın sıkıca toplanmış olduğunu hissediyorum.

"Saçını açık bıraksan nasıl olur?"

"Açık mı?" Saçımı düzgün bir Fransız örgüsü veya topuz yapmamak fikri tamamen tuhafmış gibi öksürüyorum.

Dana'nın dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Saçın açıkken çok güzelsin ve bunu görebilen birkaç kişiden biriyim, bazen ailen dışında. Güneş gözlüğünü saçın açıkken takabilir

daha rahat kıyafetler giyebilirsin, kot pantolon ve tişört gibi. Amelia'nın giydiği türden şeyler."

Kot pantolon ve tişört giymek belki biraz fazla olur.

"Önce saçları deneyelim, olur mu?" Kafama uzanıp saçımı sabitleyen dört beş saç tokası çıkarıp saçımı sallıyorum.

"Gördün mü? Çok güzel."

Aynaya dönüp baktığımda, mütevazı, açık mavi, bisiklet yaka ve kabarık kollu bir elbise giymiş, ayaklarında açık mavi, elbiseyle uyumlu bir çift topuklu ayakkabı olan, kalın, koyu renk saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde dökülen bir kadın görüyorum.

Dana'ya döndüğümde, o artık odada yoktu. "Dana?" diye sesleniyorum.

Bir dakika sonra kapıda belirir, elinde soluk, yıpranmış bir kot pantolon, sade bir tişört ve kapüşonlu koyu yeşil bir sweatshirt vardır.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

"Güven bana. Hiç de Prenses Sofia gibi görünmeyeceksin, plan da bu, değil mi?"

"Sanırım öyle." Giysileri ondan alıp hızla kot pantolon, tişört ve sweatshirt giyiyorum. Dana koşu ayakkabılarımı getiriyor, ben de onları ayağıma giyiyorum.

"Mükemmel," diyor ve ben bir kez daha aynadaki yansımama bakıyorum. Bu sefer karşımda tamamen farklı bir kişi var. Prenseslere yakışan, düzgün ve zarif elbise yok, onun yerine çok daha rahat, gevşek ve tamamen gündelik giyinen bir kadın var.

Lemon bacağını kokluyor, muhtemelen köpek beyninde neden farklı görüldüğümü anlamaya çalışıyor.

"Ne dersin kızım?" diye soruyorum ve kafasını okşuyorum.

Onun cevabı beni koklamaya devam etmek olur, kardeşi de aynı şeyi yapmaya başlar.

"Şey, Lemon ve Pepper beğeniyorlar. Sanırım," diyorum. "Bu kıyafetleri nereden aldın?"

"Amelia'nın hizmetçisinden."

Ona dönüp dehşetle soruyorum. "Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

Kafasını sallar. "Tabii ki hayır. Kıyafetleri kendim için ödünç almam gerektiğini söyledim ve bana şüpheli bir bakış attıktan sonra kıyafetleri bana verdi ve kirletmememi söyledi."

"Amelia ve benim bedenlerimiz aynı olması ne kadar da iyi. Teşekkürler, Theresa," diyorum gülümseyerek, Amelia'nın hizmetçisinin adını söyleyerek. Güneş gözlüklerini başımın üstüne kaydırıp çantamı omzuma asıyorum. "Tamam. Gitmem gerek."

"Herhangi bir sorun olursa beni ara. Söz verir misin?" diyor Dana.

"Söz."

On yedi dakika sonra, arabamı üç katlı Viktorya döneminden kalma tuğla binanın önündeki park yerine çekiyorum. Binanın ön cephesi boyunca düzenli sıralar halinde küçük balkonlar uzanıyor.

Marco ile Monteluce'ye gidip nihayet parşömenlerin ne yazdığını öğreneceğim için heyecanlı olsam da, onunla bütün bir gün geçireceğim düşüncesi hem heyecan verici hem de ürkütücü. Kağıt üzerinde bana uygun olan adamı bilinçli olarak seçtiğimi kafamda bir kez daha teyit ettim. Şimdi, hayatımda hiç yaşamadığım türden bir maceraya atılmak üzereyim; kalbimi coşturan, ama benim için hiç uygun olmayan bir adamla, dağların derinliklerinde bilinmeyen bir köye gidiyorum.

Fazla düşünmeyi reddediyorum. Gizemi çözmek için bir göreve çıkıyoruz. Hepsi bu.

Motor hala çalışırken, çantamdan telefonumu çıkarıp Marco'ya geldiğimi haber vermek için mesaj yazmak üzereyim ki, apartmanın parlak siyah ön kapısı açılır ve o dışarı çıkar, bana hızlıca el sallar.

Kot pantolon ve tişört giymiş, ayaklarında spor ayakkabı ve her zamanki gülümsemesi yüzünde. Onu görünce kalbim istem dışı bir şekilde sıkışıyor ve kendime sertçe sesleniyorum.

Yanımdaki yolcu koltuğuna oturuyor ve düşük bir ıslık çalıyor. "Harika bir araba, *Principessa*," diyor, bana taktığı takma adı kullanarak, göğsümü sıkıştıran takma adı. "İngiliz yarış yeşili bir 280SL." Parmaklarını, sanki güzel bir atı okşuyormuş gibi gösterge panelinde gezdiriyor.

"Beğendim," diye sertçe cevap veriyorum.

O da benim arabada olduğumu hatırlıyor gibi görünüyor. Gözleri üzerimde dolaşıyor ve birden utangaçlaşıyorum. "Bu senin için farklı bir görünüm."

"İyi mi, kötü mü?" Sesimde kırılganlık hissini gizlemeye çalışıyorum. Prenses Sofia zırhım olmadan, sadece Marco ve ben olsak bile kendimi savunmasız hissediyorum.

Ya da belki de özellikle Marco ve ben baş başa kaldığımızda.

"Çok güzelsin. Farklı, ama güzel." Dudakları dizlerimi titreten gülümsemesine dönüşür ve ben direksiyonu sıkıca tutarak, onun üzerimdeki etkisini görmezden gelmeye çalışırım. Tabii ki bu boşuna bir çabadır. Karnımdaki o sinek kuşları, sanki Taylor Swift konserindeymiş gibi kanatlarını çırpmaya başlar.

Arabayı sessiz sokağa çıkarırken çenemi kaldırıyorum. "Biraz geç kaldığım için özür dilerim," diyorum, o emniyet kemerini takarken sohbeti devam ettirmek için.

"İki dakika geç kaldım. Sanırım hayatta kalacağım," diye hafifçe cevaplar. "Bu, altmışların sonlarından bir Pagoda modeli mi, yoksa daha eski bir model mi?"

"Bu bir Pagoda," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyorum, çünkü arabalar hakkında çok fazla bilgim olmasa da, bu arabanın modelini biliyorum. Sonuçta onu ben seçmiştim.

"Hangi yıl? 68 mi? 69 mu?"

"1968."

"Güzel. Orijinal sıralı altı silindirli motorla mı donatılmış, yoksa modifiye mi edildi?"

Ona boş boş baktım. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu orijinal orijinal durumda mı, veya olarak bu restorasyon restorasyon geçirdi mi?"

"Marco, tek bildiğim bu arabayı sevdiğim, kliması çalışmasa ve sadece ben ve bir kişi daha sığabilsek bile."

"Bugün o diğer kişi olduğum için mutluyum. Bu araba tam bir klasik." "Öyle."

O sürtüyor ellerini ellerini birbirine gülümsüyor. "Hazır ol büyük büyük maceraya hazır mısın?"

"Her zamanki gibi hazırım," diye cevap veriyorum, kırmızı ışıktaki dururken. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne tür bir iyilik?"

"Motorunu çalıştırır mısın?"

"Neden motorumu alıştırmamı istiyorsun ki?"

"ünkü fark etmemiş olabilirsin ama bu çok seksi bir araba ve seksi arabaların motorunu mümkün olduğunca sık alıştırmalısn. Aslında bu bir yasa olmalı. Belki de bunu ailene sorabilirsin?"

Gülüyorum, ama kız gibi bir kıkırdama çıkıyor. Utançtan boğazımı temizliyorum.

"Sadece bir kez. İstediğini biliyorsun, *Principessa*."

"Arabamı alıştırma alışkanlığım yok, ama neden olmasın?" Arabayı boşa alıp spor ayakkabılı ayağımı gaz pedalına kısa bir süre bastırıyorum, motor çalışmaya başlıyor ve derin bir uğultu çıkıyor, bu uğultu giderek artarak titreşimli bir kükremeye dönüşüyor. Bu çok heyecan verici ve kendimi bir asi gibi hissediyorum, mahalleyi uyandırıyorum.

"Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Komşuların bunun yeterli olduğunu dşneceklerinden eminim."

"Kalkıp günlerine devam etmeleri gerekiyor. Bunu toplum hizmeti olarak gr."

"Tamam." Ayağımı bir kez daha yavaşça bastırdım ve motor çalışmaya başladı.

"Daha fazla!"

Bu sefer, yüksek tiz bir uğultuyla tek bir sürekli uğultuya dönüşen hızlı darbelerle gaz pedalına basıyorum. Daha önce heyecan verici olduğunu düşünüyorsam, bu tam anlamıyla coşku verici. Beni güzel bulan yakışıklı bir adamla arabadayım, prenseslere yakışmayacak şekilde davranıyorum ve kraliyet bilmecesini çözmek için bir maceraya atılmak üzereyim.

Bundan daha iyisi olabilir mi?

"İşte şimdi oldu!" Marco bana gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Araba motorunu hızlandırmak gibi kaba bir şeyin beni bu kadar heyecanlandırabileceğini, bu kadar canlı hissettirebileceğini kim bilebilirdi? Gözlerimi Marco'nun üzerinde gezdiriyorum ve o burada benimle olmasaydı da bu kadar harika hisseder miydim diye merak ediyorum.

Ama cevabı zaten biliyorum.

Bölüm 20

Marco

Kahverengi deri koltuğa yaslanıp, tanıdığım en güzel kadının sürdüğü bu klasik arabada yolcu olmanın keyfini çıkarıyorum. Villadorata'nın dar ve virajlı sokaklarında ustaca yol alıyor, sonra şehirden uzaklaşıp uzak dağlara doğru ilerlerken sokaklar geniş otoyola dönüşüyor ve direksiyonun her dönüşünde, motorun her devrinde ona olan çekiciliğim daha da güçleniyor.

Bu araba tam Sofia'ya göre. Onun zarif dış görünüşünü mükemmel bir şekilde yansıtıyor: zarif çizgiler, şık kıvrımlar ve kusursuz bir kaplama. Dünya için o, asil sofistike tavırların, sakinliğin, dengeli olmanın ve her zaman kontrolün elinde olmanın simgesi. Ancak motorun derin gürültüsü, onun içindeki ateşi yansıtıyor, nadiren ortaya çıkardığı, ama benim

Bu araba, onun kişiliğinin bir metaforu gibi ve direksiyonun her dönüşünde, hız, heyecan ve beklentilerden kurtulma özgürlüğünü arzulayan gizli tarafına kendini kaptırıyor.

Böyle ustaca araba kullanan bir kadında çok seksi bir şey var ve direksiyondaki bu kadına karşı zaten yoğun olan çekiciliğimin kararımı gölgelemesine izin vermemek giderek zorlaşıyor.

Evet, çok çekici bir arabası var ve içinde inanılmaz görünüyor.

Evet, o büyük dumanlı kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla çok güzel bir kadın.

Evet, kot pantolon ve sweatshirt giydiğinde inanılmaz derecede güzel görünüyor, uzun, kalın saçları sırtına dökülüyor, bu da genellikle dünyaya karşı sergilediği düzgün ve terbiyeli görünüşüyle tam bir tezat oluşturuyor.

Ama o, tanıştığım ve flört etmekten zevk aldığım sıradan bir kız değil. Tam tersine. O sadece bir prenses değil, yani benim gibi bir erkeğin ulaşamayacağı birisi, aynı zamanda onu tanımayan kardeşimle birlikte olmaya yazgılı. Onu anlamayan bir erkekle. Görünüşünün ardındaki kadına, tek bir bakışıyla beni çıldırtan kadına pek değer vermeyen bir adam.

"Bugünlerde müzikte yeterince ıslık yok," diyorum aniden arabanın sessizliğine. Sofia'ya olan arzumun bastırmak için her şeyi yaparım, o seksi spor arabasının sınırları içinde bana çok yakın oturuyor.

Sofia gözlerini bana kaydırdıktan sonra tekrar yola döndü. "Bu cesur bir ifade. Müzikte ıslık çalmayı özellikle seviyor musun?"

"Şarkılarda iyi bir ıslık sesini severim, ama artık pek duyulmuyor."

Şarkılarda ıslık çalmak mı? Ne halt ediyorum ben? Bilmiyorum, ama artık bu çılgınlığa kendimi adadım.

"Bir düşün. Eskiden şarkılarda çok daha fazla ıslık çalınırdı. Otis Redding'in *Dock of the Bay* şarkısını ele alalım. Bu şarkının, bu arabanın üretildiği dönemde çıktığından eminim."

"Haklı olabilirsin."

"Eminim şu anda kafanın içinde duyuyorsundur."

O gülümser. "Beni yakaladın."

"Bu ıslık yüzünden. Eminim."

"Bana ıslık içeren başka ünlü şarkılar söyle," der ve daha yavaş giden bir arabayı geçerken sol şeride geçer.

"Bir düşüneyim." Aklıma bir tane geliyor. "Guns n' Roses. Sabırla ilgili şarkı. Bir de *Winds of Change*," diyorum, ıslıkla çalınan şarkılara olan ilgimi birden fazla örnekle kanıtlayabildiğim için gurur duyuyorum.

"Sen biraz klasik rock müzik sever misin?"

"*Jagger gibi hareketler!*" diye bağıríyorum ve eminim ki onu irkilttim. Sanki bir musluğu açmışım da şimdi ıslıklı şarkılar beynimde akıyor gibi. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Sen coşkulu birisin."

"Sadece ıslıkla çalınan daha modern bir şarkı bulmak beni biraz heyecanlandırdı."

"Anlıyorum."

Gözleri kısa bir süre benimkilere kayıyor ve onun ne kadar rahat ve mutlu olduğunu görebiliyorum, bu onu ilk gördüğümde hiç beklemediğim bir şeydi. Ama bir şekilde, önümüzdeki tüm engelleri aşmayı başardık — prenses kişiliğini de dahil — ve şimdi buradayız, birbirimizle rahatız, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz.

"Islık çalarak söylenen şarkılar en iyisidir," diyorum ona ve o kız gibi kıkırdıyor. "Bir tane daha var, ne olduğunu söylediğimde kendine kızacaksın," diyorum.

"Bundan şüpheliyim."

"*Endişelenme, mutlu ol.*"

"Tabii ki! Şarkının yarısı ıslıkla çalınıyor. Başka bir tane daha sayabilir misin?"

"Biliyor musun? Sanırım pop şarkılarındaki ıslıklarla ilgili bilgimin sınırlarını zorladım."

"*Enayi*," diyor, yüzünde o kadar memnun bir ifadeyle ki, beni güldürüyor.

"Anlamadım?"

"*Sucker*. Jonas Brothers'ın şarkısı. O şarkıda da biraz ıslık var."

Onu incelerken şarkının melodisini ıslıkla çalıyorum. "Jonas Brothers hayranısın, değil mi? Ben bunu seçmezdim."

"Neden?"

"Çok pop. Seni klasik caz hayranı ya da belki opera hayranı olarak tahmin ederdim."

"Opera mı?" Kızgın bir şekilde soruyor. "Operayı takdir ediyorum ama pek benim tarzım değil."

"Benim de değil," diyorum, Enzo ve onun operaya olan sevgisini düşünerek. "Jonas Brothers'a gelince, Amelia büyük hayranıydı, o

gençtim. O şarkı çıktıktan sonraki yaz, günde en az yedi kez dinlediğimi hatırlıyorum. Aslında, şarkının tüm sözlerini ezbere biliyorum. Videodaki kadınların hepsinin o zamanlar grup üyelerinin eşleri olduğunu biliyor muydun?

"Bu konuda benden bir adım öndesin. Jonas Brothers'ın üyelerinin evlenebilecek yaşta olduklarını bilmiyordum, karanlık bastıktan sonra dışarı çıkabilecek yaşta olduklarını bile bilmiyordum."

Çınlayan bir kahkaha atıyor ve kahkaha bir homurtuyla bitiyor. O kadar şaşırmış görünüyor ki, utançtan elini ağzına götürüyor, sanki homurtunun burnundan çıkmasını geriye dönük olarak engelleyebilirmiş gibi. "Oopsie," diyor, utanmış bir ifadeyle.

"Burun kıvrıran bir prenses. Kim bilebilirdi ki?" Yanakları kızarmaya başlayınca onu takılmaya başladım. "Çok sevimli. Hem burun kıvrması *hem de* Jonas Brothers'a olan hayranlığı."

"Kötü olma. Herkes bazen gülerken horlar. Bu tamamen doğal."

"Ben değil. Ben gülerken horlamam. Uymam gereken standartlarım var, biliyorsun. Ve inkar etmediğini fark etmediğimi sanma. Jonas Brothers'a aşıksın. Hangisine olduğunu merak ediyorum."

"Asla bilemeyeceksin." Bana gülümsüyor. "Kenara çekip kahvaltı yapalım mı? Az önce senin benim... talihsizliğimle dalga geçerken geçtiğimiz tabelaya göre, birazdan bir otoyol servisi olacak."

"Jonas Brothers'ı ne kadar sevdiğini anlatıp bana burun kıvrırmaya başladığın an mıydı o?"

"Marco!" diye bağırır ve ben gülerim.

"Sadece seni kızdırıyorum, *Principessa*. Kahvaltı için durmak isterdim, ama saraydan ayrılmadan önce saraydaki uşaklarından birinin sana muhteşem bir ziyafet hazırlayacağını düşünmüştüm."

"Hizmetçim kahvaltı tepsisini getirdi, ama acelem vardı ve hiçbir şey yemedim."

"Senin için çok üzıldüm," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Bugün çok küstahsın. Neyin var bilmiyorum," derken otoyoldan çıkıp benzin istasyonu, kafe ve küçük bir marketin önündeki park yerine girer.

"Sadece zaman geçirmek için eğleniyorum. Pop şarkılarında ılık çalmak yerine tercihlerini bilmemin önemli olduğunu düşündüm ve Jonas Brothers'a olan ilginizi öğrenmekten gerçekten çok memnun oldum."

Kafasını sallayarak kontağı kapatır. "Bütün yolculuk boyunca böyle mi olacaksın?"

Ona gülümsüyorum. "Biliyor musun, sanırım öyleyim."

O, gözlerini gökyüzüne dikip içini çekiyor. "Bana güç ver."

Arabadan inip kafeye doğru yürüyoruz. İkimiz de benzer giyinmişiz, yıpranmış kot pantolon ve tişörtler giyiyoruz ve sanki gerçek bir çiftmişiz gibi hissediyorum, birlikte bir yolculuğa çıkmışız, yemek için mola vermişiz gibi.

Bu düşünce beni ısıtır, ta ki kendime gelene kadar. Biz bir çift değiliz.

Yanımdaki güzel kadına bakarken, kalbimin ona ne kadar sahip olmak istediğini söylemesini engelleyemiyorum.

Diner tarzı kafede bir masaya oturuyoruz ve sıkılmış görünen yaşlı bir kadına kahvaltı siparişlerimizi veriyoruz. Bize, sanki onların yemeklerini yememiz için meydan okurcasına bakmadan önce, ölmenin on yolunu sıralar gibi özel menüleri sayıyor.

"İşini seviyor," diyorum, o duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında.

"Onu ele veren ne oldu? Bir kez bile gülümsememesi mi? Ama gerçekten, her gün burada çalışmak biraz ruhunu emiyor olmalı."

"Ona bolca bahşış verelim."

"Harika bir fikir." Plastik menünün kenarıyla oynuyor. "Bu profesör nasıl biri acaba?"

"Yaşlı."

"Bu kesin. Demek istediğim, ona çevirmesi için eski bir parşömen getirdiğimizde ne düşünecek acaba? Çok değerli olması gereken eski bir parşömen. Sence şüphelenir mi?"

"Nasıl şüphelenir?"

"Onu çaldığımızı düşünebilir."

"Sence Ledonia'da parşömen çalan büyük bir çete var mı?"

"Olabilir. Ona ne söyledin?"

"Aslında ufak bir hikaye uydurdum. Ona, büyük büyükbabanın kütüphanesinde olduğumuzu söyledim. Büyük büyükbaban, mucizevi bir şekilde 107 yaşında hala hayatta."

"*Bu* mucizevi bir şey."

"Ve onun o parşömeni çok sevdiği için parşömenin anlamını anlamak istediğimizi, ancak gençliğinde havuç yemediği için trajik bir şekilde görme yetisini kaybettiği için artık parşömeni okuyamadığını söyledim."

"Ve 107 yaşında olduğu gerçeği." "Aynen öyle."

Garson kahvelerimizi getirir ve ben minnetle bir yudum alırım. "Otoyol kenarındaki bir kahve dükkanı için fena değil. Seninki nasıl?"

Fincanı dudaklarından indirir. "Malveauxian

çayı

nda "Çayı sevmezler mi?"

n "Nedenini bilmiyorum. Hiç içtin mi?"

dah "Berbat bir şey. Hindistan'da çay içtim. Chai. Çok

a lezzetli." "Yakında baldızım olacak kişiyle iyi anlaşırsın."

iyi." "Malveaux'un yeni prensesi mi? Madeline, değil mi?"

"Maddie. Biz ona öyle sesleniyoruz."

"Nasıl biridir?"

"Çok tatlı ve Alex'i çok seviyor. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar uyumlular."

"Düğünleri yakında. Senin sayende Enzo ve ben davet edildik."

"Davet edildiğinizi tahmin ediyordum. Beni kolayca fark edeceksiniz. Ledonian kırmızı bir elbise giyeceğim."

Sesinde bir tür kabullenme hissediyorum. "Kırmızı giyinmeyi sevmiyor musun?"

Hemen, baloda kırmızı elbisesiyle duran görüntüsü gözlerimin önüne geliyor. Zeytin rengi teni ve koyu renkli yüz hatlarıyla, bu renk ona çok yakışmıştı.

"Tabii ki severim, ama bazen seçim yapabilmeyi isterim. O kadar çok renk var ki, ama büyük etkinliklerde her zaman resmi kırmızıyı giymek zorundayız."

Kahvemin bir yudum daha alıyorum. "Büyük bir baloda istediğin rengi giyebilseydin, ne giyerdin?"

"Malveaux kraliyet ailesinin o güzel maviyi giyebilmesini hep biraz kıskanmışımdır. Ama mor, yeşil, turuncu ve hatta pembeyi de severim."

"Pembe mi?" diye alay ediyorum.

"Ya da siyah. Siyah giydiğim tek zaman cenaze törenlerine katıldığım zamandır."

"Kraliyet mensubu olmak çok zor olmalı," diyorum, sadece yarı şaka yarı ciddi, çünkü bir yanım kraliyet mensubu olmanın zor olduğunu düşünüyor. Krallığın prensesi olarak uyması gereken tüm kurallar ve sorumluluklar ona dikte ediliyor, resmi etkinliklerde giyeceği kıyafetin rengi bile.

Malveaux'daki tüm korkunç çaylar için bile kraliyet mensubu olmak istemezdin.

Gülmeyen garsonumuz kahvaltımızı getirir ve onun sipariş ettiği tostun üzerine ince bir tabaka marmelat sürdüğünü fark ederim. Yumurta, domuz pastırması, patates kızartması ve kızarmış domateslerden oluşan devasa kahvaltımın yanında, onun yemeği kesinlikle önemsiz görünüyor.

İlk ısırığı alıyorum. Şaşırtıcı derecede lezzetli. "Bu çok lezzetli," diyorum ona, o da tostunu eline alıp kuş gibi küçük bir ısırık almadan önce benim tabağıma özlemle bakıyor. "Denemek ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler." Yine benim yemeğime özlemle bakıyor ve ben kararımı veriyorum.

Garsonu çağırıp ikinci bir yemek sipariş ediyorum: yumurta, domuz pastırması, patates kızartması ve kızarmış domates. "Yanına biraz da fasulye ekler misiniz?"

Sofia'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne kadar açsın?" "Benim için değil, *Principessa*. Senin için."

"Ama tostum bana yeter."

Formika kaplı masaya dirseklerimi dayayarak aramızdaki mesafeyi daraltıyorum. "Köpeklerin kemiğe bakar gibi kahvaltıma bakıyorsun. Neden kendini şımartmıyorsun? Bugün Prenses Sofia olmaktan izinlisin, unuttun mu?"

Dudaklarını ısıyor ve gülümsemesini bastırdığını anlayabiliyorum.

Sandalyeye yaslandım. "Ayrıca, yemek yiyen kadınları severim," dedim ve o da gülümsemesini yüzüne yansıtmaya izin verdi.

Yemek geldiğinde, garsona Sofya'nın önüne koymasını rica ettim.

"Yiyin" diyorum ve o da iki kez söylenmesine gerek kalmadan, büyük lokmalarla yemeği yiyip duruyor ve sürekli gülümsüyor.

"Gittiğim yatılı okulda, benim gibi bir vücuda sahip bir kızın kuş gibi yemesi gerektiği söylendi" diyor bana.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence senin vücut yapısına sahip bir kız ne isterse yapabilir."

Kafası karışmış bir kahkaha atıyor, ama bu sefer elini ağzını kapatmak için kaldırmıyor.

Dirseklerimi bir kez daha masaya dayayıp alçak sesle, "Senin inanılmaz derecede güzel ve seksi olduğunu biliyorsun, değil mi? Her şeyin."

Gözleri ateş gibi bana bakıyor ve yemin ederim, kalbim bir an duruyor.

Sofia kadar çarpıcı güzellikte bir kadın, kadınsı kıvrımları, omuzlarına yumuşakça dökülen uzun, kalın saçları ve enfes yastık gibi dudaklarıyla ne kadar çekici ve seksi olduğunu nasıl fark edemez?

Onun her santimini takdir ettiğimi biliyorum. Ve eğer o benim olsaydı, ona hayatının her günü, mutlu olması için ne gerekiyorsa, istediği her şeyi yemesini söylerdim.

Tabii ki onun mutluluğunun ana kaynağı ben olmak isterdim.

Garson, hesabı masaya vurarak gelir ve anımızı bölür. Öyle de iyi oldu. Onu ne kadar sevdiğim, ne kadar beğendiğim, ne kadar istediğim önemli değil, o ve ben birbirimiz için yaratılmamışız.

Huysuz garsona utanç verici derecede büyük bir bahi bırakıp arabaya geri dönüyoruz.

"Sürmek ister misin?" diye sorar.

Gözlerimi ona dikerim. "Ciddi misin?" O da baını sallar ve anahtarları uzatır. "Gnm gzelletirdin!" Anahtarları almak için uzanırım ama o geri çeker.

"Ehliyetin var, değil mi?"

"Tabii ki var. Neden yok sanıyorsun ki?"

"nk bunca yıldır dünyayı dolaıp büyük maceralara atıldın. Ehliyet almaya vaktin olduğunu sanmıyordum."

"Lise arkadaşlarımla birlikte ehliyetimi aldım, endielenmene gerek yok."

Yüz hatları gever ve anahtarları bana tekrar uzatır.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra ona dönüp, "Sadece solun gaz pedalı, saçın da fren olduğunu kontrol ediyorum" diyorum.

Glmsememle sadece aka yaptığımı belli etmeden önce, gözleri arabanın tekerlekleri kadar büyüdü.

"Sen bir komedyensin. Ama bizi otoyoldan çıkarıp bir hendeğe sürersen, sana bir daha asla konumayacağıma söz veriyorum."

"Tüm çukurları kesinlikle kaınacağım. Söz veriyorum." Kontak anahtarını çeviriyorum ve araba anında mırıldanmaya balıyor. Gaz pedalına birkaç kez basmadan duramıyorum ve bunu yaparken de devir sayısının ritmine göre ona kalarımlı oynatıyorum.

"Beni geriyorsun," diyor, ama gergin görünmüyor. Aslında, mutlu görünüyor. Mutlu, rahat, benimle geçirdiği günün tadını çıkartıyor, iyi beslenmiş ve coşku dolu. Bu, kimsenin, en azından benim bilmediğim bir yönü, ama her geçen gün daha da açık olmamın imkansız olduğunu düşündüğüm bir yönü.

Fazla düşünmeden ona dönüp, çıplak koluna elimi koyuyorum, onunla ne kadar keyifli vakit geçirdiğimi söylemeye hazırım. Dokunduğumda cildi yumuşak ve sıcak, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Bana akınlıkla bakar, vücudu anında gerilir. Elim iekiyor. "Ben... ey... Özür dilerim."

Yutkunur, boğazı gözle görülür şekilde hareket eder, ellerini kucağında birleştirir ve dümdüz önüne bakar. "Önemli değil."

"Bir daha olmayacak. Söz veriyorum," diyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, vücudu Royal Ledonian Müzesi'ndeki mermer heykel kadar sert.

Ne söyleyeceğimi bilemeden boğazımı temizledim. Yani, bana verdiği mesaj bir yaz günü kadar açıktı. Onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da, onu ne kadar sık düşünsem de, onunla birlikte olmak istesem de, benim için ne kadar önemli olduğunu bilsem de, o aynı şeyi hissetmiyordu.

Zaten neden olsun ki? Ben onun kağıt üzerinde mükemmel olan, listesindeki en çok kriteri karşılayan adam değilim. Benim gibi bir adamı asla dikkate almaz. Belki flört etmek için, dağlardaki bir köye eğlenceli bir macera için olabilir. Ama ciddi bir ilişki için? Aşık olabileceği biri için?

Arabayı park yerinden geri çıkardım ve Monteluce'ye doğru yola çıktım.

Prenses Sofia gibi bir kadın için asla o erkek olamam, o benim ligimin dışında bir kadın. Onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da, kalbim onu ne kadar çok istediğimi söylese de, onun asla benim olamayacağını biliyorum.

Bölüm 21

Sofia

Tek söyleyebileceğim, Marco'nun beni kızdırdığı kadar iyi araba kullandığı için şükürler olsun. Direksiyon başındaki yetkinliği, arabayı otoparktan ilk çıkardığında hissettiğim gerginliği omuzlarımdan attı ve şimdi bir süredir otoyolda hızla ilerlerken, koltuğuma yaslanıp çevremizdeki doğal güzelliği hayranlıkla izlemeye odaklanıyorum.

Ama onun sürüş becerilerine olan ilk güvensizliğim, gerginliğimin tek nedeni değildi. Elini uzatıp kolumun derisine dokunduğunda, sanki ikimizin de yaklaşmaması, hatta geçmemesi gereken, konuşulmamış bir sınırı aşıyormuş gibi hissettim. O basit dokunuş, içimi kavurucu bir sıcaklıkla doldurdu ve kalbimin, en çok korktuğum şekilde atmasına neden oldu. Elini çektiğinde...

uzaklaşırken, ona uzanıp onu kucaklamak için duyduğum dürtüye direnmek zorunda kaldım, tenimin onun tenine değmesi güven verici ve *harikaydı*.

Tabii ki yapmadım. Bu doğru olmazdı. Son haftalarda benim için mükemmel erkek olması gereken bu adama karşı en ufak bir kıvılcım bile hissetmiyor olabilirdim, ama bu Marco'ya karşı hislerime göre davranmam gerektiği anlamına gelmezdi.

Hayır. Ben bundan daha iyiyim. Hayatım boyunca gerçek duygularımı gizledim. Bu konuda tecrübeliyim. Uzmanım. Marco Revera gibi, parlak gözleri, seksi gülümsemesi, rahat tavırları ve erkeksi vücuduyla bir adama karşı koyabilirim.

Ama aman Tanrım, ne vücut ama.

Onun iri, sağlam varlığı aramızdaki boşluğu dolduruyor ve arabamı olduğundan çok daha küçük hissettiriyor. Direksiyonu çevirirken geniş omuzları benimkine hafifçe değiyor, her hareketi zahmetsiz ama otoriter. Elleri direksiyonu kavrarken ön kolları geriliyor, kasları derisinin altında dalgalanıyor, güçlü ve yetenekli.

Gözlerimi kapatıp başımı çeviriyorum, bunun yerine geçtiğimiz tarlaları saymaya karar veriyorum, uzaktaki küçük kasabaları gösteren kilise kuleleri.

Aşkın karmaşıklığından kaçınmak için kasıtlı olarak elektronik tablomdan bir erkek bulmayı seçtim. Çekiciliğin geçici doğasından ve bunun yol açabileceği zararlardan kaçınmak için. Marco'nun sürüşe konsantre olduğunu izlerken, onun benim kaçınmak için çok uğraştığım her şey olduğunu, kalbimi açıp beni savunmasız bırakabilecek her şey olduğunu biliyorum.

Bana en son böyle bir etki yapan kişi Reynold Maben'di. Sevdiğim ve kaybettiğim adam. Cambridge'de okurken tanışmıştık, ben Ledonia'dan yeni gelmiş, masum ve dünyadan habersiz 19 yaşında bir kızdım. O, istediğini elde etmeye alışkın bir erkeğin tüm havasını ve özgüvenini taşıyordu ve ben onun cazibesine karşı koyamıyordum. Marco gibi o da elleriyle çalışıyordu. Heykeltıraştı ve zanaatını öğreniyordu. Daha önce hiçbir erkeğe hissetmediğim bir şekilde ona çekildim ve iki harika yılı aşk içinde birlikte geçirdik.

Ta ki ayrılana kadar.

Daha doğrusu, artık öyle olmadığı zamana kadar. Benim için bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Hafta sonunu ailemin kır evlerinden birinde arkadaşlarımızla geçirmiştik. Birlikte yemek pişirirken gülmüş,

birlikte yemek pişirip, tepelerde yürüyüş yapıp, göl kenarındaki bir söğüt ağacının altında öpüşmüştük. Sonra, Villadorata'ya dönerken, sanat okulundan bir arkadaşını, İngiltere'ye giden trene binmesi için bıraktıktan sonra, Jilly adında güzel bir kadın, bana ona aşık olduğunu ve ilişkimizin bittiğini söyledi.

O gün damarlarımda yayılan buz gibi soğukluğu, kalbimi saran demir bir duvar oluşturduğunu hala hissedebiliyorum. O anda, bir daha asla gardımı düşürmeyeceğime, birinin bana onun yaptığı gibi dokunmasına izin vermeyeceğime karar verdim. Zavallı kalbim bir daha kırılmaya dayanamazdı.

O zaman medya bana acımasız bir lakap taktı: Acınası Prenses. Ama biliyor musunuz? Haklıydılar. Acınasıydım. Kalbim kırılmıştı ve onunla birlikte içimdeki küçük bir parça da ölmüş, sonsuza dek gitmişti.

En azından Marco ile tanışana kadar böyle düşünüyordum. Savunmam ve bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeme kararlılığım rağmen, o içimde söndürmem imkansız bir ateş yaktı, ne kadar gerekli olduğunu bilsem de.

Tarlaları geçip, sonunda düzlükleri geride bırakarak, hedefimizin bulunduğu dağ silsilesinin eteklerine ulaştık. Burası yemyeşil ve bereketli bir yer ve manzaraya baktığımda uzakta kilise kuleleri görüyorum, bu da orada küçük bir kasaba veya köy olduğunu gösteriyor.

"Bu güzel manzaraya sahip küçük köylerden birinde yaşamak ne kadar harika olmalı" diyorum pencereden dışarı bakarken.

Bu, onun bana dokunduğu için özür diledikten sonra ikimizin de söylediği ilk sözler ve arabanın küçük alanında tuhaf geliyor.

"O küçük köylerden birinde yaşamak ister miydin? Sarayda yaşamayı tercih edeceğini düşünmüştüm."

"Yanlış anlama, saraydaki hayat çok rahat ama..." Onun gözünde "zavallı zengin kız" gibi görünmekten korktuğum için sözümü kesiyorum.

"Anlat bana," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak.

"Şımarık bir çocuk gibi görünmek istemem. Ayrıcalıklı ve zengin bir hayata doğduğumu biliyorum ve hiçbir zaman maddi bir sıkıntım olmadı

. Sadece hayatım... dikte ediliyor, sanırım. Anlatabildim mi?"

"Sen, belirli bir şekilde davranman ve görünmen gereken bir işe doğdun. Başka seçeneğin yoktu."

Sözleri içime işliyor. Anlıyor. *Beni* anlıyor.

Anlayacağını bilmeliydim.

"Haklısın. Seçeneğim yoktu. Sevmediğimden değil, çünkü seviyorum."

"Bu mesleğin nesini seviyorsun?"

"Balolar, görkemli devlet etkinlikleri ve tüm bu şeyler çok güzel, ama bu işin en sevdiğim yanı, insanların hayatlarında bir fark yarattığımı hissetmek. Maddie ilk prenses olduğunda bu konu hakkında onunla bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum. Bana, sonunda hayatındaki amacını bulduğunu, hastanelerin ve çeşitli hayır kurumlarının patronu olmanın, önceki hayatında hiç yapamadığı bir şekilde gerçek bir anlam çıkarabileceği anlamına geldiğini söyledi. Onun gibi Teksas'ta dokuzdan beşe kadar çalışan bir ofis çalışanı olmasam da, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum."

"Bu yüzden mi kraliçe olmak istiyorsun?" Sözleri beni tam güneş pleksusumdan vurdu.

Ona bu aptalca fikri nereden edindiğini sorabileceğimi biliyorum, çünkü elbette ki ben asla kraliçe olamayacağım. Ama sormuyorum. Marco'da beni güvende hissettiren, ona gerçek benliğimi gösterebileceğimi hissettiren bir şey var.

Onun yerine, ellerime bakıp "Durum biraz daha karmaşık" diye cevap veriyorum.

"Anlat bana."

Başımı kaldırıp bana bakan gözlerine baktığımda, gözlerindeki samimiyet anında endişemi yatıştırıyor. "Sadece yola bakarsan."

Gülümser ve dikkatini tekrar sürüşe verir. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Hayır. Sana anlatmak istiyorum. Öncelikle, bunun sadece taç takmakla ilgili olmadığını anlamanı istiyorum."

"Oh, eminim öyle değildir, ama taç sana çok yakıştırdı." Bana göz kırptı.

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Benim için önemli olan gerçek bir fark yaratmak. Daha iyi eğitim, daha sağlam sağlık hizmetleri ve güçlü çevre politikaları için çaba sarf etmek istiyorum. Ülkemizin Avrupa'da ilerleme ve eşitliğin bir simgesi olduğu bir gelecek hayal ediyorum. En küçük kardeşim yakında halefim olarak atanabilir, ama o benim vizyonumu ya da herhangi bir vizyonu paylaşmıyor. Üzgünüm Max, ama bu doğru. Üniversiteden yeni mezun oldu ve Alex gibi hayata olan tutkusuyla, yani 30 yaşın altındaki her kadınla flört ederek yaşıyor."

"Prens Alexander hakkındaki hikayelerin ima ettiği kadar kadınlarla flört etmede yarısı kadar iyi ise, taç miras almak için çok meşgul olacaktır."

"Aynen öyle!"

"Sen harika bir kraliçe olurdun."

Gözlerimi ona çevirip, gözlerinde samimiyet görüyorum. "Teşekkür ederim." "Bu bir iltifat değil. Ben gördüğümü söylüyorum." "Yine de teşekkür ederim."

O gülümser. "Teşekkür edebilirsin."

"Bildiğiniz gibi, Ledonia'da anayasal monarşi ile yönetiliyoruz. Burada hükümdarın rolü daha çok törensel olmakla birlikte, bir miktar etkiye de sahiptir. Ben bu etkiyi yaratmak, ülkemizi daha parlak ve daha kapsayıcı bir geleceğe yönlendirmek istiyorum. Geleneğin gelişebileceğini, halkımız ve geleceğimiz için bu ülkenin hak ettiği lider olabileceğimi kanıtlamam gerekiyor."

Konuşmamı bitirdiğimde kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor ve duygularımın gücüyle hafifçe nefes nefese kalıyorum.

Marco beni dikkatle izliyor, gözleri beni değerlendiriyor. "Biraz kendimi kaptırdım."

"Sadece bu konuda tutkulusun, hepsi bu. Bu iyi bir şey. Ülkemizin geleceğine tutkulu liderlere ihtiyacı var. Sence kardeşin Alexander iyi bir kral olur muydu?"

"Bu soruyu Maddie ile tanışmadan önce sorsaydın, cevabım kesin bir 'hayır' olurdu. Ama Maddie onun üzerinde harika bir etki yaratmış görünüyor ve o kesinlikle daha iyiye doğru değişti."

"Onun Ledonia'yı terk edip Madeline ile evlenmesi zor mu?"

Yakışıklı, çekici kardeşim aklıma geliyor. Her zaman neşeli ve eğlencelidir, her zaman moralimi düzeltir ve bana hayatın daha hafif tarafını gösterir.

"Onu özlüyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Yanlış anlama, aşkını bulduğu için onun adına gerçekten mutluyum ve Maddie harika bir kız."

"Yine de onun burada olmasını dileyebilirsin." "Doğru." Kısa bir gülümseme paylaşıyoruz.

Marco ile konuşmak neden Enzo ile konuşmaktan, hatta aslında herhangi biriyle konuşmaktan çok daha kolay? Enzo ve Marco aynı anne babadan, aynı okuldan, aynı yetiştirilme tarzından, her şeyden aynı olan kardeşler. Ama Enzo sert, resmi ve çözülmesi zor biriyken, Marco rahat ve eğlenceli, ona karşı konuşmayı çok kolaylaştıran bir açıklık havası var ve kendimi ona karşı nadiren yaptığım bir şekilde açılarken buluyorum.

Yanımdaki ona bakıyorum. Her iki eliyle direksiyona tutunmuş, yola konsantre olmuş durumda. Keskin çenesi, düz burnu ve yüksek elmacık kemikleri, dağınık saçlarıyla mükemmel bir çerçeve oluşturuyor.

Bir şekilde hem klasik bir yakışıklılık hem de sert bir görünüşe sahip olmayı başarıyor ve ben parmaklarımı uzatıp saçlarını okşamak için kendimi zor tutuyorum.

Nefesimi veriyorum. Bu iyi bir hareket olmaz.

"Bana peyzaj bahçeciliğinden bahset," diyorum. Evet, bu iyi. Peyzaj bahçeciliğinde seksi olan hiçbir şey yok. Sadece ağaçlar, çalılar ve çimler var, belki bir iki mermer heykel de eklemeler için.

Kısa bir süre bana döner, yüzü aydınlanır, gözleri parlar. "Basitçe söylemek gerekirse, bu benim tutkum," der.

Uh-oh.

Bahçecilik birden seksi hale geldi.

"Neyini... şey, seviyorsun?" diye soruyorum, güneş ışığında parıldayan kaslı vücuduyla, gömleksiz bir şekilde toprağı işleyen Marco'nun görüntüsünü kafamdan silerek.

"Her şeyi. Gerçek canlılarla yaratıcı olmama, açık alanları güzel ama işlevsel alanlara dönüştürmeme olanak tanıyor. Ellerimi kirletmeyi, doğayla çalışırken toprağı hissetmeyi seviyorum. Bir projenin hayata geçmesini görmek gerçekten büyük bir tatmin

Daha fazla projede çalışma fırsatına ihtiyacım var. Tideswell Toplum Bahçesi gönüllü bir projeydi, ama bu sefer bana ödeme yapan gerçek işler almak istiyorum."

"Herhangi bir projeye başvurduunuz mu?"

"Villadorata Belediye Meclisi tarafından önerilen ve kazanmayı çok istediğim yeni bir tasarım girişimi var. Cornwall Park'ı dönüştürüyor. Tam olarak ne istedikleri konusunda çok esnekler, bu da yaratıcılığımı gerçekten harekete geçiriyor."

"Büyük bir projeye benziyor."

"Oh, bu sadece benim için çok büyük bir proje. Bütün bir ekibe ihtiyacım var, ama bazı iyi fikirlerim var."

"Onları benimle paylaşmak ister misin?"

"Park, şehrin işçi sınıfının yaşadığı bir bölgede bulunuyor, bu bölgeyi oldukça iyi tanıyorum. Şu anda park, evsizlerin banklarda uyuduğu bir gül bahçesi. Burası, çocukların hayal gücünü harekete geçirecek ve yeşil bir alanda koşup oynayabilecekleri bir oyun parkına ihtiyaç duyuyor. Benim önerim, korsan temalı bir park. Çocukken korsanları sevdiğim için, diğer çocukların da seveceğini düşündüm."

"Umarım bu işi alırsın." "Şansım az, ama yine de bir şans."

Yaptığı işi açıkça seviyor ve bu kadar önem verdiği bir konu hakkında konuşurken onu dinlemek çok ilginç. Bu çekici bir özellik ve dinlerken gülümsüyorum, kalbim bana bunun birlikte olmam gereken türden bir adam olduğunu söylüyor.

Bu, beni sevebilecek türden bir adam. Bu, *hak ettiğim* türden bir adam.

Sadece, bu devasa, öngörülemmez inanç sıçramasını yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Bölüm 22

Marco

"Bana aileden bahset," diyor Sofia.

"Neden ailemi bilmek istiyorsun?" diye soruyorum hafifçe, yüzeyde hissettiğim acıyı gizleyerek.

"Babanı kaybettiğini biliyorum, bunun için çok üzgünüm." "Nasıl öğrendin?" Dudaklarımı sıkı bir çizgiye getiriyorum. "Bu senin "Hayır. Tabii ki hayır. Enzo bahsetmişti."

"Hayır. Tabii ki değil. Enzo bahsetti."

"Anlıyorum," diyorum, sadece hassas bir konu olduğu için değil, aynı zamanda bunu onunla paylaşan ben olmadığım için. Bunu yapan kardeşimdi.

Çenemi sıkıyorum, omuzlarım gerginleşiyor.

"Üzgünüm. Seni üzdüm. Hiçbir şey söylememeliydim. Sormuş olduğumu unut."

"Önemli değil. Sanırım Ledonia'ya geri dönmek, onun artık aramızda olmadığını hatırlatıyor bana."

"Çok zor olmalı." "Hiç de kolay değil."

"Nasıl biriydi?"

Babamı düşündüğümde içim ısınır. "O iyi insanlardandı. İyi kalpli, gerçekten dürüst biriydi. Bizden büyük şeyler bekleyen bir baba değildi. Onun sinirlendiğini neredeyse hiç hatırlamıyorum. Rahat biriydi, hayatın ona sunduğu her şeye açıktı."

"Sana benziyor," diyor ve ben gülümsüyorum.

"İkimiz de birbirimizin aynısıydık. Herkes öyle derdi. Görünüşümüz bile aynıydı."

"Yakışıklı bir adamdı, değil mi?"

Gözlerimi ona çeviriyorum ve gözlerinde alaycı bir bakış görüyorum. "Ölümcül derecede yakışıklı."

"Eminim öyledir."

"Bir keresinde Cashmere Park'taki gölde tekneye bindiğimi hatırlıyorum."

"Fazan şeklindeki kürek tekneleri olan mı? Fazanlar yüzmezler ki, bu yüzden bana hep çok garip gelmiştir."

"Onlar bizim ulusal kuşumuz."

"Bunu bana söylemene gerek yok. Kürek teknesinde ne oldu?"

"Bir yaz öğleden sonra, babam bir kayak kiralayarak bacağımızı güçlendirmemiz gerektiğine karar verdi. Bunun eski bir filmdeki sahne gibi olacağına, sakin ve huzurlu bir ortamda, sadece babam ve on iki yaşındaki oğlunun suda olacağına inanıyordu. Gerçekte ise işler farklı gelişti." O günü hatırlayarak gülümsüyorum. "Babam, tekniğin çok önemli olduğunu söyleyerek kürek çekmekte ısrar etti. Ama su üzerinde süzölmek yerine, kafası karışmış bir ördek gibi zikzaklar çizdik. Sonra, kazara küreklerden birini göle düşürdü. Onu geri almaya çalışırken daireler çizdiğimizde yüzünde şok ve panik karışımı bir ifade olduğunu hatırlıyorum."

"Ne yaptınız?"

"Yardımsaver bir yabancı kaçan küreğimizi kurtardıktan sonra, babam bana gülümseyerek, 'Sadece reflekslerini test ediyordum' dedi."

Tabii ki, onun hata yaptığını biliyordum, ama önemli değildi. Birlikte eğleniyorduk."

"Böyle harika ve eğlenceli bir babaya sahip olmayı hayal bile edemiyorum. Çok şanslısın, biliyor musun?"

"O harika bir babaydı," diye cevapladım, boğazım birden ısındı.

"Onu bu kadar genç yaşta kaybettiğin için üzgünüm. Kaç yaşındaydın? On dokuz mu?"

"Yirmi mi?"

"Yirmi."

Havayı içine çekiyor. "Çok gençsin. Çok zor olmuş olmalı."

"Kolay olmadı."

"Kısa süre sonra ülkeyi terk ettin, değil mi?" diye sorar yumuşak bir sesle. "O öldükten sonra, burada kalmak bana çok zor geldi."

Her şey bana onu, kaybettiğim şeyi hatırlatıyordu. Ülkeyi terk etmek doğru olan şey gibi görünüyordu. Yapılacak tek şey."

"Yardıma oldu mu?"

"Yardımcı oldu, en azından bir süreliğine. Harika deneyimler ve güzel yerlerle karşılaştığınızda moralinizin bozulması zor. Ama zamanla, dünyayı gezip yeni şeyler deneyimleyip inanılmaz insanlarla tanışmaktan ne kadar keyif alsam da, eve dönmem gerektiğini biliyordum. Babam olmadan hayatın nasıl olduğunu görmem gerekiyordu."

"Geri döndüğünden beri nasıl gidiyor?"

"Biliyor musun? Fena değil. Elbette onu özlüyorum ve yakın zamanda o sandallardan birini kiralamayacağım. Ama artık bir erkeğim, çocuk değilim. Olgunlaştım, değiştim ve hayatımda yapmak istediğim şeyi buldum."

"Bu harika," diyor, sesi nefes nefese ve hafif, ve bunu içtenlikle söylediğini biliyorum. Sofia'nın beklenmedik yanı da bu. O şefkatli ve merhametli. Onun bu yönünü çok takdir ediyorum.

"Annen ne durumda?" diye sordu.

"Babamın vefatından sonra, kız kardeşlerinin yanına olmak için Almanya'ya geri döndü. Hala orada yaşıyor. Birkaç ay önce buraya dönerken onu görmeye gittim."

"Annenin Alman olduğunu bilmiyordum?"

"Hesap tablonuzda bu bilgi yok mu?" diye soruyorum ve o utanarak başını eğiyor.

"O hesap tablosu... şey, düşündüğüm kadar yararlı olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Gerçekten," diye tekrarlar ve keşke virajlı dağ yolunda, güvenli bir şekilde durabileceğimiz bir yer olmadan araba sürmeseydim de onun gözlerine bakabilseydim diyorum.

"Sanırım, hayat arkadaşını verilere dayanarak seçemeyeceğini anladım."

"Sana tüm kalbimle katılıyorum, sorun olur mu?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Sorun değil."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum çekinerek.

"Eğer senin için de sorun yoksa, bir süre bununla baş başa kalmak istiyorum," diye cevaplar ve ben onun mahremiyetine saygı duyarım, ancak içimden onun farkına varmasının büyük bir şey anlamına gelebileceği umuduyla kalbim hızla çarpmaktadır. Belki de benimle ilgili bir şey...

Sessizce, arabayı dar yolda virajlı virajlı ilerletmeye devam ediyorum, dağlara doğru gittikçe yükseliyoruz. Virajları dönerken, aşağıdaki vadiye doğru dik yamaç gittikçe daha da dikleşiyor, daha yükseğe çıkabileceğimizi hayal edemiyorum.

"İşte burası. Monteluce," derim ve daha da dar bir yola saparken, tekerlekler parke taşları üzerinde zıplamaya başlar.

Bu eski köyün içinden yavaşça geçerken arabayı yavaşlatıyorum. Arnavut kaldırımlı sokaklar, öğle güneşinin ışığında parıltı veren asırlık taş evlerin arasında kıvrılıyor. Yerel halk ve turistler açık hava kafelerinde kahvenin tadını çıkarıyor, çiçekler ise binaların toprak tonlarına parlak renkler katıyor. Kasabanın üzerinde yükselen bir kilise kulesi, bu yerin tarihine tanıklık ediyor, uzakta yemyeşil ağaçlar ve inişli çıkışlı tepeler görünüyor.

Sokağın sonunda, insanların dolaştığı bir barikat var, sokağın bir tarafından diğer tarafına çaprazlamasına uzanan ışıklar ve yiyecek kamyonları ve tezgahlar, biblo gibi şeyler satıyor.

"Sola dönmeliyiz," diyorum ve sağdaki ilk yolu, kilise kulesine doğru tepeye çıkan yolu seçiyorum.

"Festival var galiba," diyor Sofia.

Bir grup yaşılı insan kafedeki masalarından bizi izliyor ve Sofia'nın onlara kraliyet alayıymış gibi el sallamamaya çalıştığını görebiliyorum. Bugün Prenses Sofia değil, sadece Sofia, benim arkadaşım. Bunda özgürleştirici bir şey var ve onun da bunu hissettiğini anlayabiliyorum.

Dolambaçlı sokaklardan birinde iki arabanın arasında bir park yeri buluyorum ve tek seferde sorunsuz bir şekilde paralel park ediyorum. "Profesörü bulmaya gidelim mi?"

"Biz bunun için buradayız."

Arabadan ineriz ve ona anahtarları veririm. "Seksi arabayı sürmeme izin verdiğin için teşekkürler."

O gülüyor. "Harika bir iş çıkardın."

"Sticker tablomda altın yıldız kazanacak mıyım?"

"Tabii ki alırsın. Sınıfın birincisi." Etrafta sokak tabelası arar ama bulamaz. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Monteluce adında dağlarda küçük bir köy, Majesteleri," diye cevap veriyorum, alaycı bir şekilde.

Bana gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sokak tabelası yoksa profesörün sokağını nasıl bulacağız?"

"Yerel halka soralım mı?" Derin bir sohbete dalmış iki yaşlı kadına işaret ediyorum. Yaklaştıkça, muhtemelen aile veya mahalle dedikodularını tartışan yoğun ifadelerini fark ediyorum. İkisi de baştan aşağı siyah giyinmiş, parlak beyaz saçları ve buruşuk tenleriyle, büyükannemin tıpatıp kopyaları gibiler.

"Affedersiniz bayanlar," diyorum, öncülük ederek. Sofia sonuçta dikkat çekmemeye çalışıyor. "Böldüğüm için özür dilerim."

İki kadın da bize dönüp bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Sofia'yı prenses olarak tanıyacaklar mı?

"Ne güzel bir çiftsiniz," diyor uzun boylu olan. "Ne güzeller, değil mi Constance?"

"Öyleler, Erma," diye onaylar diğeri, daha kısa, daha tombul ve kalın çerçeveli gözlüklü olan. "Ne sevimli bir genç çift. Festival için mi buradasınız?"

"Tabii ki buradalar, seni aptal yaşılı ördek. Başka neden burada olsunlar ki?" diye karşılık verir Constance.

"Kime aptal yaşı ördek diyorsun sen, seni aptal yaşı... kaz," diye karşılık verir Erma, ama ikisi de gülümsüyor, sanki birbirleriyle dalga geçmek harika bir oyunmuş gibi.

"Aslında, birini aramak için buradayız," diye başlıyorum. "Profesör Esposito."

İki kadın da bana şaşkın bir bakış attı. "Felix'i mi kastediyorsun? Ondan ne istiyorsunuz?" diye sordu Erma, bronzlaşmış, yıpranmış ellerini beline koyarak.

Onu tanımaları iyi bir başlangıç.

"Çevrilmesi gereken bir şey var ve Profesör Esposito'nun yardımcı olabileceğini düşündük," diyor Sofia.

Erma, Sofia'ya gözlerini kısarak bakar, sonra Constance ile bir bakışlaşır ve ardından topuklarını döndürerek, seksenli yaşlarındaki eğri bacaklarının onu götürdüğü kadar hızlı bir şekilde tepeye doğru yürür.

Şaşkınlıkla onun gidişini izleriz. "Özür dilerim. Arkadaşını üzecek bir şey mi söyledik?" diye sorar Sofia.

Erma durur ve arkasını döner. "Ee, siz ikiniz geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sorar sert bir sesle.

Sofia ve ben birbirimize bakarız. "Geliyoruz," diye cevaplarım.

Erma'yı takip ediyoruz, Constance arkamızda yürüyor. Tepede, az önce arabayı park ettiğimiz yerin tam karşısında, sadece beş kapı ileride yürüyoruz. Erma, turuncu boyası soyulmuş bir kapıyı işaret ediyor. "Orada değilse, festivalde demektir."

"Çok teşekkür ederiz, Bayan...?" diye sorar Sofia. "Bana Erma deyin. Herkes öyle diyor."

Ona gülümser. "Erma."

Erma kapıyı çalar ve biz bekleriz. Ve bekleriz. Profesörün yaşı olduğunu bildiğimizden, kapıya yavaşça doğru ilerliyor olabilir mi?

"Festivalde olmalı," diyor Erma birkaç dakika sonra. "Benimle gelin. Kardeşimi orada bulacaksınız."

Sofia kaşlarını kaldırır. "Kardeşiniz mi?"

Erma bize gülümser. "Evet. Gelin."

"Bugün yüksek topuklu ayakkabı giymediğin iyi olmuş," diyorum, iki yaşlı bayanla, yani aptal yaşlı ördek ve kazla birlikte tepeden aşağı inerken.

"Spor ayakkabılar şaşırtıcı derecede rahat. Artık tüm resmi etkinliklerimde bunları giymeye başlayabilirim," diye espri yapıyor.

Az önce geldiğimiz sokağa döndük ve Constance ile Erma, festivale doğru ilerlerken bize sorular yağdırdılar.

"Adlarınız ne?" diye sordu Erma. "Ben Marco, bu da..."

"Hadley," diye çabucak cevaplar Sofia. Ona kaşlarını kaldırırım.

"Marco ve Hadley. İkisi de çok güzel isimler. Değil mi, Constance?" diyor Erma.

"Oh, çok güzel," diye onaylar Constance. "Bugün nereden geldiniz?"

"Villadorata'dan," diyor Sofia.

"Felix'i görmek için çok uzak bir yol gelmişsiniz," diyor Erma. "Sanırım öyle," diye cevaplıyor Sofia.

"Ama yollar iyiydi ve buraya çok çabuk geldik, değil mi Hadley?" diye eklerim küçük bir gülümsemeyle.

Erma, Sofia'nın sol elini kendi eline alır ve incelemeye kaldırır. "Evli değilsiniz! Oh, yeni sevgililer misiniz?" diye sevinçle haykırır.

Sofia ne söyleyeceğine karar veremediğini görebiliyorum, ama Constance hemen araya giriyor: "Ne zaman yüzüğü takacaksın, genç adam?"

Sofia kıkırdamayı bastırıyor. "Sanırım yüzük takmak demek istediniz."

Constance başını sallar. "Eminim yüzük atmak demek istedin. Böylesi daha dramatik, biliyorsun, siz gençler dramayı çok seviyorsunuz."

"Neyin üzerine yüzük atmak?" Erma şaşkın bir şekilde soruyor.

"Buna." Constance, Sofia'nın sol elini sallayarak onu bana doğru savurur. Onu belinden tutarak dengede tutarım. Bana minnettar bir bakış atar ve ben onu bu kadar yakınımda hissetmenin, sıcaklığını üzerimde hissetmenin keyfini çıkarırım.

"Bu kadar küçük biri için, kesinlikle çok güçlü," diye fısıldarım kulağına.
kul

ak. "Elimi geri alabilir miyim lütfen?" diye sorar Sofia
hala bileğini tutan Constance'a sorar.

"Tamam, canım," diyor Constance ve sonunda bırakıyor. "Ama o parmağında bir yüzük olması lazım. Çok fazla genç insan evlenmeyi çok uzun süre erteliyor. Gençken evlenmenin nesi yanlış ki?"

"Romantik ve harika," diye cevaplar Erma otoriter bir tavırla.

Parmağını bana doğru uzatır. "Bu sefer doğru olanı yap," diye talimat verir. "O bir güzellik, onun yarısı kadar bile güzel birini bulmak çok zor."

Bana vaaz veriyor.

"Teşekkürler, tavsiyeni dikkate alacağım," diye cevap veriyorum.

"Genç bir gelin çok güzeldir," diye Constance de aynı fikirde.

Erma, Sofia'ya bakarak başını sallar. "En azından bu öyle olacak.

Bu kesin."

"Saçları çok güzel," diye ekliyor

Constance. "Gözleri de çok

güzel," diye onaylıyor Erma.

İki kadın da Sofia'yı başlarıyla onaylayarak süzerler.

"Canım, hiç kimse sana prenseslere benzediğini söyledi mi?" diye sorar
Erma.

Uh-oh.

"Ooooh, Erma, bence haklısın," diyor Constance, Sofia'yı yakından inceleyerek. "Hiç gülümsemeyen sıkıcı olan. Adı neydi? Cindy? Sophie?"

"Sofia," diyorum, onu şaşırtarak.

Bana hayretle bakıyor.

"Ama emin ol, benim Hadley'im Prenses Sofia'dan sonsuz derecede daha güzel ve sonsuz derecede daha harika," diyorum, ona gülümseyerek, ve iki kadın sevinçle ellerini çırpıyor.

"Harika!"

"Harika!"

Sofia, rahatlamış bir şekilde boğazını temizler. "Yürümeye devam edelim mi? Bu gece şehre dönmek istiyorsak acele etmeliyiz."

Neyse ki, iki kadın da Sofia'yı mikroskobik incelemelerinden vazgeçer ve biz de festivalin yapıldığı Arnavut kaldırımlı caddede yürümeye devam ederiz. Orada eski moda dans müziği çalan bir grup buluruz. Çiftler dans ederken, diğerleri izler ve lezzetli kokulu yiyecekler atıştırır. Atmosfer eğlence ve kahkahalarla doludur ve Arnavut kaldırımlı caddeler ışıklarla parıldarken, havada taze yiyeceklerin kokusu yayılır ve küçük topluluğun sıcaklığı her köşeyi doldurur.

Sofia'nın bakışlarını yakalıyorum ve onun da bu atmosferin etkisinde kaldığını fark ediyorum. Ve tek istediğim, bizim Marco ve Hadley gibi olmamız, şehre gelen genç aşıklar gibi, evliliğe atılmak üzere olan, kaygısız ve aşık çiftler gibi olmamız.

Bölüm 23

Sofia

"Hadley de kim?" Marco, festivalin tadını çıkaran kalabalığın içinden iki kadını takip ederken soruyor.

"Aklıma gelen ilk isim oydu," diye cevap veriyorum.

"Ama Hadley bir oyuncak ayı değil mi?"

Kıkırdarım. "Öyle mi?"

"O. Hadley the Bear bir erkek."

Kaşlarımı kaldırırım. "Yirmili yaşların ortasında bir erkek için oyuncak ayılar hakkında çok bilgili görünüyorsun."

Omuzlarını silkiyor, bizim bu rahat sohbetimizden açıkça keyif alıyor.

"Ne diyebilirim ki?"

Ben bilgili biriyim."

"Teddy ayıları hakkında mı?" diye gülerek soruyorum.

"Ayıcıklar hakkında." Bana sırtarak bakıyor. "Ve soruma cevap vermekten kaçamayacağını sanma. Neden Hadley?"

"Beni yargılama."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Asla yapmam."

"Bu, yakın zamanda izlediğim bir filmdeki karakterin adı. Sadece aptalca bir romantik komedi. Senin tarzın değil, eminim."

"Hey, *Serendipity*'yi sevdiğimi zaten itiraf ettim. Bir dene bakalım."

"Tamam. Filmin adı *Love at First Sight*, havaalanında tanışan ve aşık olan bir çiftin hikayesini anlatıyor, ama birbirlerinin numaralarını kaybediyorlar ve tekrar karşılaşp karşılaşmayacakları kadere kalıyor."

"Huh."

"Ne?"

"Bana *Serendipity*'nin kopyası gibi geldi."

"Hiç de öyle değil!" diye bağıryorum, elimi onun koluna dokundurarak - ve kolunun ne kadar sert ve kaslı olduğunu görmezden gelmeye çalışarak.

"Hey, mallara dokunma bayan," diye karşılık verir, gözleri neşeyle parıldayarak. "Buna yüzük atmadın, biliyorsun." Parmaklarını yüzümün önünde oynatır ve ben gülerim.

Erma, insanlardan çok kuru üzüm gibi buruşuk bir yaşlı adamın yanında durur. "Bu kardeşim, Dr. Felix Esposito. Felix, bu genç çift seni görmeye geldi."

"Sonunda, profesör," Marco kulağıma fısıldar, sıcak nefesi boynumu gıdıklar.

Profesör, burnunun ucunda duran altın renkli okuma gözlüklerinin üzerinden bize bakar. Dudakları, parlak beyaz bıyığıyla süslenmiş sıcak bir gülümsemeye bürünür ve gözleri parlar. Koyu renkli bir takım elbise, gri bir süveter yelek ve lacivert bir şapka giymiş, sanki bu muhteşem antik köyün, dağın tepesine kurulmuş bu köyün bir parçasıymış gibi görünür.

"Burada kim var bakalım?" diye boğuk bir sesle sorar.

Marco elini uzatarak tokalaşır. "Ben Marco Revera, Dr. Esposito. Telefonda çeviri konusunda konuşmuştuk."

"Ah, evet. Gizemli parşömenli genç adam," diye cevaplar. Gözleri bana kayar. "Merhaba, bayan."

"Sizinle tanışmak çok güzel, Dr. Esposito. Ben... Hadley." Uydurduğum ismi neredeyse unutuyordum — kötü bir başlangıç, özellikle de

"O onun sevgilisi," diye ekliyor Erma.

Marco ile aramızdaki gerginliği düşününce, bu bayanların "sevgili" kelimesini kullanma şeklini oldukça garip buluyorum. Tamam, çok garip.

Marco'ya bakmıyorum.

"Harika. Harika," Dr. Esposito haykırır, ellerini
"Parşömeni getirdin mi?"

"Arabada," diye açıklıyor Marco. "İsterseniz şimdi gidip getirebilirim?"

Dr. Esposito dehşete kapılır. "Şimdi mi? Görmüyor musun? Kasabanın yaz festivali var. Her yerde insanlar kutlama yapıyor."

Göğsümde bir hayal kırıklığı hissediyorum. "Ama biz buraya, sizin bizim için çevirmenizi istemek için geldik, Profesör."

"Hayat iş ve çevirilerden ibaret değil, değil mi?" Dr. Esposito geniş hareketlerle konuşur.

Şu anda öyle.

Marco bana endişeli bir bakış attı.

"Hayır. Hayat çok daha önemli şeylerden ibarettir. Etrafına bir bak. Ne görüyorsun?"

Bize söyleneni yapıyoruz, bunun retorik bir soru olup olmadığından emin değiliz. Profesör başka bir şey söylemeyince Marco cevap veriyor

"Festival ve tüm festival katılımcıları."

"Hayatı görüyorsunuz. Gördüğünüz şey bu. Hayat!" Dr. Esposito haykırır. Hayat. Anladım.

Dudaklarımı sıkıştırırım, tedirginim. "Peki ya akşamüstü, festival bittikten sonra? Diyelim ki, gidip tüm festivalleri keyifle izledikten sonra sizinle buluşabilir miyiz?"

"Bu gece fenerleri uçuracağız."

"Sonra ne olacak?" diye soruyorum, sesim endişeden titriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, "Tamam. Saat sekizde görüşürüz" diye cevap veriyor.

Yüzüm gevşer ve Marco'ya rahatlamış bir gülümseme atarım.

"Öyle yapabiliriz, değil mi Marco? Saat sekizde görüşürüz."

"Güzel. Güzel." Profesör bastonuna dayanarak ayağa kalkar.

"Şimdi biraz kestirmem lazım. Güzel Monteluçe'de akşamınızın tadını çıkarın

Monteluce'de keyifli bir akşam geçir, sabah erkenden kahvaltıda görüşürüz." Bir dakika, ne? *Kahvaltı* mı?!

"Ama, sayın bayım, biz buraya sadece çeviri için sizi görmeye geldik," diye itiraz ediyorum, panik sesimi boğuyor.

O, bastonuna ağır bir şekilde yaslanarak ellerimi tutar. "Canım, hayatı aceleye getirme, yoksa en önemli küçük anları kaçırsın."

Şimdi de şiirsel mi konuşmaya başladı?

"Ama bu gerçekten önemli. Bu çeviriyi bizim için yapmanızı gerçekten istiyoruz. Bu önemli," diye cevap veriyorum.

"Bu yüzden sabah ilk iş olarak görüşelim dedim," diye cevaplar. "İkinizin acelesi olduğunu anladım, bu yüzden daha fazla geciktirmek istemedim." Ellerimi sıkıca tutar. "Geleceğin çok yakında gelecek, sevgili kızım. Şimdiki zamanı, varken değerini bil. Bu hepimiz için bir armağan."

Erma gururla bakar. "İyi söyledin Felix. Tıpkı bizim yaşlı babamız gibi." "Baban çok bilge bir adamdı," diye onaylar Constance.

"Bu son teklifin mi? Yarın sabah sekiz mi?" diye sorar Marco.

"Çok erkense, günün ilerleyen saatlerine veya hatta ertesi güne erteleyebilirim

ertesi güne erteleyebilirim, gençler için daha uygunsa," diye yanıtlar Dr. Esposito. Marco ve ben hemen cevap veririz.

"Yarın sabah sekiz harika," diyorum. "Kahvaltıda görüşürüz," diye ekliyor Marco.

Profesör öğle uykusuna gitmek için topallayarak uzaklaşırken bize el sallıyor. "Yarın sabaha kadar ne yapacağız?" diye soruyorum, daha çok

kendime sorarım.

"Sen gideceksin gideceksin gideceksin gideceksin ve ve keyfini tüm etkinliklerin etkinliklerin tadını çıkarın,"

diye cevaplar Constance.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gece dışarıda kalamam. Bu akşam döneceğimi söyledim," diyorum Marco'ya.

"Sorun değil. Başka bir zaman tekrar gelebiliriz," diyor Marco bana. "Saçma," diyor Constance.

"Anlamadım?"

"Akşamınızı keyifle geçirmek ve yarın sabah yapmanız gereken işi halletmek için mükemmel bir fırsatınız var," diye cevaplar.

Marco başını sallar. "Ama biz sadece günübirlik geldik. Hadley'nin eve gitmesi gerekiyor. Yanımızda giyecek kıyafetimiz ya da kalacak yerimiz yok."

"Mağazalarımız var. Değil mi, Erma?" diyor Constance.

"Çok iyi dükkanlar var, ayrıca festivaldeki tezgahlar da var. İhtiyacınız olan her şeyi satın alabilirsiniz."

"Ve kasabadaki tek otelde kalabilirsiniz. Çok güzel bir otel. Çok konforlu. Çok memnun kalacaksınız," diyor Constance.

Marco gülümseyerek başını salladı. "Her şeyi d ş nm ş n z."

"Evet," diye onaylar Erma.

"Yaşlıyız, ama bilgeyiz," diye ekliyor Constance.

Marco bana dönüyor. Onun için geceyi burada geçirmek sorun olmayabilir, ama benim için durum tamamen farklı. "Ne dersin?"

Dudağımı ısıtırım. "Sanırım Dana'yı arayıp i im uzadı diyebilirim."

"Dana kim? Kız kardeşin mi? Oda arkadaşın mı?" diye sorar Erma. Artık açıkça meraklı davranıyor.

"O benim hanımefendimin..." Sözümü yarıda kesiyorum. "O benim arkadaşım."

Erma elini havada salladı. "Eğer iyi bir arkadaşsa, anlayacaktır, ayrıca sen çok... nasıl desem, gergin görünüyorsun." Bana işaret etti.

" yle mi?" diye gülerek soruyorum.

"Rahatlanan lazım. Biraz eğlen. Yakışıklı sevgilinin tadını çıkar," diyor Erma.

Hayret. Yine "sevgili" lafı.

"Bu senin için iyi olacak. İkiniz için de," diye ekliyor Constance.

Tedbiri elden bırakıyorum. Buraya geldik ve par  meni tercüme ettirmek istiyoruz. Bunun için geceyi burada geçirmemiz gerekiyorsa, öyle olsun.

Onlara gülümserim. "Tamam. Muhteşem k y n zde kalacağız."

İki bayan sırtıyor.

"Ama önce, buradan çok uzak olmayan yemyeşil tarlalarda yetiştirilen yerel  araptan bir kadeh i melisin," diyor Constance. "Festivalimiz, bölgemizin  araplarını ve yemeklerini kutluyor, bu yüzden festivalin bir parçası

" Yanımızdaki tezgâhtaki genç adama işaret eder, o da bir şarap şişesi çıkarır ve mantarı patlatarak çıkarır.

"Festivalin bir parçası olduğu için bir kadeh şarap içebilirim," diyorum.

"Eğer festivalin bir parçasıysa," diye cevaplar Marco, yüzü ıslıl ıslıl.

Adam şarabı kadehlere doldurur ve Marco da kadınlara dağıtır.

"Güzel şehrinize," der ve kadehini kaldırır.

"Hayır. Aşka," diye cevaplar Erma ve yemin ederim ki gözlerinde bir ışıltı görüyorum.

gözünde bir ışıltı gördüğümü yemin ederim.

"Sevgiye," diye tekrarlıyoruz ve bir yudum alıyoruz. Şaşırtıcı derecede güzel şarap, serin ve taze, boğazımdan kolayca geçiyor.

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederiz bayanlar. Bizi çok sıcak karşıladınız," diyor Marco.

"Küçük köyümüze gelen ziyaretçileri çok seviyoruz. Umarım festivali beğenirsiniz," diye cevaplar Constance.

Marco bana kolunu uzatır. "Gidelim mi, sevgilim?"

"Yapma," diye uyarıyorum, ama şakacı bir şekilde. "Önce nereye gidelim? Diş macunu ve fırçanın yanı sıra giysi ve yiyecek de almamız gerekecek."

"Bir fikrim var. Hiçbir hedefimiz olmadan dolaşmaya ne dersin?"

"Diş fırçası, giysi, otel ve..."

"Bunları sonra düşünürüz," diye Marco sözümü keser. "Şimdilik burayı keyfini çıkaralım."

İtiraz etmek için ağızımı açarım ama tekrar kapatırım. Belki de Marco haklıdır? Belki de bu şirin dağ köyünün atmosferini içimize çekerek birlikte dolaşmak daha iyi olur.

"Ne dersin?" diye sorar. "Yapmamız gerekenleri unutalım ve sadece yapmak istediğimiz şeyleri yapalım mı?"

Plan yapmamak, sadece dolaşıp festivallerin tadını çıkarmak tam Marco'ya göre bir şey. Bana kalsaydı, içgüdülerim, başka bir şey yapmadan önce ihtiyacımız olan her şeyi temin etmemizi söylerdi

. Ama bu küçük dağ köyünde havada bir şeyler var ve belirli bir hedef olmadan dolaşmak fikri oldukça çekici geliyor.

Kararımı verip başımı sallıyorum. "Senin dediğin gibi yapalım." Gülümsüyor. "Öyle düşüneceğini umuyordum."

Festivalde dolaşıyoruz. Hava kahkahalar ve müzikle dolu, şenlikli bir atmosfer yaratıyor. Arnavut kaldırımlı yollarda sıralanan yemek kamyonları ve pazar tezgahları, yerel şaraplar, peynirler ve taze pişmiş ekmekler sunuyor. Bu kokular karnımı guruldattırıyor. Yiyecek kamyonlarından birine ulaşana kadar tezgâhtan tezgâha dolaşıyoruz. Basit yemekler servis ediyorlar ve biz de jambon, peynir ve işletmecinin ısrarla denememizi istediği yerel domates sosuyla doldurulmuş birkaç sandviç sipariş ediyoruz.

Fiyatı söyler ve ben hemen cüzdanımı açarım. "Ben öderim," der Marco ve parayı uzatır.

"Benim için ödeme yapmana gerek yok," diyorum. "Biliyorum, gerek yok."

Sandviçlerimizi alıp, klasik müzik çalan bir kemancının yanında beyaz ferforje masa ve sandalyeler bulduk.

"Ne kadar harika, değil mi?" Marco etrafına bakarak diyor.

Geceleri muhteşem görüldüğü kesin olan ışık zincirlerinin yanı sıra, başımızın üzerinde rengarenk bayraklar asılı ve insanların balkonları parlak çiçeklerle süslenmiş, bazıları da aşağıdaki festivalleri izleyen insanlarla dolu.

"Resmi bir görevim olmadan ve güvenlik görevlileri tarafından takip edilmeden böyle bir yerde olmak benim için yeni bir deneyim."

"Unuttum. Muhtemelen sen hiç böyle bir şey yapmıyorsun."

"Yapmıyorum. Ama şu ana kadar kimse beni tanımış gibi görünmüyor, ancak bir bayan bana, şey, bana benzediğimi söylediğinde kalbim durdu."

"İyi idare ettin, Hadley."

Gülüyorum. "Hadley olmak hoşuma gidiyor. Teddy Bear olmak değil."

"Eğer yardımı olacaksa, ayıcığa hiç benzemiyorsun." "Bunu bilmek güzel."

Marco sandviçinden bir ısırık alır. "Bu çok lezzetli," diye haykırır ağzı doluyken.

" , , , , , , , , , , Mr.
Revera?"

"Evet." Bana sırtarak bir ısırık daha alır.

Bu çok kolay. Eğlenceli. Marco ile burada olmak rüya gibi. Bu gece, sabah profesörle buluşup parşömeni tercüme ettireceğimizi bilerek rahatlayıp festivali keyifle izleyebiliriz.

Sadece o ve ben, Marco ve Hadley, Monteluce'nin pitoresk manzarasında oturmuş yemeğimizi yiyoruz.

Bölüm 24

Sofia

Çok garip ama sanki bir yerde tatildeymişim gibi hissediyorum, gidecek bir yerim ve yapacak bir işim yok, sadece eğlenmek ve anın tadını çıkarmak var. Ki biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Marco ve ben festivali dolaştık, tatlı ikramları ve lezzetli meyveleri tattık, eski moda bir kukla gösterisi izledik, sanatçıların ustaca çaldıkları enstrümanları dinledik, hepsi de dağların tepesindeki en pitoresk köyde, sıcak yaz güneşi altında.

Önemsiz şeyler hakkında konuştuk ve sohbet akıcıydı. Sessizlik olduğunda da gayet rahattık ve Hadley olarak, normal hayatımı geride bıraktım. Özgürüm. Rahatım.

Mutluyum.

Kılık değiştirmeye gelince, resmi bir takım elbise veya elbise giymediğim, boynumda inci kolye olmadığı ve saçlarım saç tokasıyla düzgün bir şekilde toplanmadığı için insanların beni tanımayacağını kim düşünebilirdi?

şimdi, diş fırçalarımızı ve diğer gerekli eşyaları alıp süpermarketten çıkarken, kasabadaki tek otel olan Villa Serendipity'ye doğru sokaklarda ilerlerken kendimi kaygısızca kağıt poşeti sallarken buluyorum.

"Bunun için çok heyecanlı olmalısın," diyorum, Constance ve Erma'nın yanından geçerken onlara el sallayarak.

"Otelde kalmak mı?" diye soruyor Marco. "Kraliyet ailesinden olmayabilirim, ama daha önce otellerde kaldım, *Principessa*."

"Hayır, otelin adını kastettim. Villa Serendipity, en sevdiğin film ve hayran olduğun aktrisin adını taşıyan otel."

"Ah, Kate Beckinsale." Bana kaşlarını oynatıyor ve bu beni ergenlik çağındaki bir kız gibi kıkırdatıyor, şaşırtıcı bir şekilde Marco bana böyle hissettiriyor. Sersemlemiş, sanırım bunu tarif etmek için en uygun kelime bu. Sersemlemiş ama bir şekilde sakın, eğer bu mantıklı geliyorsa, ama sanırım gelmiyor çünkü sersemlik ve sakınlık zıt kavramlar değil mi?

Bilmiyorum. Fazla düşünmeyi reddediyorum. Marco ile şu anı yaşıyorum ve bu harika.

V yakalı, kısa kollu ve geniş etekli, güzel bir mavi elbise olan bir giyim mağazasının önünden geçiyoruz.

Durup hayranlıkla bakıyorum. "Çok güzel," diyorum, kendimi böyle bir elbise içinde hayal ederek. Yazın bir çayırda piknik yaparken, güneşin tadını çıkarırken, hafif bir esinti ve ağustos böceklerinin cıvıltıları eşliğinde hissettiğim duyguları uyandırıyor.

"Hadi. O odaları alalım, olur mu?" Marco, hayallerimi bölerek diyor.

Eski moda, oval bir ahşap tabela, daha iyi günler görmüş bir rayın üzerine çıkıntı yapana kadar tırmanmaya devam ediyoruz. Tabelada "Hotel Villa Serendipity" yazıyor.

Köyün geri kalanı gibi, otelin de rustik taş duvarları ve antika kemerli pencereleri var. Dar arnavut kaldırımli sokaklara bakan, "rahat" olarak tanımlanabilecek birkaç balkon var.

Bu bana bir zamanlar okuduğum E.M. Forster'ın "*Manzaralı Oda*" adlı kitabındaki bir sahneyi hatırlatıyor. Tabii ki o sahneler Floransa'da, ünlü nehre bakan bir otelde geçiyordu, ama burası daha iyi. Burası, insanların beni tanıyacağı turistlerle dolu bir şehrin ortasında değil, dağlardaki küçük bir köyde gizlenmiş bir yer.

"Acaba her birimizin balkonu olacak mı? Birbirimize el sallayabiliriz," diyorum Marco kapıyı açıp içeri girmem için yer açarken.

Çiçek desenli duvar kağıdı, çiçek desenli halı ve mermer resepsiyon masası hemen dikkatimi çekiyor. Masanın arkasında, on sekiz yaşından büyük olamayacak bir kız oturuyor, başı eğik, telefonuna odaklanmış durumda.

"Affedersiniz," diyor Marco ve kadın şaşkınlıkla bize bakıyor.

"Oh, merhaba," der ve gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki oda istiyoruz lütfen," diye cevaplar Marco.

"İki oda mı?" diye sorar, sanki çok tuhaf bir şey istemişiz gibi.

Burası bir otel, değil mi?

"Doğru. Biri benim için, biri bayan için." Marco beni işaret eder.

"Üzgünüm, ama sadece bir odamız kaldı ve o da son dakikada bir iptal olduğu için, yani aslında çok şanslısınız."

"Sadece bir oda mı?" diye soruyorum, endişe midemi sıkıştırıyor.

"Doğru," diyor, sanki bu hiç sorun değilmiş gibi hoş bir gülümsemeyle.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama iki odaya ihtiyacımız var."

"Castlemaine'i deneyebilirsiniz," diyor.

Rahatlarım. Marco ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalmak mı? Eh, bunu yapmak zorunda kalmamamız iyi bir şey diyelim.

"Castlemaine harika bir yer gibi görünüyor. Oraya nasıl gideriz?" diye soruyorum.

"Kuzeye doğru yaklaşık üç saat sürün, sonra büyük, eski bir meşe ağacının olduğu yola sapın ve sonra..."

Marco elini kaldırır. "Teşekkürler, ama Castlemaine'e gitmeyeceğiz."

"Yollar açık olursa daha hızlı olabilir. Buralarda keçi sürülerini görüyorsunuz. Bu bölgenin ana işlerinden biri. Keçi sütü. Keçi peyniri. Keçi sabunu. Aslında keçiden her şey. Erkek arkadaşım buradaki insanların keçilere deli olduğunu söylüyor, ama o aslen Villadorata'lı, ancak uzun zamandır burada yaşıyor, yani aslında keçilere alışmış olması gerekir."

Dudaklarımı gülümsemeye kaldırıyorum.

"Keçiler. Bir sürü keçi." "Evet. Bir sürü keçi," diye tekrarlıyor.

Bakışlarımı Marco'ya çeviriyorum ve onun da benim gibi garip bir duygu karmaşası içinde olup olmadığını merak ediyorum. Bu öğleden sonra festivalde birlikte dolaşırken, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan, ona karşı hissettiğim duyguların daha da güçlendiğini hissediyorum.

"Biraz daha yakın ve keçilerin istila etmediği başka bir yer var mı?" diye sorar.

Kız başını sallar. "Diğer yöne gitmek istemiyorsanız yok."

"Diğer yöne mi?" diye soruyor Marco.

"En yakın köy buradan yaklaşık iki saat güneyde, Villadorata yönünde."

"Anladım." Marco kolumun altına elini koydu ve beni nazikçe birkaç adım uzağa götürdü. "Bak, ideal bir durum olmadığını biliyorum, ama bunu halledebiliriz. Sen yatağı al, ben yerde ya da kanepede falan yatırım."

Yutkunuyorum. Onu gördüğüm andan itibaren aklımı meşgul eden bu adamla yatak odasında yalnız kalma düşüncesi, midemi o kadar karıştırıyor ki, onun yerde mi yoksa yatağın hemen yanında mı uyuduğu hiç önemli değil. O orada, odada, yanımda uyuyor olacak.

"Profesörle kahvaltıda buluşmak için zamanında kalkmak istiyorsak, başka seçeneğimiz yok," diyor.

Bobble head oyuncakları gibi hızla başımı sallıyorum. "Sorun olmaz. Eminim. Buraya kadar geldik. Yarın

Yarın odayı alalım."

Dudakları gülümsemeye çekildi ve ben duvar kağıdının karmaşık desenini incelemeye karar verdim.

Kısa bir süre sonra, gıcırdayan ahşap merdivenleri tırmanarak binanın en üst katına çıkıyoruz. Resepsiyonist büyük bir anahtarı kapıya sokup kapıyı açıyor.

"Şanslısınız. Bu bizim en iyi yatak odamız," diyor ben etrafa bakınırken. Oda küçük ama son derece pitoresk, küçük balkonlardan birine açılan Fransız kapıları çevreleyen şifon perdelerden, koyu bordo renkli nevresimlerle donatılmış dört direkli yatağa, parke zeminlere ve çiçek desenli duvar kağıtlarına kadar. Elbette.

"Kesinlikle öyleyiz. Çok güzel bir oda," diyorum neşeyle, odada kanepeler var mı diye bakıyorum ama bulamıyorum.

"Bu odanın kendi banyosu var, diğer odalar ise ortak banyoyu kullanıyor. Balayı için bir çift için ayrılmıştı, ama son anda iptal ettiler, bu yüzden boş kaldı. Bana sorarsan, biri kiliseye gitmeyi unutmuş, anlarsın ya."

"Ne demek istediğini anlıyoruz," diye cevaplar Marco, bu odadaki oldukça büyük bir eksikliği fark etmemiş gibi gülümseyerek: bir kanepeler. Ya da bu konuda çok fazla yer.

Odanın küçük olduğunu söylemiş miydim?

"O zaman sizi yalnız bırakayım. İki anahtarınız var, biri bu gece saat 10'dan sonra kilitlenecek olan ön kapı için, diğeri odanız için. Buraya koyayım." İki büyük anahtarı komodinin üzerine koyar. "Festivale gidecek misiniz? Fenerler saat 9:30'da yakılacak ve öncesinde bir grup çalacak. Erkek arkadaşım davulcu."

"Elbette gideceğiz," diye cevaplar Marco.

"Tamam, iyi konaklamalar." Kapıyı kapatır ve küçük odada sadece Marco ve ben kalırız — odada bizimle birlikte oldukça büyük bir fil, yani *tek bir yatak*.

Marco da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı ki, ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan, "Ekstra yatak takımı alıp geceyi şöminenin yanında kıvrılarak geçireceğim," diyor.

Şöminenin önündeki alan şu anda, otel odasından çok okul sınıfına ait gibi görünen iki sandalyeyle dolu.

"Banyo nerede bakalım, olur mu?" Marco odayı boydan boya geçiyor, ki bu onun uzun bacaklarıyla tam olarak üç adım sürüyor, ve bir kapıyı kaydırarak saraydaki banyomun onda biri büyüklüğünde bir banyoyu ortaya çıkarıyor.

"Vay, bu çok küçük," diyor gülerek bana dönerek. "Dışarı çıkmadan önce hazırlanmak ister misin?"

"Dışarı mı?"

"Festivale, tabii ki. Ne derler bilirsin? Roma'da Romalı gibi davran."

"Ve da Monteluce bu anlamına görmek
resepsiyonistimizin resepsiyonistimizin erkek
arkadaşının grupta davul çaldığını görmek anlamına geliyor."

"Seni bilmem ama ben çok heyecanlıyım." "Beni
oradan uzak tutmak için vahşi atlar bile yetmez."
Gülümsüyoruz.

"Sen biraz hazırlan, ben de sana biraz mahremiyet vereyim,"
diye teklif eder.

"Tamam. O zaman ben de senin için aynısını yaparım."

"Anlaştık." Marco odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Bu da onun lehine olan bir başka şey. Saygılı biri.

Bana alanımı bırakıyor.

Banyoyu inceliyorum. Duvarın üst kısmında, zincirle asılı olan eski tip bir tuvalet var. Küçük bir lavabo ve beyaz plastik bir duş kabini var. Tam olarak bir saray sayılmaz, ama işimi görür.

Kısa bir süre sonra, duş alıp kendimi daha ferah hissederek, havlumu sıkıca sararım ve oda hala boş mu diye bakmak için sürgülü kapıyı birkaç santim açarım. Marco'dan iz yok. Yere basmadan yürüyorum. O anda gözümün ucuyla bir şey fark ediyorum, bordo rengi bir denizde mavi bir şey. Yatakta, vitrinde gördüğüm mavi elbise yatıyor, yanında da mürekkeple "Hadley için" yazan katlanmış bir kağıt var.

Göğsüm sıcaklıkla dolarken, notu alıp okudum

O

n *"Kalbinin arzuladığı rengi giyebilmelisin.*

u.

İstediğin rengi giymene izin verilmeli. M xx"

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Bana elbise mi aldı? *Mavi* elbise. Ledonian kırmızısı değil, mavi, ve ne kadar da güzel bir mavi. Elbiseyi elime alıp yumuşak pamuğunu hissediyorum. Yüzüme yaklaştırıp kokluyorum. Yeni gibi kokuyor ve anında o yaz çayırına, güneşin altında piknik yaparken Marco ile birlikte olduğum o anlara geri dönüyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Oh, Marco Revera, adil davranmıyorsun.

Bu elbiseyi sevdiğimi ve sonsuz kırmızı denizimden çıkmak istediğimi bildiği halde bana bu elbiseyi almak, nezaketin ötesinde bir şey ve kalbimi trambolinde zıplıyormuşum gibi, bulutlara ulaşmak için olabildiğince yükseğe zıplıyormuşum gibi, zıplatıyor.

Fazla düşünmeden, hızlıca elbiseyi giyip aynaya bakıyorum. Saçımı açıp omuzlarıma döküyorum ve bana bakan bir kız görüyorum. Kendimi zar zor tanıyorum. Saçlarım omuzlarıma serbestçe dökülüyor. Resmi, pahalı kıyafetlerimin yerini, her hareketimde dalgalanan güzel bir yazlık elbise alıyor. Elbisenin bacaklarıma değmesinin hissini keyifle yaşarken, bir yandan da alışık olmadığım bir hafiflik, heyecan, gerginlik ve saf coşku karışımı hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez, istediğim kişi olmanın özgürlüğünü yaşıyorum ve bu gece Marco'nun Hadley'iyim, onun benim için aldığı elbiseyi giyiyorum.

Süpermarketten aldığım maskarayı sürerken kapı çalınır.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor

Marco. "Gir hadi."

O odaya girer girmez kalbim bir an durur. Görünüşüne bakılırsa, diş macunundan başka şeyler de almış olduğu bellidir. Kolları kıvrılmış yeni beyaz bir gömlek giymiş, gergin ön kollarının kusursuz tenini ortaya çıkarmış, bununla birlikte lacivert pantolon ve ayağında bir çift slip-on ayakkabı giymiş.

"Alışverişe çıkmışsın," diyorum, bariz olanı belirtmeye hiç alışkın olmayan biri olarak.

Yorumumu görmezden gelir ve yerine bana hayran hayran bakar. "Çok güzel görünüyorsun... Vay canına, bu elbise sana çok yakışmış."

Ben pürüzsüz ellerimi ellerimi yüzümü eteğimi etek, kızaran kızarıyor utangaçlıkla kızardı. "Çok beğendim. Teşekkür ederim."

Gözleri beni delip geçiyordu, hiç bu kadar yoğun görmemiştim. "Bunu hak ediyorsun. İstedğin rengi giymeyi hak ediyorsun."

"Bu fikir hoşuma gitti," diye cevap verdim.

"Öyleyse, ne zaman ihtiyaç duyarsan dağlara kaçmalısın."

Sen benimle olduğun sürece.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken, nefesim düzensizleşirken, kafamın bana ne istediğimi söylemesini engelleyemiyorum. Bu küçük odayı geçip onun büyük, güçlü kollarına atlamak, bu elbisenin benim için ne kadar önemli olduğunu, *onun* benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstermek çok kolay olurdu.

Sanki, özenle inşa ettiğim tüm katmanların ardında, o benim gerçek beni bulmuş ve ben onun önünde çıplak kalmışım gibi, o da bana sanki benim onun için her şeyimmişim gibi bakıyor.

Her şey.

Titreyerek, çılgın düşüncelerimi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. O, zihnimi dolduran adam, kendimi en çok kendim gibi hissettiğim adam olabilir, ama aynı zamanda Reynold'un bir zamanlar yaptığı gibi kalbimi kırabilecek adam, Marco'ya o kadar benzeyen bir adam ki, beni ölümüne korkutuyor.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı prenses gülümsememe çekiyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Sen hazırsan ben de hazırım."

"Hadi dışarı çıkıp festivali keyfini çıkaralım."

Bana elini uzatıyor ve ben bir an duraksıyorum, sonra elini tutuyorum. Cildinin benimkine en ufak bir dokunuşu bile içimi ısıtıyor.

Kendime, onun sadece dostça davrandığını söylüyorum. El ele tutuşmak büyük bir şey değil.

Ama Monteluçe'de Marco ile birlikteyken bu büyük bir şey gibi geliyor.

Gıcırdayan merdivenlerden aşağı inip sokağa çıkıyoruz ve festivale geri dönüyoruz. El ele yürürken kendimi farklı bir insan gibi hissediyorum ve bu hissi saklamak ve asla unutmamak istiyorum.

Atmosfer, günün erken saatlerinde olduğu kadar eğlenceli ve heyecanlı, hatta daha da fazlası, çünkü akşam yaklaşırken, başımızın üstünde ışıklar yanıyor, kahkahalar ve müzik havayı dolduruyor.

"Bak. Bu bizim resepsiyonistimiz, değil mi?" Marco diyor ve ben de bize keçilerin dansını anlatan kadını ve diğer birkaç genç kadını görüyorum. Hep birlikte, renkli elbiseleriyle çok canlı ve güzel görünüyorlar, çıplak ayaklarıyla parke taşları üzerinde dans ediyorlar.

"Onlara katılmak ister misin?" diye soruyor.

"Önce yemek yiyip bir kadeh şarap içmeye ne dersin?"

Hiç dans eden biri olmadım. Diğerlerinin kendilerini bırakıp dans etmelerini izlerken, kendimi hiç hayal edemeyeceğim bir şekilde, hep utangaç ve beceriksiz hissedirim.

"Keçi peynirli turta yiyelim mi?" diye soruyor, tam da bunu satan tezgâhlardan birini işaret ederek. "Ya da şekerlenmiş cevizli keçi peynirli salata nasıl olur?"

"Aslında, bu oldukça lezzetli görünüyor."

Kalabalığın arasından geçip yemeğimizi sipariş ediyoruz, yanında çıtır çıtır ekmek ve yine yerel şaraptan bir kadeh. Zeytin ağacının altında bir masa bulup oturuyoruz, yemeğimizi yiyip, güneşin batışıyla gökyüzünü canlı pembe, kırmızı ve turuncu tonlarla aydınlatan festival katılımcılarının akşamın tadını çıkarışını izliyoruz.

Koltuğuma yaslanıyorum, karnım tok ve şarap endişelerimin kenarlarını köreltiyor, ve kendime bu anın tadını çıkarmaya izin veriyorum, gerçek hayatıma döndüğümde istediğim zaman bu anıyı hatırlayabileceğimi bilerek.

"Tatlı zamanı," diyor Marco, ayağa kalkıp bana elini uzatarak.

"Ben tatlı yemem," diyorum ona.

"Yemez misin? Hadi gel." Bana bir kez daha elini uzatır ve bu sefer elimi kolayca onun eline koyarım, panna

cotta'dan gelato'ya, keklerle ve aradaki her şeye kadar. Bu, dünyadaki en doğal şey gibi geliyor. Biz sadece iki kişiyiz, bir akşam dışarı çıkmış, birbirimizin şirketinden keyif alıyoruz.

"Bulunduğumuz yeri düşünürsek keçi dondurması yememiz gerekir mi sence?" diye soruyor ve ben burnumu kırıstırıyorum.

"O zaman bu zor bir karar olur," diyor ve bu beni güldürüyor. "Bence çikolata fondü yapmalıyız. Az önce satan bir yemek kamyonu gördüm."

Ağzımı açıp ona basit bir meyve ile yetineceğimi, her zamanki tatlımın bu olduğunu söylemek için. Giysilerime sığabilmem gerekiyor ve tek yapmam gereken "tatlı" kelimesini söylemek, sonra da kalçalarımın bir kilo eklemek.

"Sen al," diyorum.

"Çikolata fondü sevmez misin?"

"Tabii ki severim, ama..."

"O zaman biraz yiyelim." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Bu elbiseyle ne kadar güzel görüldüğünü sana söylemiş miydin?"

Rahatsızlık duyarak ağırlığımı başka bir ayağıma veriyorum. Ne giyersem giyeyim, güzel görüneceğimi bilen kadınlardan biri olmadım hiç. Vücudumda kıvrımlar var. Uyluklarım, kalçalarım ve yuvarlak bir karnım var ve bunları prenses üniformamla toplumun gözünden saklıyorum.

"Vücudunun inanılmaz seksi olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor Marco.

"Ben..."

"Erkekler çöp adamları sevmezler, *Principessa*. Onlar kıvrımları severler. Güven bana. Sen çok seksisin," diyor bana ve ben bayılıyorum. "Ee? Çikolata fondüye ne dersin?"

Onun sözleriyle cesaretlenen ben, her zamanki ihtiyatımı bir kenara bırakıyorum. "Kulağa lezzetli geliyor."

"Öyle demeni umuyordum." Beni çikolata fondü de dahil olmak üzere çeşitli tatlılar sunan bir yemek kamyonuna götürüyor, satın alıyoruz ve Marco kabı tutarken, marshmallowları lezzetli koyu renkli yapışkan şeye batırıyoruz, her lokmayı tatlı bir patlama olarak tadıyoruz.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum, bir marshmallow daha çikolataya batırırken. Tatlı lokma damak tadımı canlandırırken, yetişkin hayatımın tamamını bu kadar harika

tadına sahip yiyeceklerden mahrum kaldığıma inanamıyorum. Zayıf değilim, ama kesinlikle fazla kilolu da değilim.

Şu anda, Marco ile birlikte çikolatalı lezzeti tadarken, kendimi daha çok eğlenmeye karar veriyorum. Hayattan daha fazla keyif almaya karar veriyorum. Ve bu, inanılmaz derecede düşünceli ve tamamen seksi bir adamla köy festivallerinde çikolata fondü yemek anlamına geliyorsa, o zaman seve seve bunu yaparım.

Marco bana gülümsüyor. "Bıyığın sana yakışıyor."

"Bıyık mı?" Elim ağzıma uçar ve dudaklarımı hızlıca silerim. "Daha iyi mi?"

"Bu, crossdresser görünümünü sevip sevmediğine bağlı.

Şahsen, elbise giyen bıyıklı bir erkeğe karşı tarafsızım."

Kıkırdarak gülerim, ama bu sefer kıkırdamam umurumda değil çünkü bu adamın yanında kendim olabileceğimi biliyorum. Eğlenebilirim ve herkesin gözünde nasıl göründüğümü dert etmem, Prenses Sofia olarak ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini umursamam. Kendi seçimlerimi özgürce yapabilirim ve şu anda Marco'nun yanında olmayı, normal dünyamdan uzak, bu büyüğü gecenin tadını çıkarmayı seçiyorum.

Orkestra tanıdık bir melodi çalmaya başlar ve gözlerim parlar.

"*Macarena* mı?"

"Buna dans edeceğiz. Tartışmaya gerek yok." Marco boş çikolata fondü kabını çöp kutusuna atıyor ve birlikte dans etmek için sıraya giren kalabalığa katılıyoruz.

"Ama ben berbat bir dansçıyım," diye itiraz ediyorum.

"Bu *Macarena*, *Principessa*. Diğerleri gibi sen de dans et. Tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum, başım dönüyor ve kendimi hafif hissediyorum.

Bulaşıcı ritim havayı doldururken, tanıdık hareketleri yapmaya başlıyoruz, kollarımızı açıyoruz, sonra yukarı kaldırıyoruz, sonra çaprazlıyoruz. Kalçalarım sallanıyor, ayaklarım ritmi tutuyor ve herkesle birlikte dönerken kahkahalar patlıyor, dansın adımlarını tamamlıyoruz. Ritmin içinde tamamen kayboluyorum, her ritim içimi saf, katıksız bir neşeyle dolduruyor. Garip hissetme ya da utanma duygusu geceye karışıp kayboluyor ve Marco hareketleri karıştırıp yanlış yöne atlayarak bana çarptığında gülüyorum.

"Harikasın!" diye bağılıyor otel resepsiyonisti gürültünün üstüne.

"Teşekkürler!" diye cevap vererek bir sonraki hamlemi yapıyorum.

"Erkek arkadaşım harika değil mi? O davulcu," diyor ve ben de onun harika olduğunu tüm kalbimle kabul ediyorum, çünkü beni kendimden uzaklaştırıp, normalde yaşadığım yerden çok farklı bir yere götüren bu müziği çalıyor.

Bütün bunlar için Marco'ya teşekkür etmem gerektiğini biliyorum, sadece beni bu küçük köye getirdiği için değil, aynı zamanda benden çok farklı bir adam olduğu için. Hayatı sonuna kadar yaşayan, onu boynuzlarından tutup bırakmayan bir adam. Kahkahası, mizahı, hayatta olmanın verdiği saf mutluluğu beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi ve onunla birlikteyken olduğum kişiyi seviyorum.

Beni kendine doğru çeviriyor, bakışları yoğun ve gözleri benimkilerle her buluştuğunda kalbim bir an duruyor. Dağınık saçları ve sert sakalları ona kaygısız, rahat bir çekicilik katıyor ve ben artık buna direnmek istemediğimi fark ediyorum. Kendine güvenen duruşunda ve tavırlarında ortaya çıkan sessiz bir gücü var. Dudaklarında beliren gülümseme beni çılgına çeviriyor. Varlığı manyetik ve tüm çabalarımın rağmen, ona çekilmekten kendimi alamıyorum, onu tamamen kendime ait olmasını hayal ediyorum. Başka kimse yok.

Sadece o ve ben.

En son ne zaman bu kadar sınırsız eğlendiğimi hatırlamıyorum, en harika erkekle birlikte o anı yaşıyordum. Bu harika bir duygu ve bu gecenin hiç bitmemesini istiyorum.

Bölüm 25

Marco

Dağlardaki küçük bir kasabada güzel bir prensesle *Macarena dansı* yapıp, her anın tadını çıkararak güleceğimi kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bilmiyordum ve bu, yanımdaki bu muhteşem, neşeli kadınla tanıştığımdan beri hayatımın son birkaç hafta içinde ne kadar değiştiğini gösteriyor.

Sofia'nın müziğe göre hareket etmesini, yüzünün parladığını, gözlerinin neşeye ışıldadığını hayranlıkla izliyorum. Bu, baloda tanıştığım kadın değil, resmi bir elbise giymiş, tüm potansiyel talipleriyle nazik sohbetler eden, kendini sıkı bir şekilde kontrol eden Prenses Sofia değil.

Hayır, bu çok farklı bir Sofia. O özgür ve neşeli ve o prensesin dans edeceğini hiç hayal edemeyeceğim bir şekilde dans ediyor. Aklıma gelen ifade "mutlu terk edilme"

Bu onu benim için daha da güzel, daha da çekici kılıyor.

Şarkı biter ve kalabalıktan yüksek bir tezahürat yükselir.

"Çok eğleneliydi," diyor Sofia, nefesini toparlarken kulaklarından kulaklarına kadar uzanan parlak bir gülümsemeyle.

"Tüm hareketleri biliyordun. Seni asla *Macarena* hayranı olarak seçmezdim."

"Ne diyebilirim ki? Ben çok yönlü bir kadınıam," diye hafifçe cevaplar.

"Kesinlikle öylesin."

Çevremizdeki atmosfer değişiyor ve eminim ki, onun şaşırtıcı dans hareketlerinden daha fazlasını kastettiğimi biliyor. O çok yönlü bir kadın ve ben her bir yönünü keşfetmekten büyük keyif alıyorum.

"Biraz su içelim mi? Dans etmekten dilim kurudu."

"Tabii."

Bütün gece yaptığımız gibi el ele tutuşarak bir içecek standına doğru yürüyoruz ve orada ikimize birer şişe su alıyorum.

Villadorata'daki hayatımızdan çok uzak olan bu büyülü gecede havada bir şeyler var ve bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor. Sanki ikimiz, sadece o ve ben, bir balonun içindeyiz ve ben bunun bozulmasını istemiyorum.

"Bana bir şey söyle," diyor, biz binalardan birinin serin taş duvarına yaslanırken, başımızın üzerinde asılı çiçek sepetleri sallanıyor. "Tideswell'de seni ziyaret ettiğim o topluluk bahçesi."

"Ne olmuş ona?"

Gözlerimin içine bakıyor. "O bahçeye bağış yapan sensin."

Bu bir sorudan çok bir ifade ve o zamanlar parayı bağışlayanın ben olduğumu gizleyip ona Enzo'nun yaptığını söylemiş olsam da, artık ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey istemediğimi fark ettim. O zamanlar ona şüpheyle yaklaştığımı itiraf ediyorum ve onun, potansiyel kocası olarak seçtiği adam hakkında en iyi şekilde düşünmesini istedim.

Şimdi ise o adamın ben olmamı istiyorum.

Bu düşünce nefesimi kesiyor.

"Sen varken neden Enzo olduğunu söyledin?"

"Sanırım onun hakkında iyi şeyler düşünmeni istedim." Bir süre durakladıktan sonra ekledim, "O zamanlar."

"Peki ya şimdi?" diye sordu, gözleri yoğun bir şekilde. Gözlerimi onun dolgun, çekici dudaklarına indirdiğimde, dudaklarının aralık olduğunu, dans yüzünden yanaklarının kızardığını fark ettim ve bu gizli derinlikleri olan güzel, seksi kadına karşı hissettiğim manyetik çekimin gücüne karşı koymanın neredeyse imkansız hale geldiğini fark ettim.

Gözlerimi ona kaldırıp, koyu kahverengi gözlerine odaklanıyorum. "Ve şimdi benim hakkımda iyi şeyler düşünmeni istiyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Evet." Kalbim güm güm atarken, birlikte olmamamız için tüm nedenleri, aramızdaki bu ilişkinin imkansız olduğunu gösteren tüm nedenleri bir kenara itiyorum. Aramızdaki kimya olağanüstü olduğunda bunların hiçbirinin önemi yok, bu kadına olan hislerim her geçen gün daha da derinleşiyor.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum, artık birbirimize o kadar yakınız ki, neredeyse dokunuyoruz. "Sofia, ben..." diye başlıyorum, ama mikrofondan gelen yüksek sesle sözüm kesiliyor.

Ne kötü bir zamanlama.

"Bayanlar ve baylar," diyor mikrofondaki orta yaşlı adam. Üzerinde kabarık beyaz kürklü süslü mavi kadife cüppe var, boynunda madalyonlu parlak altın bir zincir asılı. Üstüne üstlük, ön tarafında altın rozetli mavi kadife şapka takıyor.

"Bu belediye başkanı olmalı," diyor Sofia.

"Neden öyle düşündün?" diye alay ediyorum.

Kıkırdayarak omzuyla bana hafifçe vurur. Bu kısa temas beni ürpertir.

Ben öldüm.

"Umarım bu geceki kutlamaları beğenmişsinizdir! Her zamanki gibi, Monteluca köyü, hem köylüler hem de misafirlerimiz için yılın en harika gecesini düzenlemek üzere bir araya geldi."

Kalabalık alkışlarla karşılık verir.

"Ve şimdi, gecenin son etkinliği olarak, bu harika festivalin sonunu simgeleyen geleneksel fener uçurma töreni başlamak üzere.

Bu harika festivalin sonunu işaret ediyor. Lütfen fenerlerinizi alın ve hep birlikte kasaba surlarına gelin, herkese iyi geceler dileyelim."

İnsanlar fenerlerini almaya giderken, "*Prenses*, benimle birlikte bir fener uçurursan çok sevinirim. Tabii, ben ve birkaç yüz kişi daha." diyorum.

"Sanırım bunu yapabilirim."

Fenerlerimizi alıp kalabalığı takip ederek kasabanın kenarına doğru ilerliyoruz. Hava karanlık olmasaydı, bu romantik köyün tepesinden kilometrelerce uzağı görebilirdik.

Festival ışıkları sönüyor ve kalabalığın üzerine heyecanlı bir sessizlik çöküyor. Her birimiz elimizde narin kağıt fenerleri tutuyoruz. Biri bize yanan bir mum uzatıyor, biz de onu kullanarak fenerlerin içindeki mumları yakıyoruz. İnsanlar fenerlerini karanlık gece havasına bırakmaya başlıyor, fenerler sessizce yükselip gece gökyüzüne doğru süzülürken insanlar hayranlık dolu sesler çıkarıyor.

Sofya ve ben, fenerlerimizi bırakırken birbirimize gülümsüyoruz ve fenerler yukarı doğru süzülerek, yüzlerce diğer fenerle birleşip uzaklaşıyor.

Manzara nefes kesici, yıldızlara doğru sürüklenen parlayan kürelerden oluşan bir deniz. Sofia ve ben sessizce izliyoruz, kalabalık alanda omuzu koluma yaslanmış. İkimiz de o anın büyüüne kapılmışız, fenerler yıldızlar gibi parıldıyor ve ben derin bir huzur ve olasılık duygusuyla doluyum.

Sofia ile burada olmak, bu güzel deneyimi paylaşmak, her şeyin doğru olduğunu hissettiriyor. Sanki kaderimizde varmış gibi.

Fenerler gözden kaybolurken, insanlar dağılmaya başlar ve sonunda sadece bir avuç insan kalır. Sofia'ya dönüp bakarım ve o da yüzünü bana doğru kaldırır. Gülümsemesi her odayı aydınlatabilir, gözleri sıcaklık ve nezaketle parıldıyor. Saçları omuzlarına zarifçe dökülerek güzel yüzünü çerçeveleyiyor ve göğsümde giderek büyüyen bir heyecan hissediyorum.

Aramızda görmezden gelinmesi imkansız bir bağ var. En sert kararlılıkla bile, yanımdaki bu kadına olan duygularımın gücü karşısında zayıf düşünüyorum.

Birbirimize bu kadar yakinken, tek yapmam gereken ona uzanıp onu nazikçe kendime çekmek, yumuşak kıvrımlarının bana bastırıldığını hissetmek,

onun baş döndürücü kokusunu içime çekmek, sonunda, *sonunda* onun yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissetmek.

Bu çok kolay olurdu, ama duygularımla mücadele ediyorum. Yanımdaki bu kadın, bu güzel yaratık beni büyüledi ve artık buna karşı koyacak gücüm kalmadı. Bu acıyla dolu romantik ortamda değil.

Artık ona karşı koyacak gücüm kalmadı.

Kalbim arızalı bir çamaşır makinesi gibi çarparken, bakışlarımız birbirine kilitleniyor. Nefesim kesilmiş halde, ellerimle yüzünü kavrayarak, yanağının yumuşak tenine dokunmak için uzanıyorum.

Yutkunur, dudakları aralanır, bakışları yoğunlaşır ve biliyorum ki, en azından bu anda, o da bana karşı güçlü bir çekim hissediyor.

"Arabada olanlardan sonra sana bir daha dokunmayacağıma söz verdiğimi biliyorum," diye tereddütle başlıyorum. "Ama Sofia. *Principessa*. Sözümü tutmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilmeni istiyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi titriyor.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken ona biraz daha yaklaşıyorum. Artık birbirimize o kadar yakınız ki, kokusunu içime çekebiliyorum, dudaklarımız arasında sadece birkaç santim var.

Kalbimin istediğini yapmamam için tüm nedenler, parmak uçlarımla boynunun derisini okşarken, sessiz gece havasında buharlaşıyor.

Küçük bir titremeye, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söylüyor.

Cesaretleterek ona yaklaşıyorum ve kulağına yumuşak bir sesle fısıldıyorum. "Gece gündüz seni düşünmeden duramıyorum. Kafamı, kalbimi, ruhumu dolduruyorsun ve tek istediğim seni kendime ait kılmak, benim güzel, harika Sofia'm."

Gözlerini bana çevirir, dolgun, yastık gibi dudakları daha da açılır ve düzensiz bir nefes verir. Bu, bu inanılmaz kadına, hayatıma girdiği kısa sürede benim için ne kadar önemli hale geldiğini göstermek için ihtiyacım olan tek davettir.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kadınsı vücudu benimkine yapışıyor ve elimi beline doluyorum. Bir an duruyorum, kendimi bu ana tamamen kaptırıyorum, bir

Onunla baloda ilk tanıştığımdan beri hayalini kurduğum an. Sonsuza kadar beynime kazınacak olan an.

"Marco," diye fısıldadı ve ben de dudaklarımı nazikçe onun dudaklarına bastırdım, dokunuşu içimi elektrikle doldurdu. Gözlerimi kapattım ve onunla geçirdiğim bu anın her saniyesini içime çekmek istedim. Dudaklarının yumuşaklığı. Vücudunun benimkine değdiği hissi. Kokusu. Tadı.

Boynumun dibini bulur ve parmaklarını saçlarıma dolandırır, bana olan ihtiyacı benim ona olan ihtiyacım gibi artar. Kimsenin bizi görmesini umursamadan, onu ayaklarından kaldırıp kasaba duvarına yaslarım ve etrafımızı saran karanlığın avantajını sonuna kadar kullanarak öpüşmemizi derinleştiririz.

Ağızımla onu sadece ve sadece benim olarak sahipleniyorum.

Bu kadına karşı içimde biriktirdiğim tüm tutku, sonunda en tatlı, en harika şekilde ifade buluyor ve bir anda, ellerimiz ve dudaklarımız birbirine dolanıyor ve birbirimize karşı en derin çekim hissediyoruz, neredeyse kontrolümüzü kaybediyoruz.

"Seni öpmek için ne kadar uzun zamandır can attığımı bilemezsin, *Principessa*," diye fısıldıyorum dudaklarına, nefeslerimiz karışıyor. "Ben de seni," diye fısıldıyor o da.

Çenesinden boynuna kadar öpücükler bırakıyorum, sonra tekrar dudaklarına dönüp, ona olan tüm tutkumu son damlasına kadar bir kez daha öpüyorum. Sonunda ona benim için ne kadar değerli olduğunu ve tüm kalbimle umduğum şeyi gösterebiliyorum.

Bölüm 26

Sofia

Marco'nun kollarından kendimi çekince kalbim göğsümde kanca takılmış balık gibi çarpıyor. Tüm gücümü kullanmam gerekiyor, ama çok geç olmadan bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Kendimi tamamen ona kaptırmadan önce.

"Sofia, ne oldu?" diye soruyor.

Ondan titrek bir adım geri çekiliyorum. Saçlarımı düzeltiyorum ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, kendimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum.

Ona kapılmak çok kolay olurdu, tüm duygularım yüzeye çıkmaya hazır, ona benim için ne kadar değerli olduğunu, onu ne kadar istediğimi göstermek için. Ona, son derece şiddetli bir şekilde korkmaya başladığım şeyi söylemek için.

Ona aşık olduğumu.

Bunun olmasına izin veremem. Kalbimi korumalıyım. Marco gibi bir adam mı? O tehlikeli birinden başka bir şey değil. Kendimi ona kaptırmak inanılmaz olurdu, ama aynı zamanda tam bir felaket.

O, tam tersi biriyle görücü usulü evlilik yapmak istememin tam da nedeninin vücut bulmuş hali. Marco gibi bir adam, ilk başta hesap tablomda tüm o kutuları işaretlememin sebebiydi.

Marco, hayat arkadaşımda olması gerektiğini bildiğim hiçbir şeye sahip değil. O öngörülemez, spontane, kalbi tutku ve heyecanla dolu. Anı yaşıyor, istediğim her şeyi yememi teşvik ediyor, bana elbiseler alıyor ve hayatımın en romantik gecesinde, fenerlerin altında bana hayatımın en tutkulu ve içten öpücüklerini veriyor.

Ama Marco olamaz.

Benim ihtiyacım olan, karakteri istikrarlı, anın heyecanına kolayca kapılmayan bir erkek. Sakin ve öngörülebilir biri. Benden daha olgun, benden daha yaşlı biri. Kim olduğunu ve hayattan ne istediğini bilen biri.

Marco genç ve hala bunları çözmeye çalışıyor. Elbette, yeni kariyerinde doğaya olan tutkusunu takip ediyor, ama bunu sadece birkaç aydır yapıyor. Gelecek yıl, gelecek ay, gelecek hafta fikrini değiştirmeyecek ne var?

Ya *benim* hakkımda fikrini değiştirirse?

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Marco'yu sevmek, her ne kadar harika olsa da, sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanabilir.

Biliyorum. Ben de o yoldan geçtim. Reynold tutkulu biriydi ve olayların akışına kapılır, hayatın tadını çıkarırdı. Kurallara uymak, her zaman kendine hakim olmak, gerçek benliği gizlemek zorunda olan benim gibi biri için bu çok heyecan vericiydi. Ama sonunda Reynold'un tutkusu onu başka bir kadına yönlendirdi ve beni üzgün ve kırık kalpli bir şekilde geride bıraktı.

Bu yüzden, iki kardeşten Enzo'yu seçmeliyim. O hiçbir şeye kapılmaz. Sorumluluk sahibi, istikrarlı, her zaman güvенеbileceğim türden bir adam.

Enzo ile kalbim karışmaz. Güvende ve korunur.

Dağınık saçları, sakallı çenesi ve yumuşak gözleriyle Marco'ya bakarken, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bu benim kalbimi kırsa da.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi nefes nefese ve derin.

"Bu. Biz." Aramızdaki mesafeyi işaret ediyorum. "Bunun olmasına asla izin vermemeliydik."

"Neden olmasın? *Principessa*, sana karşı çok derin hisler beslemeye başladım."

Elimi kaldırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır, Marco. Yapma." Sesimde yalvaran bir ton var ve o bunu fark ediyor, ellerini yanlarına indiriyor, yüzü düşüyor.

"En azından nedenini söyleyebilir misin? Çünkü sen..." Yutkunur. "...kardeşime karşı hislerin var mı?"

Eğer bildiğim bir şey varsa, o da Enzo'ya karşı hiçbir şey hissetmediğim, ama karşımda duran, kederli ve ümitsiz görünen adama karşı her şeyi hissettiğimdir.

Benim yüzümden.

"Mesele o değil," diyorum yumuşak bir sesle, başımı eğerek.

Elime uzanıyor. "O zaman bunu çözebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Sana olan hislerim mi? Şey, seni tanıdığım kısa sürede benim için çok ama çok önemli hale geldiğini bilmen gerekiyor."

Boğazım yanıyor, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutuyorum. "Yapma Marco. Lütfen."

"Ama bilmeni istiyorum. Sana aşık oluyorum Sofia ve nasıl durduracağımı bilmiyorum. Kafamda, kalbimde ve ruhumdasın. Hesap tablosunu unut. Kontrol etmen gereken kutuları unut. O listeler duygulara, aşka yer bırakmıyor."

Kendini koruma moduna girmiş birinin gücüyle, elimi onunkinden çekiyorum. "Bu nefes kesici güzellikteki yerde, o anın büyüüne kapıldık. Hepsi bu kadar."

"Hayır, bundan çok daha fazlasıydı."

Kafamı sallıyorum. "Kendimizi kaptırdık. Senden hoşlanıyorum, hepsi bu, ve hoşlanma sonsuza kadar sürmez."

Benden uzaklaşır. "Ne diyorsun sen?"

"Bunun aptalca olduğunu söylüyorum. Yaptığımız şey aptalca. Sen, ben ve tüm bu arayış."

"Hayır."

"Marco, kalbim yerine aklımla seçim yapmalıyım. Tek yol bu." Omuzları çöküyor. "Ve aklın beni seçmiyor." Kafamı sallıyorum, boğazım gözyaşlarıyla yanıyor.

"Bu kadar mı? Bunu bitiriyor musun?"

"Bitirecek bir şey yok. O anlık bir hevesle yapılan, asla olmaması gereken bir şeydi. Özür dilerim Marco. Seni bu aptalca bulmacayı çözme macerasına sürüklediğim için özür dilerim. O kadar kendimizi kaptırdık ki, kendimizi unuttuk."

Bana bakıyor ve ona yaptığım şeyden nefret ediyorum. "Kendimi unutmadım."

Çenemi kaldırıyorum. "Ben unuttum. Ben bir prensesim. Ben buyum ve bu her şeyden önce gelir."

"Sen bundan daha fazlasısın. Sen sadece bir prenses değilsin, sen atan bir kalbi olan bir kadınsın ve senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Dudaklarımı ısııyorum, titrediklerini hissediyorum. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Marco'nun hayatıma girmesine, kalbime dokunmasına, Reynold gittikten sonra özenle inşa ettiğim duvarlarımı yıkmasına nasıl izin verdim?

Aptaldım. Pervasızdım.

Gözlerindeki hüznü gördükçe, kalbim onu teselli etmem, ona da aynı şeyi hissettiğimi söylemem için haykırıyor. Evet, ben de onunla birlikte olmak istiyorum. Evet, ben de ona aşık oluyorum.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem, doğru olsa bile, çünkü bunu yapmak beni kaçınmak için çok uğraştığım tek şeye maruz bırakır. Beni her şeyden daha çok korkutan tek şeye. Şimdi ona baktığımda, hiç şüphe duymadan biliyorum ki, çoktan aşık olmuşum. Zarar çoktan verilmiş.

Ama bu bir fantezi.

Monteluce benim gerçek hayatım değil.

Marco benim gerçek hayatım değil.

"Üzgünüm," diyorum, kalbim ikiye bölünüyor.

O hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de aramızdaki kaçınılmaz yükün ağırlığını hissederek sessizce otele geri dönüyoruz.

Ama her adımda, sanki dudakları hala benim dudaklarıma sıkıca bastırılmış, elleri sırtımda kayıyor, parmakları

saçlarıma dolanıyor. Hâlâ kokusunu alabiliyorum, kulağıma fısıldadığı yumuşak özlem dolu sözlerini duyabiliyorum.

Küçük otelin ön kapısını açıyor ve merdivenlerden odamıza çıkıyoruz. Marco kapıyı açık tutuyor ve içeri girip arkamızdan kilitliyoruz.

Etrafıma bakıyorum, her şeyi yeni gözlerle görüyorum. Birkaç saat önce buradayken Marco ile aynı odayı paylaşmaktan çok endişeliydim, bu adama karşı büyüyen duygularımı gizlemeye çalışıyordum, ona hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum.

Şimdi? Şimdi her şey değişti.

O tek öpücükle — o muhteşem, derin tutkulu, son derece duygusal öpücükle — onun hakkımda ne hissettiğimi anladı.

"Sen uyumaya hazırlanırken dışarıda bekleyebilirim," diyor, sesi düz ve alçak.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerine bakmadan.

Bu kadar çok şey söz konusu iken, ona bir kez daha kendimi kaptırma riskini göze alamam.

Sessizce odadan çıkar ve ben yatmaya hazırlanmakla meşgul olurum. Serin, temiz çarşafların arasına girerken, kapıyı sessizce çalar. "Girin."

Yatağımda oturup onu izliyorum, gözlerindeki hüznün kalbimi acıtıyor. Elinde birkaç nevresim tutuyor, bunları şöminenin önündeki küçük alana seriyor, sandalyeleri bir tarafa yığıyor.

Tuvaleti kullanıyor, tişört ve boxer şortuyla geri dönüyor. Geçici yatağına giriyor ve ben de başucu lambasını kapatıyorum.

"İyi geceler, *Principessa*," diyor karanlığa doğru.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum, tavana bakarak, bu odada, bu kalbi kırık adamla birlikte olmak yerine başka bir yerde olmayı dileyerek.

Derin sesi odanın sessizliğini bozdu. "Sofia?" "Evet."

"Ne yaparsan yap, kararın ne olursa olsun, kalbimin senin olduğunu bil."

Boğazımdaki sıcaklık artar, kalbim derin ve yavaş atar. Aramızdaki bu şey her zaman mahkumdu, ama

kısa ve büyüğü bir an için, asla bir araya gelemeyecek iki ruh olarak
birleştik.

Ve bu benim için yeterli olacak.

Bölüm 27

Marco

Sabahın erken saatlerindeki güneş, beni uykumdan uyandıran bir okşama gibidir. Bütün gece şöminenin yanındaki halıda uyuduğum için sırtım tutulmuş, uykumdan uyanırken gözlerimi kırıştıyorum. Yatağa bakıyorum. Sofia'nın yavaş, ritmik nefes alış, hala uyuduğunu gösteriyor.

Tavanı izliyorum, kalbim ağır. Uzun zamandır hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Bağlılık, aidiyet hissini bulmak için her yeri aradım. Seyahatlerim beni İskandinavya'dan Afrika'ya, Hindistan'dan Yeni Zelanda'ya kadar dünyanın dört bir yanına götürdü, ama nereye gidersem gideyim, ülke ne kadar güzel veya büyüleyici olursa olsun, bana asla yeterli gelmedi.

Artık neyin yeterli olduğunu biliyorum. O, Sofia. Benim *Principessa'm*.

Ama o beni reddetti. Bana olan duygularının da aynı derecede güçlü olduğunu bilsem de, benimle olmamayı tercih ediyor.

Aradığım şeyi beni istemeyen bir kadında bulmam, kaderin acımasız bir şakası.

Vazgeçmeli miyim? Aramızdaki ilişkiyi öylece bitirmesine izin mi vermeliyim?

Yoksa onun benim olmaktan çok korktuğunu bilerek mücadele mi etmeliyim?

Yorganımı atıyorum, eşyalarımı topluyorum ve kapısı kapalı küçük banyoda giyiniyorum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra yüzüme su serpiyorum ve aynada bana bakan adama bakıyorum. Yüzünde boş bir ifade var, gözleri donuk.

Dün gece bana söylediklerini kabul etmem gerektiğini biliyorum. O haklı, o bir prenses ve bu rolün getirdiği sorumluluklar ve davranış biçimleri var. Ne kadar yanlış olduğunu düşünsem de, o benim mükemmel bir koca modeline uymadığımı düşünüyor.

Ama evlilik aşk üzerine kurulmamalı mı?

Odama döndüğümde Sofia uyanmış.

"Merhaba,"

diye

mırıldandım.

"Günaydın."

Öyle mi? Bana pek iyi bir sabah gibi gelmiyor.

"Tuvaleti kullandım, eğer sen de kullanmak istersen seni aşağıda beklerim."

"Marco..." diye başlıyor, ama dün geceki sözlerini tekrarlamasını dinlemek için orada kalmıyorum. Anladım. Bitti.

Bunun yerine eşyalarımı toplayıp odadan çıkıyorum, gıcırdayan merdivenlerden inip gecelik konaklama ücretini ödüyorum ve Monteluca'nın yumuşak sabah ışığına çıkıyorum.

Dün tanıştığımız iki bayanın oturduğu kafeyi buluyorum —*daha dün müydü?*— ve kahve ve kruvasan sipariş ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, güneş göz kapaklarıma sıcaklığını veriyor, üzüntü ve hayal kırıklığı göğsümü kemiriyor.

Bana öyle bakıp, öyle öpüp, aramızdaki ilişkinin gerçek ve samimi olduğunu nasıl bilmez? O, farkında olmadan aradığım kadın. O, daha önce hiçbir kadının yapamadığı şekilde kalbime dokunan kadın. Bunu nasıl vazgeçebilir? Ne yüzünden? Mükemmel bir prensesin kocası modeline uymadığım için mi?

Hayır. Onun söylediklerine inanmıyorum. Bana olan duygularının gücü onu korkutup beni reddetmesine neden oldu. Onun da benim için benim onun için hissettiğim gibi hissettiğini biliyorum, ama o kaçıyor, kurallar ve görgü kurallarıyla dolu güvenli hayatına geri dönüyor.

Ama önemli değil. Kararını verdi. Ve bunun yanlış bir karar olduğunu bilsem de, artık bitti. Sona erdi.

Gözlerimi açtığımda Sofia'yı küçük masamın yanında garip bir şekilde dururken görüyorum. Dün giydiği kot pantolon ve tişörtü giymiş, saçları omuzlarına dökülmüş. Ama dün onun dönüşümünü heyecan verici bulmuşken, bugün bu anın aramızdaki ne kadar geçici olduğunu hatırlatıyor bana. Sahip olabileceğimiz tek şeyin Monteluca'de yıldızların altında geçirdiğimiz o mükemmel gece olduğunu.

Sessizce masadan bir sandalye çekiyorum ve o oturuyor.

Sessizce yemek yiyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Gerçekten söyleyecek bir şey yok. Onunla olmak, onu sevmek için her şeyden vazgeçerdim.

Benimle olmamayı seçen o.

Telefonumun ekranına basıp saati okudum. "Profesörü görmeye gidelim mi?" diye sordum.

"Bu kadar yol geldik," diye cevaplıyor.

Anlaştığımız kafeye gidiyoruz ve onu bir masada, elinde bir fincan kahve ve tabağında yarısı yenmiş bir pasta ile otururken buluyoruz.

"Günaydın, Dr. Esposito," diyorum ve Sofia'nın oturması için bir sandalye çekiyorum.

"Günaydın. Dün geceki kasaba festivalini beğendiniz mi?" diye sorar.

Fenerlerin uçurulmasından sonra paylaştığımız öpücüğün hatırası, tatlı bir acı gibi, çok canlı ve güçlü bir şekilde aklımda kalıyor, ama artık sadece güzel bir rüya olarak kalabilir.

"Harikaydı," diyor Sofia, yüzünde alıştırılmış gülümsemesiyle.

"Şimdi size kahvaltı sipariş edeyim. Ne alırsınız?" diye sorar.

"Erken kalktık, o yüzden kahvaltımızı yaptık bile," diye cevaplar Sofia.

"Öyleyse, çevirmem için bana verdiğin bu parşömeni inceleyelim mi?"

"Tabii ki. Burada duruyor." Sofia parşömeni çantasından çıkarır ve dikkatlice masanın üzerine koyar.

Dr. Esposito'nun beyaz, kalın kaşları yukarı doğru kalkar. "Çok eski görünüyor.

Ne kadar ilginç."

"Biz de öyle düşündük," diye cevaplar Sofia.

"Bu yüzden içinde ne yazdığını öğrenmek için çok merak ediyoruz," diye ekliyorum. "Peki, bir bakayım." Ceketinin üst cebine uzanıyor

ve bir çift okuma gözlüğü çıkarır. Parşömeni açar ve kelimeleri incelerken kaşlarını çatıyor.

Profesör parşömeni tercüme ettiğinde, bulmacanın son parçasını da çözmüş olacağız ve maceramız sona erecek.

"Ah," diyor profesör. "İlginç." "Neyin ilginç?" diye soruyorum.

Parşömeni masanın üzerine koyar ve iki ucunu elleriyle tutarak düzleştirir. "Bunu nerede buldunuz?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Sofia araya girer: "Gizli bir yerde saklanmıştı. Sanırım bir süredir oradaydı."

"Anlıyorum," diye cevaplar.

"Ne var? Ne yazıyor?" diye soruyorum.

Gözlüklerini yüzünden çıkarır. "Mesele şu ki, daha önce böyle bir şey görmedim."

Merakım galip gelir. "Ve?" "Kraliyet kararnamesi gibi görünüyor," diye cevaplar.

"Öyle mi?" diye haykırır Sofia, gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne yazan bir kraliyet kararnamesi?" diye sorarım.

"Size okuyayım mı?" diye teklif eder ve ikimiz de heyecanla kabul ederiz. "Bunu düz tutar mısınız?"

O gözlüklerini takarken ben de dediğini yaparım. İlk kelimeleri işaret ederek metni okur. "Tanrı'nın lütfuyla, Ledonia Krallığı'nın Kralı, Krallığın Hükümdarı III. Ferdinand, tüm tebaamız ve varislerimiz tarafından bilinmesi ve saygı gösterilmesi gereken bu Veraset Kararnamesini ilan ve hükmederim."

"Nazik Ferdinand III mi?" diye sorar Sofia. "Ama o benim büyük büyük dedemdi."

"Yani şu anki prens ve prenseslerin büyük büyük dedesi mi?" diye ekliyorum aceleyle.

"Evet, tabii ki. Ben de onu kastettim," diye cevaplar.

Profesör Sofia'ya tuhaf bir bakış atar. "Devam edeyim mi?" diye sorar ve hem Sofia hem de ben "Evet!" diye cevap veririz.

"Bugünden itibaren, Ledonia tahtının veraset hakkı çocuğun cinsiyetine göre belirlenmeyecektir. Bundan böyle, hüküm süren hükümdarın meşru çocuğu, erkek ya da kız olsun, taht üzerinde eşit hakka sahip olacaktır. Bu hak sahibi varis, eşitlik, liyakat ve krallığın menfaati ilkeleri temelinde, hüküm süren hükümdar veya onun atadığı naip ile istişare edilerek Soylular Konseyi tarafından ilan edilecektir. Bu karar, 1763 yılının Kasım ayının on ikinci günü, bizim elimiz ve mührümüzle verilmiştir." Profesör bize bakar. "Devamında, kralın bunun ülkenin kanunu olduğunu ilan ettiği belirtiliyor."

O konuşurken Sofia'yı izliyorum. Her sözüne dikkatle kulak kesilmiş, yüzünde önce şok, sonra da gerçeği kavradığında heyecan belirliyor.

Konuşmasını bitirdiğinde, profesör okuma gözlüklerini çıkarır ve ciddi bir ifadeyle bize bakar. "Bu gerçek mi?"

"Ben... bilmiyorum," diye Sofia tereddütle cevaplar.

"Çünkü eğer öyleyse, tahtın ebeveynlerden oğullara geçtiği veraset kanunları ihlal edilmiş demektir. Hayır, yüzlerce yıldır reddedilmiş demektir."

Bunca zaman, Amelia'nın bu bilmeceyi Sofia ile beni bir araya getirmek için akıllıca bir yol olarak kullandığını düşünmüştüm. Bu parşömenin hem ciddi hem de geniş kapsamlı olası sonuçları olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama bunun yerine, 1763'ten beri tahtın muhtemelen kraliyet ailesinin yanlış üyesine geçtiğini gösteren bir belge bulduk.

Bu çok büyük bir şey! Çok büyükten de büyük!

Profesörle birlikte geriye dönüp araştırma yapmalıyız, hem de çabuk. "Bu harika bir oyundu ve yardımlarınız için size çok minnettarız

"Oyun mu?" diye sordu Sofia.

"Evet. Bizi buraya bu gizemi çözmemiz için gönderen oyun." Parşömeni tekrar sararım. "Çok teşekkür ederim, profesör. Oyun yöneticisine bu konuda ne kadar harika olduğunuzu mutlaka iletceğim. Oynadığımız bu oyunu yöneten şirket, rolünüzü bu kadar iyi oynadığınızı öğrenince çok mutlu olacak ve eminim ki bir dahaki sefere size bir tazminat teklif edeceklerdir."

"Şey... teşekkürler?" diye cevapladı, açıkça kafası karışmış bir şekilde.

"Şimdi, gerçekten gitmemiz gerekiyor çünkü bulduğumuz şeyi diğerlerine anlatmalıyız." Ayağa kalkıyorum. "Gününüzün geri kalanının tadını çıkarın. Hava sıcak ve güneşli olacak gibi görünüyor. Hadi, Hadley. Diğerlerine dönüp oyunu kazandığınızı söyleme zamanı!"

Sofia ayağa kalkar ve Dr. Esposito'ya teşekkürlerini mırıldanır. Onu elinden tutup, başım dönerek onu arabasına doğru götürürüm.

"Marco, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye gülerek sorar.

"Biliyorum, ama burada konuşmak istemiyorum. Arabaya binelim, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul eder.

safety car slip inside.

Hemen ona dönerek yüzünü gördüm.

"Bu parşömen gerçekse, tahtın varisi sensin."

"Ben varisim," der, gözleri inanamama ile büyümüş.

"Bu kararname gerçekse, öylesin." Parşömeni yukarı kaldırıyorum.

Sofia gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Gerçek olamayacak kadar fantastik görünüyor."

"Ama bu, her zaman istediğin şeydi. Babanın varisi olmak."

O, yüzü gergin bir şekilde başını sallar. "Şu anda bunu sindirmek çok zor." Koltuğunda kıpırdanır. "Ama neden biri sana, benim Ledonia'nın bir sonraki kraliçesi olduğumu öğrenmemle biten bir bilmeceyi çözmen için isimsiz olarak versin ki? Bu hiç mantıklı değil."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sanırım biliyorum." Kaşları kalkıyor. "Biliyor musun?"

"Bence bunun arkasında kız kardeşin olabilir."

"Amelia mı? Amelia neden bizi bu bilmeceyi çözmemiz için göndermek istesin ki?"

Dudaklarımı ısııyorum, bu zamana kadar kız kardeşi ile yaptığım konuşmayı sır olarak sakladığımı biliyorum. Amelia, kardeşlerimize gerçek aşkın ne olduğunu öğrenebilmeleri için onlara birer eş bulmamızı önermişti.

Sofia bunu nasıl karşılayacak? Küçük kız kardeşinin çılgın planlarından biri olarak gülüp geçecek mi? Yoksa benim gördüğüm gibi mi görecektir? Amelia'nın planı, Sofia'nın kendisine uygun erkeği bulmasıydı: *beni*.

Nefes alıp gözlerime bakarak ona sakın bir şekilde sordum. "Taht odasındaki etkinliğe katıldığımız gün, kız kardeşin bana Enzo ile olan ilişkin hakkında ne düşündüğümü sordu. O bu ilişkiyi pek desteklemiyordu."

Omuzlarını silkiyor. "Bu nazik bir ifade. Sanırım onun sözleri şunun gibi bir şeydi: 'Böyle saçma bir şeyi nasıl yapabilirsin?'

Şaşkınlıkla soruyorum, "Yani, biliyordun?"

"Amelia'nın benim görücü usulü evlilikten ziyade aşık olmamı istediğini biliyordum. Sürekli 'heyecan'ı bulmaktan bahsedip duruyordu."

"Heyecan mı?"

"Bilirsin, karşı cinsten birine gerçekten ilgi duyduğunda hissettiğin o duygular."

"O duyguları biliyorum." Dudaklarım kısa bir gülümsemeye kıvrıldı, sonra tekrar düzeldi.

Ellerine bakarak sorar: "Amelia sana tam olarak ne söyledi?"

"Benim onayımı istediği bir plan yaptı. Senin için aşık olabileceğin birini bulmak için birlikte çalışmamızı istedi. Böylece, görücü usulü evliliği kabul edersen neyi kaçıracağını gösterecekti. Bana bilmeceyi vererek, onu sana götüreceğimi tahmin etti. Bu da bizim bir araya gelmemiz anlamına geliyordu."

"Ve sen ve ben birbirimize karşı hisler besleyeceğiz," diye yüzünde sert bir ifadeyle cümlemi tamamladı.

Bir an duraksıyorum, arabadaki fil tüm havayı emiyor. "Evet."

"Akıllı kız," diyor Sofia, neredeyse fısıldayacak kadar sessizce.

Etrafımızdaki atmosfer çok gergin, kalbim bir davul gibi çarpıyor. Ona uzanıp tekrar öpmek, ona ne kadar değer verdiğimi söylemek için kendimi zor tutuyorum.

Yapmıyorum. Şimdi zamanı değil. Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum. Sofia'yı tüm varlığımla istiyorum.

Onun için ateşten geçerdim. Onun için bir ejderhayı öldürürdüm.

O. O, aradığım kişi.

Onun derin kahverengi gözlerine bakarken, bu farkındalık beni güneş pleksusuma bir yumruk gibi vurur. Yanımdaki bu kadına aşık oldum. Prenses Sofia'ya değil. Dışarıya yansıttığı kişiye değil. Gerçek Sofia'ya, benim *Principessa'ma*, keskin zekâsı ve parlak aklı olan, kocaman bir kalbi olan, her zaman halkı için en iyisini yapmak isteyen, onların ihtiyaçlarını kendininkinden önce tutan kadına. Hiç beklemediğim bir şekilde kalbimi çalan bu güzel, nazik, harika kadına.

O bizim ilişkimizin bittiğine karar vermiş olabilir, ama ben pes etmemeye kararlıyım. Ona olan hislerim çok güçlü, öylece çekip gidemem. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum, ama korkusu onu beni sevmekten alıkoyuyor.

Ama onu benim yapacağım. Öyle ya da böyle. Sadece zamanımı beklemem gerekiyor.

Bölüm 28

Sofia

Max beni dürttü. "Gülümse. Düğünde olduğunu unutma. Aşk falan filan."

Dudaklarımı zorla gülümsemeye zorluyorum ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Başaramıyorum.

Beni izlerken kaşlarını çatıyor. Omuzlarından kalçalarına kadar uzanan mavi bir kuşağa sahip Ledonian kırmızı resmi ceketini giymiş, her yönüyle yakışıklı bir genç prens gibi görünüyor, Malveauxian mavisini bir denizde ülkesini temsil ediyor, Tleurbonne'daki çarpıcı Gotik katedralde ailesinin yanındaki sıradaki oturuyor.

"Bugün neyin var?" diye fısıldayarak soruyor. "Piskopos, Alex ve Maddie'nin kutsal evlilik bağıyla birleşmemeleri için herhangi bir neden olup olmadığını sorduğunda itiraz etmeye niyetli değilsin, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki hayır," diye fısıldarım.

"Ee, ne oldu, abla?"

Bir anlığına gözlerimi ona çeviriyorum. Bana o kadar samimi ve içten bakıyor ki, kalbim istem dışı bir şekilde sıkışıyor. Neden aklımın sesini dinlediğimi anlayabilir mi? Aldığım kararın, kalbim ikiye bölünse bile, eninde sonunda doğru yol olduğunu anlayabilir mi?

Tek kelime etmiyorum. Bu ihtiyatlı bir davranış olmaz. Marco ile aramız bittiği ve hayatıma devam etmek için elimden geleni yaptığım şu anda, Ledonia'yı temsil ettiğimiz ve kardeşimizin Malveaux'nun müstakbel kraliçesi ile evlendiği halka açık bir etkinlikte kameralar üzerimizdeyken kesinlikle olmaz.

Müzik başlar ve tüm cemaat ayağa kalkar, gelinin bekar bir kadın olarak attığı son adımları izlemek için dönerek. Gururlu babası eşliğinde, sevdiği adama doğru koridordan ilerlerler.

Maddie'nin gelinliği, narin dantel detaylarıyla ışıldıyor ve omuzları açık yakası, zarif omuzlarını vurgulamaktadır. Dolgun eteği, arkasında görkemli bir şekilde uzanan nefes kesici katedral uzunluğunda bir kuyruğa dönüşüyor. Aynı uzunlukta ve aynı derecede zarif olan duvağı, aşağıya doğru dökülerek onun asil duruşuna katkıda bulunuyor. Ellerinde, Malveaux için küçük mavi gül tomurcuklarından ve Ledonia için kırmızı gül tomurcuklarından oluşan bir buket tutuyor, renkler gelinliğinin fildişi rengiyle güzel bir kontrast oluşturuyor.

Gözlerinde kardeşim için duyduğu sevgi açıkça görülüyor ve tüm neşeyi silen kara bir bulut gibi soğuk, uyuşturan bir umutsuzluk beni sarıyor.

Düğün günümde Maddie'nin şu anda hissettiği gibi hissetmeyeceğim. Mutluluk ve umutla dolu hissetmeyeceğim, evleneceğim adamın *benim için* doğru kişi olduğunu, diğerlerinden daha çok onu seçtiğimi bilmenin verdiği güvenle kendimi güvende hissetmeyeceğim. Sevdığım adam.

Monteluce'den ayrıldığımdan beri son altı gündür karnımda taşıdığım tuğla gittikçe ağırlaşıyor. Umutsuzluğun çukurunda debeleniyorum, kayıp hissiyle tüketiliyorum, hayatımda yaptığım seçimleri sorguluyorum.

Aşk şansından vazgeçecekken neden görücü usulü evlilik istedim ki? Ama bunu yapmaya karar vermeseydim ve Enzo Revera'yı damadım olarak seçmeseydim, Marco ile asla tanışamazdım. Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?

Kafam *kötü* diyor.

Kalbim *iyi* diyor.

Marco ile ilgili asla inkar edemeyeceğim bir şey var, o da onunla birlikte kendimi görülmüş hissettiğim.

O benim gerçek beni, gerçek Sofia'yı gördü. Prensesi değil. Dünyaya yansıttığım imajı değil. Hatta aşk gibi karmaşık duyguları uzak tutmak için özenle inşa ettiğim parçalarımı bile değil.

Monteluce'de geçirdiğimiz zamanı ne zaman düşünsem, suçluluk göğsümü sıkıca saran bir ağ örüyor. Oraya hiç gitmemeliydik. Birbirimiz için ne kadar değerli olduğumuzu birbirimize hiç göstermemeliydik. Kesinlikle öpüşmemeliydik.

Ama tüm bunlara rağmen, onu kafamdan ve kalbimden çıkaramıyorum. Bir şekilde savunmamı aşmayı başaran ve hayatımda bir daha asla istemediğim bir şekilde ona aşık olmamı sağlayan bir adamı unutmak zormuş. Reynold'la olanlardan sonra olmaz.

Bu ironik duruma başımı sallıyorum. Yolumda kararlıyım. Aklım kararmıştı. Aşkın ve bağlanmanın tüm o karmaşık, korkutucu duygularından kaçınacak ve bunun yerine karşılıklı saygıya dayalı mantıklı bir ortaklık kurabileceğim bir adamla görücü usulü evlenmeyi seçecektim.

Bunun yerine ne yaptım? Benim için doğru olan erkek tipinden çok uzak bir adama sırlıslıkla aşık oldum, sanki bir kedi aya aşık olmuş gibi. Marco benim için pek çok açıdan yanlış bir seçim. Benden daha genç, sorumsuz, yetişkinlik hayatını eğlence peşinde geçirmiş. Eğlence, benim kelime dağarcığımda neredeyse hiç yer almayan bir kelime. Benim için görev her zaman önce gelir. Görev, onur ve doğru olanı yapmak. Ülkem için olabileceğim en iyi prenses olmak.

Ben Ledonia'da hayır işleri ve sosyal projelerle uğraşırken, kamuoyunun gözünde kraliyet ailesinin sorumlu bir üyesi olarak yaşarken, Marco dünyayı dolaşıyor, önüne çıkan her işi yapıyor, sonra bir sonraki yere, sonra bir sonraki yere geçiyor,

hiçbir şeyi umursamadan, ta ki kendini tamamen adadığı bir kariyere rastlayana kadar.

İki insan birbirinden ne kadar farklı olabilir?

Ama kendimi ona öyle bir şekilde çekildiğimi fark ediyorum ki, daha önce çok önemli olduğunu düşündüğüm kontrol listemi unutuyorum. Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğumu, nezaket kurallarını korumam gerektiğini, her zaman doğru olanı yapmam gerektiğini unutuyorum.

Her şeyi unutuyorum çünkü onun gözünde ben güzelim. Arzulananım.

Seviliyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve omuzlarımı çevirerek rahatlamaya çalışıyorum. Ama bu boşuna, çünkü ağrıyan kaslarım ya da eklemlerim değil. Kalbim. Her zaman korktuğum gibi, ikiye bölünmüş durumda. Marco yavaş yavaş kalbime girmiş, sıkı sıkıya koruduğum duvarlarımı yıkmış ve her zaman umduğum şekilde seilmek için bana kapı açmıştı.

Alex'e bakıyorum, gelinini bekliyor, altın brokarlı kırmızı ceketıyla göz kamaştırıcı, yüzündeki gülümseme ona doğru yürüyen bu kadın hakkında ne hissettiğini tüm dünyaya gösteriyor. Gözleri sadece onda, ve gelin ona ulaştığında, birbirlerine gülümsüyorlar, ellerini birbirine kenetliyorlar.

"Saygıdeğer kraliyet üyeleri, değerli konuklar, bayanlar ve baylar, bugün Tanrı'nın huzurunda bu iki hayatı kutsal evlilik bağıyla birleştirmek için burada toplandık. Bu en ciddi ve neşeli törene sizi ağırlamaktan büyük onur ve saygı duyuyoruz..."

Malveaux Başpiskoposu konuşurken ben neredeyse hiç dinlemiyorum. Bunun yerine, kardeşim ve gelinine bakıyorum. Bakışları birbirine kilitlenmiş, birbirlerine olan aşkları yüzlerinden okunuyor. İçimde kasıp kavuran kargaşaya rağmen, kardeşim için mutluyum. Maddie'yi bulana kadar, bana hep kaybolmuş, ne aradığını bile bilmeyen biri gibi gelmişti. Artık o tam. Eksiksiz. Geleceğinin, sevdiği kadınla birlikte olması gereken yerde olduğunu bilmenin mutluluğu içinde.

Başpiskopos ilk ilahiyi duyururken, ayağa kalkıp tanıdık sözleri mırıldanıyorum, boğazım kurumuş.

"Kusacak mısın?" Amelia yanımda fısıldadı. "Eğer öyleyse, önündeki sıraya ya da çantana kus."

"Ne yaparsan yap, kuma," diyor Max, gözlerini yüzüme dikerek.

Kafamı sallıyorum. "Ben iyiyim." Televizyonda yayınlanan bir düşün sırasında kusabileceğim düşüncesi, olumsuz duygularımı bir kenara itme kararlılığımı pekiştirmeye yetiyor. Bugün ailemin yaşadığı mutluluğa odaklanmam gerekiyor.

"İyi görünmüyorsun," diyor Amelia.

Gerçekten bu kadar belli miyim? Kardeşlerim, genelde biraz otoriter olsa da her zaman sakın ve kendinden emin olan kız kardeşlerinin neyi olduğunu merak ediyorlar.

Sonunda tören sona erer ve yüzleri ikiye bölünecek kadar gülümseyen yeni evliler, koridordan atlayarak bu muhteşem yaz gününün güneş ışığına çıkarlar. Müzik sesinin üstüne, taş binanın içinde alkışlayan kalabalığın sesi yankılanır ve biz de katedralden çıkmaya başlarız. Kalabalığa kısa bir süre el salladıktan sonra devlet araçlarına binip saraya geri dönmek üzere konvoy oluştururuz.

"Tamam. Anlat," der Amelia, ben pencereden Malveaux ve Ledonia bayraklarını sallayan coşkulu kalabalığa el sallarken.

Çenemi sıkıyorum. "Anlatacak bir şey yok."

"Bizi tamamen aptal mı sanıyorsun?" diye sorar Max, karşıımızda otururken. "Sizden daha genç olabiliriz, ama aptal değiliz, biliyorsun. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyoruz, Sofe."

"Sinir mi? Alex ve Maddie'nin evlenmesini görmek, Enzo ile evlenip evlenmeme konusunda seni tedirgin mi ediyor?"

Kafamı sallıyorum çünkü bu gerçeğin bir parçası. Ama gerçeğin tamamı değil.

"O sıkıcı yaşlı herifle neden evlenmeyi düşündüğünü gerçekten anlamıyorum," diyor Max ve Amelia'dan bacağına hızlı bir tekme alıyor. "Ah! Bunu neden yaptın ki? O sıkıcı yaşlı bir herif. Dün sen kendin söyledin."

"O, kız kardeşimizin arkadaşı ve nişanlısı olabilir," diyor Amelia, ona sert bir bakış atarak ve benden daha çok kendisine benziyor.

daha çok bana benziyor.

"Umurumda değil. O hala sıkıcı. Ona bir sonraki Rugby Dünya Kupası'ndaki şansımızı nasıl gördüğünü sordum, o da rugby'yi takip etmediğini söyledi. Ben de ona bir sonraki Avrupa Kupası'ndaki takımımızı nasıl gördüğünü sordum, o da bana hangi spor olduğunu sordu. İnanabiliyor musun? Herkes bunun futbol olduğunu bilir."

"Demek sporu sevmiyor," diye cevaplar Amelia.

"Ne tür bir adam sporu sevmez ki?" Max, koltuğuna yaslanıp tezahürat yapan kalabalığa el sallayarak homurdanır. "Sadece onunla iletişim kurmaya çalışıyordum. Ona bir sürü soru sordum." Parmaklarıyla sayar. "Dans etmeyi sevmiyor, sadece klasik müzik dinliyor, özellikle opera. Opera! Siyaseti çok ilgi çekici buluyor ve neredeyse her gün Parlamento TV'yi izliyor, ve şunu dinle: rap müziğin hediye paketlemeyle bir ilgisi olduğunu sanıyor! Yani, bu tam bir sıkıntı festivali değilse, neyin sıkıntı festivali olduğunu bilmiyorum."

"Max," diye uyarıyor Amelia. "Sofia'nın hesap tablosuna göre o, Sofia için mükemmel bir eş. Onunla alışman gerek çünkü evlendikten sonra sarayda yaşayacaklar ve sen üniversiteden döndüğüne göre, benim gibi sen de onu sık sık göreceksin."

"Harika," Max alaycı bir gülümsemeye cevap verir.

"Tabii onun hakkında fikrini değiştirmediyse, Sofe," der.

Pencereden dışarı bakmaya ve insanlara gülümsemeye odaklanıyorum, elimi kaldırıp selam veriyorum. Gerçek şu ki, Monteluçe'den döndüğümünden beri Enzo'yu bir kez bile görmedim. Seyahatte olduğunu biliyordum, ama o süre boyunca birbirimize mesaj atmadık, birbirimizi aramadık ve dürüst olmak gerekirse, o hiç aklımda değildi. Bir ilişkiye girmemiz, nişanlanmamız fikri bana boş geliyor. Boş.

Başka bir adama olan aşkımla rekabet halindeyken nasıl olmasın ki?

Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Sadece bu düşünüyü atlatmak istiyorum.

Saraya varıyoruz ve resepsiyonun yapılacağı taht odasına doğru ilerliyoruz.

"İşte buradasın, Sofia," diyor Enzo ve bana bir kadeh şampanya uzatıyor. "Düğünü beğendin mi?"

"Harikaydı," diyorum ve bir yudum alıyorum, köpükler burnumu gıdıklıyor, tadı biraz acı. Malveauxian şampanyası her zaman oldukça kötü olmuştur, ama böyle bir durumda içmemek kabalık olur. Alex'in tadı gizlemek için cep şişesindeki likörüyle burada olmaması ne yazık.

"Müzik benim zevkime göre biraz fazla moderndi."

"Mendelssohn'un *Düğün Marşı* değil miydi?" diye soruyorum, katedralde çalan muhteşem müziği kastederek.

"Çok popüler," diye reddetti.

"Yani çok fazla insan seviyor mu?" diye dikkatlice soruyorum.

"Aynen öyle." Kaşlarını çatıp yutkundu. "Sofia, seninle bir şey konuşmam gerek, izin verir misin?"

"Tabii ki."

Ağırlığını değiştirir ve gergin olduğunu fark ederim.

Olamaz! Bütün bu insanların önünde bana evlenme teklif etmek gibi aptalca bir şey mi yapacak? Hayır, hayır, hayır, hayır! Bu tam bir felaket olur! Kesinlikle böyle bir şey yapmaz.

Sıra bana geldi, nabzım bir ya da on kat hızlandı. "Ne demek istedin?" diye sordum ve nefesimi tuttum.

"Görünüşe göre aşık olmuşum."

Şu anda söylemesini beklediğim onca şeyin arasında, bu yoktu. İnanamadan ona bakıyorum. "Anlamadım?"

Boğazını temizler. "Adı Sigrid Olsson," der ve yüzünde parlak bir gülümseme belirir, tüylü tırtıl bıyığı kaşlarına doğru uzanır. "Köpeklerinizin çılgına döndüğü bahçe partisine katılmıştı. Sanırım kız kardeşinizin bir arkadaşı. Gerçekten çok olağanüstü bir kadın ve, şey, bunu planlamamıştım ama üzgünüm. Eminim ki, evlenmek üzere nişanlanma anlaşmamızı yerine getiremeyeceğimi anlayacaksınız."

Ağzım açık kalmış, ona bakıyorum. Enzo, Sigrid Olsson adında birine aşık mı olmuş? Beynimdeki çarklar hızla dönüyor.

"Birlikte biraz zaman geçirip birbirimizi tanıyarak bir ilişki kurmaya karar verdiğimizizi biliyorum."

Sofia, sana verdiğim sözü tutamadığım için kendimden hayal kırıklığı duyuyorum. Ama..."

"Ama kalp ne isterse onu ister," diye onun yerine cümleyi tamamladım. Gözleri parladı. "Aynen öyle."

Bunu ben de biraz bilirim.

Elimi koluna koyuyorum ve dans pistinin dışında ona ilk kez dokunduğumu fark ediyorum. Bir zamanlar onun benim için mükemmel erkek olduğunu, istediğim tüm özelliklere sahip olduğunu, evlenmem gereken erkek olduğunu düşündüğümü düşünmek ne garip. "Enzo, seni bana olan tüm bağlılıklarından kurtarıyorum ve sana ve Sigrid Olsson'a bir ömür boyu mutluluklar diliyorum."

Yüz hatları gevşedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok nazıksın, Sofia."

"Nazik değilim. Sadece ikimizden birinin istediğini elde ettiği için mutluyum."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"İzinle," derim, aniden nefes almaya ihtiyaç duyarak.

Düğün resepsiyonunun ortasında, ilişki bile yaşamadığın biri tarafından terk edilmek gerçekten ironik bir durum.

Konukların arasından geçerek bir çıkış arıyorum. Çıkışa doğru koşuyorum ve aynalarla çevrili geniş bir koridora çıkıyorum. Yansımama bakmamak imkansız. Kırmızı Chanel etek takımım bana mükemmel bir şekilde uymuş, her zamanki inci kolyem her zamanki yerinde, saçlarım ensemde düzgünce toplanmış.

Monteluce'de giydiğim o mavi elbise ve saçlarımın rüzgarda dalgalandığı, mutlu olduğum halimden çok farklı.

Fazla düşünmeden, ensemdeki tokaları tutup çekerek saçlarımı parmaklarımla karıştırıyorum. Aynaya baktığımda, Monteluce'de olduğum kadının izlerini görüyorum

—Prenses Sofia değil. Tüm kurallara uyan, sıkı kontrol altında, dengeli bir kadın değil. Büyük bir maceraya atılmış bir kadın. Aşık bir kadın.

Ben de öyle olmak istiyorum. Öyle olmam *gerekiyor*.

Sesler düşüncelerimi kesintiye uğrattıyor ve dikkatimi koridorun sonundaki kapıya çeviriyorum. Kapı açılıyor ve içeriye coşkulu bir şekilde

Alex ve Maddie, aşkın tam bir örneği.

"Sen misin Sofe?" Alex, koridordan bana doğru ilerlerken sorar.

"İyi misin?" diye sorar Maddie.

"İyiyim," diye blöf yapıp, zoraki bir gülümseme takındım.

"Saçın... farklı görünüyor," diyor Alex ve ben hemen ellerimle saçımı düzelterek omuzlarımla arkasına atıyorum.

"Yapma. Güzel görünüyor," diyor Maddie. Saçımı bir omzumun üzerine düzeltir. "Güzel Sofia. Saçını hep böyle yapmalısın."

Başımı sallamadan önce boğazım düğümleir. "Ne düşünüyorum ben? Tebrikler, ikiniz. Çok güzel bir çift oldunuz, sizin adınıza çok mutluyum." İkinin de ellerini avuçlarımla içine alıp yanaklarına öpücükler konduruyorum.

"Bugün çok seksi görünüyoruz," diyor Maddie, yeni kocasına gülümseyerek.

"En seksi," diye onaylar Alex ve dehşetle, gözlerimden yaşlar akmaya başlar. Onları silmek için elimden geleni yaparım.

Alex endişeli bir bakış atar ve Maddie'ye bir şey fısıldar.

"Ne aptalım. Arabada bir şey unuttum. Siz ikiniz sohbet edin. Beş dakikaya dönerim," diyor ve dantelli elbisesini savurarak koridordan koşarak uzaklaşıyor, Alex'i ve beni yalnız bırakıyor.

"Tamam. Bana dürüst ol. Ne oluyor?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"İkna edici."

Burnumu çekiyorum ve o cebinden yeni ütülenmiş beyaz bir mendil çıkarıp bana uzatıyor. "Sen her zaman bir beyefendi oldun," diyorum burnumu silerken.

"Onu saklayabilirsin," der hafifçe gülerek. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Çünkü benim de şu anda başımda bir sorun var," der yumuşak bir sesle ve aniden her şeyi içimde saklamak, duygularımla içimi kemirmesine izin vermek istemiyorum. Başıma gelenleri, nasıl hissettiğimi birine anlatmak istiyorum.

"Aşık oldum," diyorum ona, Enzo'nun az önce bana söylediği sözleri tekrarlayarak.

Bu ironik mi? Bence öyle.

O ellerimi kendi ellerine sıkıca tutuyor. "Ama bu iyi bir şey, değil mi?" "Öyle olmalı, ama değil," diyorum boğuk bir sesle.

"Senin için seçeceğim kişi olmayabilir, ama eminim Enzo tüm o gösteriş ve üstünlüğünün altında yeterince iyi bir adamdır."

Dudaklarımı ısıyorum. "Enzo değil."

Alex'in yüzünde bir aydınlanma olur. "Oh, Sofe."

"Biliyorum. Söylemene gerek yok. Her şeyi mahvettim."

"Sen bir prensesin," diyor gülümseyerek. "Kim o? Sorabilir miyim?"

Dudaklarım titriyor. "Marco Revera."

"Marco Revera mı? Bilmiyorum..." Gözleri büyür. "Enzo'nun kardeşi mi?"

Başımı sallarım.

"Onları seçmekte gerçekten ustasın."

Ona, önce Marco'nun Enzo'nun asistanı olarak, sonra da maceramızda, Monteluce'ye yaptığımız yolculukta, fenerlerin altında paylaştığımız harika öpücükte nasıl vakit geçirdiğimizi anlatıyorum. Sonra Enzo'nun az önce benimle paylaştığı şeyi, ikimizin de aşık olduğumuzu, ama birbirimize değil, ona anlatıyorum.

O, topukları üzerinde geriye yaslanarak, tüm bunları sindirir.

"Ama senin zamanını çok boşa harcadım. Bugün senin düğün günün. Yeni karınla birlikte, o odadaki tüm insanlarla birlikte kutlama yapman gerekirdi." Arkamı işaret ediyorum.

"Onlara geleceğim, ama önce bir şey söylemek istiyorum. Maddie ile tanışmadan önce hayatımı yaşama şeklimi hiç onaylamadığını biliyorum."

"Beni suçlayabilir misin? Tam bir kadın düşkünüydün."

"Öyleydi, ama Maddie ile tanışmak hayatımı en iyi şekilde değiştirdi. O, benim hep aradığım kadındı, sadece ben bunun farkında değildim."

Duygularımın kabarmaması ve dışa vurulmaması için çaba göstererek başımı sallıyorum.

"Aşk nadir ve değerli bir şeydir. Klişe olduğunu biliyorum, ama Sofe, klişe çünkü doğru. Sonunda dünyanı aydınlatan kişiyle

dünyanı aydınlatan kişiyle tanıştığında, o kişiye tutunursun ve onu bırakmazsın."

"Ama... o benim kalbimi kıracak," diye aceleyle söylüyorum.

"Bunu nereden biliyorsun? Gerçek şu ki, hiçbirimiz bir ilişkinin nereye varacağını bilemeyiz, ama birini gerçekten, gerçekten seviyorsan, o inanç sıçramasını yaparsın. Onlara olan sevgine güvenirisin. Kim bilir? Belki de sonunda o adamla evlenirsin."

Kahkaha atıyorum. Gözyaşlarıyla karışık, daha çok bir hırıltı gibi geliyor. Alex gülümsüyor.

"Senin için en iyisini istiyorum Sofie, ve Marco en iyisiyse, korkunun sana engel olmasına izin verme. O adımı at."

Maddie bir kez daha kapıda belirir, yeni kocasından bir işaret beklediği bellidir. Alex ona el sallar.

"Şimdi, sevgili kardeşim, güzel gelinimi misafirlerimizi selamlamaya götürmem gerekiyor." Maddie'nin elini tutar. "Sen iyi olacaksın. Doğru kararı vereceksin. Her zaman verdiğin gibi. Tabii, bir erkeği bir tablodaki kriterlere göre seçebileceğini düşünmen dışında." Bana gülümser ve Maddie kolumu sıkıca tutar.

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama benim yeni kardeşim olduğun için çok mutluyum," der ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Orada görüşürüz?"

"Tabii ki. Bir dakika izin ver," diye cevap veriyorum.

Mutlu çift koridordan geçerek resepsiyon salonuna girer ve sekiz yüzü aşkın konuğun alkışları ve tezahüratları eşliğinde duyurulur.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, Alex'in sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Marco'ya güvenebilir miyim?

Kalbimi ona emanet edebilir miyim?

Zihnim karmakarışık bir halde, gözlerimi açıp aynadaki yansımama baktım. Bana bakan, hayatımda hiç bu kadar yakışıklı görmediğim, sevdiğim adamdı.

Marco.

Bölüm 29

Marco

Sevdiğim kadının aynadaki yansımasına bakarken kalbim bozuk bir çamaşır makinesi gibi çarpıyor. Prenses Sofia üniforması giymiş, altında yatan seksi kadınsı kıvrımları gizleyen düzgün ve zarif kırmızı ceket ve etek, boynunda tek sıra inci kolye. Ama farklı olan, onun normal imajına uymayan şey, uzun kestane rengi saçlarının açık olması. Açık ve güzel, tıpkı Monteluce'deki o büyülü gecede olduğu gibi.

Beni büyüleyen bu kadını, her santimini içime çekiyorum. Gece gündüz düşündüğüm bu kadını. Sevdiğim bu kadını.

"*Principessa*," diye mırıldanıyorum ve yavaşça bana dönüyor.

"B-burada ne yapıyorsun?" diye kekeler, yüzünde şok ifadesi belirir. Şok ve başka bir şey.

Elimi uzatıp saçının bir buklesini avucuma alıyorum. "Saçın açıkken en güzel olduğunu hep düşünmüşümdür."

Elini benimkinin üzerine koyarak onu durdurur ve ben de parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm.

"Uzak duramadım," diyorum

ona. "Ama biz demiştik ki..."

"Ne dediğimizi biliyorum. Ve gerçekten deniyorum. Deniyorum. Ama Enzo, davet listesinde olduğum için gelmemde ısrar etti ve o kurallara bağlıdır ve... Seni tekrar görmem gerekiyordu. Geçen hafta işkence gibiydi."

"Öyleydi," diye

cevapladı. "İyi

misin?"

"Son iki dakikada bunu soran ikinci kişisin. Kesinlikle berbat görünüyor olmalıyım."

"Çok, çok güzelsin," diye fısıldıyorum, nefesim kesik kesik.

Monteluce'ye yaptığımız maceradan sonra vedalaştığımızda, ona zaman tanıdım. Benim ona karşı hissettiğim derin duyguları o da bana karşı hissediyorsa, bu ayrılık süresini zor dayanacağını biliyordum. Bunun onu bana geri dönmeye, korkusunu yenmeye ve benimle olmaya zorlayacağını umuyordum.

Ama meğer sandığım kadar sabırlı değilmişim.

Bu yüzden, bugün onu burada göreceğimi öğrendiğimde, bu fırsatı kaçırmadım.

"Seni görmek güzel, benim *prencesim*," diye fısıldadım, parmaklarımız birbirine dolanmış halde.

"Seni de görmek güzel, Marco," diye cevaplar, dolgun dudaklarının köşeleri yumuşak bir gülümsemeye dönüşür ve yüzü aydınlanır.

"Seçiminizi yaptığınızı biliyorum ve bunun ben olmadığımı da biliyorum, ama size olan hislerimi kelimelerle ifade edemeyeceğimi bilmenizi isterim. Sizi sayısız şekilde seviyorum."

Nefesi kesildi.

Ona doğru bir adım atarım ve onun kendine özgü Sofia kokusunu içime çekerim, birlikte geçirdiğimiz zamanlardan çok net hatırladığım kokuyu. "Beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde etkiledin. Yavaş yavaş kalbime girdin, ben bunun farkında bile değildim.

"Oluyor." Elimi yüzüne götürüp parmaklarımla yumuşak tenini okşuyorum. "Sofia, aşkım, sen benim her şeyimsin."

Yutkunur, yüzü acıdan buruşur. "Ben... ben korkuyorum, Marco."

"Korkuyorsun, biliyorum. Sadece sana olan sevgime güvenmen gerekiyor. Ben seninim, şimdi ve sonsuza kadar. Sana söz veriyorum." Elimi kolundan boynuna kadar kaydırıyorum. Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü nazikçe yukarı doğru eğiyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve içimi güçlü bir arzu, sevgi ve ihtiyaç dalgası kaplıyor, sanki ikimizi de yutacakmış gibi.

"Benim için zor," diyor, sesi çok zayıf.

"Biliyorum, ve ihtiyacın olduğu kadar zaman alabilirsin, yeter ki benim burada olduğunu, seni beklediğimi, seni sevdiğimi bil.

Nefesi düzensiz, göğsü inip kalkıyor, kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarıma acil bir öpücük konduruyor. Öpücüğe kendimi bırakıyorum, kollarımı ona dolayarak onu bana sıkıca sarıyorum, böylece çarpan kalplerimiz bir oluyor. Öpücüğümüz derin, tutku ve sevgi dolu ve sonunda ayrıldığımızda, gözlerinde beni nefesimi kesen bir sevgiyle bakıyor.

"Beklemene gerek yok. Ben seninim," diyor bana ve içimde coşkulu bir sevinç dalgası yükseliyor ve saf, katıksız bir mutlulukla gülüyorum. Onu kucağıma alıp döndürüyorum ve o kıkırdıyor. "Seni çok seviyorum," diyorum.

"Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle," diye cevaplar, yüzünden gözyaşları akarken beni tekrar tekrar öper.

Koridorda yankılanan ani bir patlama sesi, zaten hızlı atan kalbimi daha da hızlandırır. Sofia'yı kendime doğru çekerim, düzgün bir koyu renk takım elbise ve kravat giymiş, kare çeneli yüzünde ifadesiz bir bakışla bir adam bize doğru yürür.

"Jason," diyor Sofia, karakteristik bir şekilde çenesini kaldırırken sesi alışılmadık derecede yüksek çıkıyor. "Beni mi arıyordun?"

Jason kısa bir selam verir, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. "Babanız, Kral, sizi bulmam için beni gönderdi, Majesteleri. Resepsiyonda size ihtiyaç var."

"Tabii ki. Teşekkürler," diye cevaplar Sofia. "Ben sadece... şey, Marco ile birkaç şey hakkında konuşuyordum." Yüzü pembeye döner.

Sadece konuşmaktan çok daha fazlası vardı.

"Elbette, hanımefendi," diye cevaplar Marco, koluyla taht odasına açılan kapıyı işaret ederken.

"Seninle sonra konuşuruz Marco," der.

"Konuşmak mı, tabii," diye gülümseyerek cevap veririm.

"Aslında, Kral ikinizin de kendisine ve annenize katılmanızı istedi, hanımefendi," diye cevaplar Jason.

"Neden ben?" diye şaşkınlıkla sorarım.

"Bu bilgiye vakıf değilim, efendim," diye cevapladı.

Sofia elini elime sokar. "Merak etme. Onlarla birlikte yüzleşebiliriz."

Onun bakışlarını yakalarım, bu harika, zeki, güzel prenses, benim gibi bir adamı benim ona duyduğum derin ve şiddetli sevgiyle seviyor.

"Bana da iyi bir plan gibi geldi, benim *Principessa'm*."

Bölüm 30

Sofia

Şaşırtıcı bir şekilde, Jason bizi resepsiyona geri götürmüyor. Bunun yerine, sarayın dolambaçlı koridorlarından geçerek onu takip edip ailemin odalarına varıyoruz.

"Ailenize parşömeni anlattınız mı?" Marco fısıldayarak sordu.

"Söylemek istemedim, sen ve ben..."

Elimi sıkıyor. "Anlıyorum."

Parşömeni ve eğer gerçekse, hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirebileceğini düşünüyorum. Monteluce'den sonra, kafam netleştğinde parşömen ve onun olası sonuçlarıyla ilgileneceğime karar verdim.

Ama bu henüz gerçekleşmedi.

"Ailen neden şu anda ikimizi birden görmek istiyor acaba? Sence bizim hakkımızda bir şey biliyorlar mı?"

"Benim de ilk aklıma gelen buydu, ama bunu nasıl yapabilirler? Belki Enzo'yu tanıyorlar?" diyorum.

"Enzo ne olmuş?"

"Sana söylemedi mi? Sigrid adında birine aşık olmuş."

Marco'nun gözleri büyüdü büyüdü. " Ciddi ciddi misin? Huh. Amelia'nın çılgın planı ikiniz için de işe yaradı."

"Görünüşe göre ikimiz için de işe yaradı," diyorum ve gülümsüyoruz.

Jason kapıyı çalar ve babam "Girin!" diye seslenir.

Birlikte içeri girerken Marco'ya cesaret verici bir bakış atıyorum ve gözlerim, zarif ipek kanepelerden birinde yan yana oturan anne babama takılıyor.

"Sofia, Marco. Katıldığınız için ikinize de çok teşekkür ederim," diyor babam ve dudaklarında hafif bir gülümseme seziyorum.

"Hayatım, saçın bu şekilde çok güzel görünüyor. Daha sık böyle yapmalısın," diyor annem hafifçe.

"Sizinle aynı fikirdeyim, Majesteleri," diyor Marco, anne babama selam verirken.

Babam oturmamızı önerir ve ben, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek, Marco'nun yanına dikkatlice otururum.

"Neler oluyor? Alex ve Maddie'nin düğününün ortasında neden bizimle görüşmek istediniz?" diye soruyorum, düşüncelerim zihnimin duvarlarında yankılanırken kalbim endişeyle hızla atıyor. Marco ve benim hakkımda her şeyi biliyorlar. Enzo ile evlenmeyeceğim için kızgınlar. Bu olayın tüm gidişatı hakkında bana sert bir konuşma yapacaklar.

"İkinizin görmesini istediğim bir şey var." Babam Jason'a işaret eder, o da tanıdık görünen bir kutuyu aramızdaki sehpaıa koyar.

"Bu...?" Ağzım açık kalır. "O kutuyu biz bulduk," der Marco.

"Doğru. Sanırım onu Villadorata'daki sarayın taht odasının altındaki gizli geçitte buldunuz," diye cevaplar babam.

Kaşlarını atıyorum. "Nasıl bildiniz?" Annemle babam gülümsüyor.

"Sanırım bizim pek çok şeyi bildiğimizi göreceksin, canım," diyor annem, çok gizemli bir şekilde.

"Ama kutu odamdaydı. İçeriği de," diye cevap veriyorum, aklım hemen anne babamın odamı aradığını ve parşömenle birlikte kutuyu buldukları sonucuna varıyor. Marco'ya bir bakış atıyorum, ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyor.

"A onu," diyor babam.

"Anlamadım?" diyorum.

"Kutuyu a. Bu oldukça basit bir talimat," diye cevaplar.

Tamamen kafam karışmış bir şekilde öne eğilip kutunun kapağını açtım. Marco ve benim taht odasının altında bulduğumuz gibi, parşömen orada duruyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu babam.

"Bir kağıt parşömen görüyorum," diye cevap veriyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onu alıp koklar mısınız?" diye soruyor ve ben bu durumun ne kadar saçma olduğunu düşünerek neredeyse yüksek sesle gülmek üzereyim.

"Anlamadım, Peder?" Marco'ya bakıyorum ve onun da kafasının karışık olduğunu görüyorum.

"Kokla," diyor, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle.

"Parşömeni koklamamı mı istiyorsunuz?" diye bir kez daha soruyorum, aniden babamın akıl sağlığından şüpheye düşüyorum.

"Evet! Hadi. Kokla," diye

tekrarlar. Anneme bakarım.

"Babanın dediğini yap, canım," diye cesaretlendirir.

"Tamam." Dikkatlice, parşömeni kutudan çıkarır ve burnuma götürürüm. Koklarım.

"Ee? Ne kokuyor?" diye sorar babam.

"Kokusu... Biliyorum bu garip ama bayat kahve gibi kokuyor."

Parşömeni Marco'ya uzatıyorum ve o da kokluyor. "O haklı. Bayat kahve gibi kokuyor."

Babam o kadar çok güldü ki, Santa Claus gibi ellerini karnına koyup gülmesini bastırmak zorunda kaldı, annem ise sanki kremayı yiyen kedi gibi sırtıyordu.

Marco ve ben hâlâ bir şey anlamadık.

"Bu komik mi, Majesteleri?" diye sorar Marco.

"Anlamıyor musun? Eski parşömeniniz kahve kokuyor çünkü onu eski göstermek için Jason'a her yerine sürmesini söyledim."

"Ne yaptın sen?" diye gülerek soruyorum.

Babam aklını mı kaçırdı?

Babası Jason'ın hareketlerini taklit eder. "Bir bez parçasını kahve fincanına batırdı ve onu parşömenin her yerine sürdü. Oldukça ikna edici bir iş çıkardı, sence de öyle değil mi? Sonunda gerçek gibi görünüyordu."

"Ama baba, Marco ve ben bu parşömeni sarayın altında, yüzlerce yıldır saklı dururken bulduk. Marco'ya isimsiz olarak verilen bilmece sayesinde onu ilk bulanlar bizdik."

Babamın cevabı, sanki söylediğim şey tüm hafta boyunca duyduğu en komik şeymiş gibi, yine içten bir kahkaha atmak oldu. Belki de tüm yıl boyunca.

Bu babama hiç benzemiyor. O, Noel Baba gibi karnını tutarak içtenlikle gülen biri değildir. Ciddi ve bazen sert biridir, sevgisini annemin kolay çekiciliği ve sıcaklığından daha az belirgin şekillerde gösterir.

"Bulmak mı? Seni burnunun ucundan o şeye götürmek zorunda kaldım. Labradorlarından biri ikinizden daha hızlı bulurdu ve hepimiz onların kahveyi değil, bahçe partisi kanepelerini sevdiklerini biliyoruz."

"Sofia'nın köpeklerinin kahveyi sevmediğinden emin misin, canım? Eminim Lemon ve Pepper, krem ve şeker eklenmiş bir fincan kahveyi çok seveceklerdir," diyor annem, babam kadar eğlenmiş bir ifadeyle.

Bu durum gittikçe garipleşiyor.

Sinirlenerek Marco'ya dönüyorum. Kaşları çatılmış. "Amelia bu işe nasıl karıştı?" diye soruyor.

"Amelia mı?" diye soruyorum. Daha fazla kafam karışamaz diye düşünüyordum, ama işte buradayım, kafam büyük harfle "K" ile karışmış durumda.

Annemle babam ve Marco'ya bakıyorum. "Amelia'nın bunlarla ne ilgisi var?"

"Amelia'yı Monteluçe'deki profesör hakkında sana bilgi vermesi için gönderdik," diye cevaplar babam. "Tabii ki nedenini öğrenmek istedi, ama ona yakında öğreneceğini söyledik. Her şeyin nasıl sonuçlandığını öğrendiğinde çok sevineceğini tahmin ediyorum."

"Bütün bunların arkasında o yok mu?" diye sorar Marco.

Babam başını sallar ve sadece "Hayır" der.

Bütün bunların arkasında Amelia mı var? Marco neyden bahsediyor?

Sinirlenerek ellerimi kaldırıyorum. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?"

"Marco'ya sor. Sanırım o biliyor. Değil mi, Bay Revera?" diye sorar babam.

"Sanırım çözdüm efendim, ancak Amelia'nın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm," diye cevaplar. "Sanırım demek istediğin, şu anda benim anlayamadığım nedenlerden dolayı, Jason'a 250 yıl önce yazılmış gibi görünen bir parşömen hazırlattın, bunu hazır kahve kullanarak yaptın, kimsenin bilmediği taht odasının altındaki bir tünele yerleştirdin, kızın ve benim bulmamız için ipuçları bıraktın ve sonra bizi bunun anlamını keşfetmek için bir maceraya gönderdin."

Ona bakarken ağızım açık kalır. Her şey Indiana Jones filmlerinden birinin konusu gibi gelir, benim gerçek hayatımdan değil.

"Aferin genç adam," diyor babam, ayağa kalkıp Marco'nun elini tutuyor ve sırtına vuruyor.

"Sen çok zekisin," diye ekliyor annem memnun bir gülümsemeyle. "Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi."

"Demek bana bilmeceyi sen mi gönderdin?" diye soruyor Marco.

"Her şey çok eğlenceli olmadı mı?" diye soruyor annem neşeyle.

"Ve ikinize bir bakın. Bence bu, oldukça harika bir ek bonus."

Ağızım açık bir şekilde hepsine bakıyorum. Ailem, ilk doğan çocuğun cinsiyeti ne olursa olsun tacı miras alacağını belirten eski bir parşömen hazırladı - ki gerçekte bu, hazır kahveyle lekelenmiş bir kağıt parçası - ve Marco'ya bir bilmece içinde gönderdi, böylece onu bana getirsin ve birlikte çözebilelim?

Hayatımdan çıkıp garip bir paralel evrene mi girdim? Çünkü bu biraz beklenmedik bir durumdan daha fazlası. Hayır, bunu silin. Bu kesinlikle *delilik*.

"Bir dakika bekleyin, millet," diyorum ve hepsi bana, sanki tüm bunların mantıklı olduğu fantastik bir başka evrende yaşayan kişi benmişim *gibi* bakıyorlar. "Bu kararnameyi bizim bulmamız için yerleştirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle," diye cevaplar babam.

Kafamda milyonlarca düşünce savaşıyor, ama sonunda en önemli soruya varıyorum.

"Neden?"

"Sanırım biliyorum," diyor Marco.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Öyle mi?" Sandalyeye yaslanıp ellerimi bir kez daha havaya kaldırıyorum. "Ne diyorum ben? Tabii ki biliyorsun Marco. Her şeyi çözmüş gibisin."

"Bulmacalarda iyiyimdir, hatırladın mı?" diyor yumuşak bir sesle. "Bence ailen sana yükseliş yasasının değiştiğini ve artık tahtın hakiki varisi olduğunu söylemek istedi. Bunu alışılmadık bir şekilde yaptılar, ama en azından eğlenceliydi, değil mi?"

Omurgamdan bir ürperti geçer ve nefesimi tutarım. "Gerçekten mi?" diye fısıldayarak sorarım.

Marco gülümserken yüzü aydınlanır. "Neden anne babana sormuyorsun?"

Onlara dönerek soruyorum. "Bu doğru mu?" Sesim titriyor. Bu, her zaman istediğim şeydi: babamın varisi olmak, ülkenin kanunlarının değişmesi ve cinsiyete bakılmaksızın ilk doğan çocuğun tahtı miras alması. 21. yüzyılın modern bir ülkesinde adil ve eşitlikçi bir kanun.

Babam ellerimi tutar. "Sen her zaman kraliçe olmak istedin Sofia, ama ben dar görüşlülüğümle bu hayaline engel oldum. Tüm çocuklarımız arasında bu role en uygun olan sensin. Her zaman öyle oldun canım. Bunu her zaman biliyordum, ama seni dinlemeyerek sana haksızlık ettim ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, boğazım ağlamaktan yanıyor. "Ama nasıl?"

"Alex, Maddie ile evlenebilmek için tahttan feragat ettiğinde, annen seni benim bir sonraki varisim olarak önerdi," diye cevaplıyor.

Anneme dönüyorum. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Elbette öyle yaptım, canım. Her zaman varis sen olmalıydın," diye cevaplar, sesi yumuşak ve sevgi dolu. "Sen bu rol için yaratılmışsın, canım kızım."

"Alexander'ın Malveaux'nun gelecekteki kraliçesi ile evlenmek için tahttan feragat etme kararını kabullenmem biraz zaman aldı, ama zamanla annen bana mantıklı davranmamda yardımcı oldu. Sevgili Sofia, ağabeyinden beklentilerim konusunda çok katıydım. Ona çok sert davrandım. Annenin de dediği gibi, onun kalbinin sesini dinlemesi benim için bir uyanış oldu. Bu yüzden, birkaç ay önce, başbakanla görüşerek veraset yasasının değiştirilmesini talep ettim."

"Ne dedi?" diye soruyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Sanırım tam olarak '21. yüzyıla hoş geldiniz, Majesteleri' dedi," diye gülümseyerek cevaplar.

Göğsümde bir mutluluk balonu yükselir ve keskin bir kahkaha ile patlar. Aceleyle, gözlerim yaşlarla dolarken elimi ağzıma koyarım.

"Demek Prenses Sofia tahtın varisi," diyor Marco, gözleri üzerimde.

"Bu görevi başka hangi çocuğum layıkıyla yerine getirebilir ki?" diyor babam, kollarını açarak. Ben de onun kollarının arasına giriyorum, onun sevgisiyle sarılmış, babam ve annemin bana söylediklerine inanmakta zorlanıyorum.

Ben babamın varisiyim.

Ledonia'nın bir sonraki kraliçesi olacağım.

Ve yanımda sevdiğim adam Marco var.

Bu, istediğim her şey ve daha fazlası. Bu ülkenin cinsiyetçi yasalarını değiştirmek için çok mücadele ettim, böylece ilk doğan çocuk, erkek ya da kız fark etmeksizin tahtı miras alabilsin.

Ailem ve Marco beni tebrik ederken, kalbimin patlayacağından eminim. Bir gün, babamın 65. doğum gününde ailem emekli olduğunda, ben kraliçe olacağım ve sevdiğim bu ülke için elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyorum.

"Neden bilmeceyi Enzo'ya değil de Marco'ya verdin?" diye ekinererek soruyorum. Nefesimi tutuyorum.

"Bahçe partisinde ilk kez fark ettim. İkinizin arasında bir kıvılcım vardı. Lemon ve Pepper'ın yarattığı felaketten sonra, seni teselli etmek için yanına giden Marco'ydu. O zaman merak ettiğim şeyi anladım."

"Hangisiydi?" diye soruyorum.

Babam iki elimi de tutar. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Sofia. İkimiz de istiyoruz. Yanlış nedenlerle bir erkek seçtiğini görebiliyordum. Enzo iyi bir adam olabilir, ama senin için doğru adam değildi. Annen ve benim için bu çok açıktı."

"Bu yüzden Marco'ya bilmeceyi gönderdik, canım. İkimiz de onun senin asla kasıtlı olarak seçmeyeceğin türden bir adam olduğu konusunda hemfikiridik. Ama onun senin seçmen gereken adam olabileceğini düşündük," diye ekliyor annem.

"Ama bu senin karakterine hiç uymuyor. Çok... eğlenceli," diyorum, babamın yaptıklarını tanımlamak için kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelimeyle, Marco ile beni bir araya getirmek ve aynı zamanda onun varisi olduğumu açıklamak için kurduğu karmaşık planı kastetmiyorum.

Tamamen anlamak için çok fantastik bir durum.

"Alex'in tahttan çekilmesinden sonra biraz rahatladığımı söyleyebiliriz," diyor babam. "Ve bunu yapmak için, sevgili kızımın gelecekteki mutluluğunu güvence altına almaktan daha iyi bir yol olabilir mi?" Bana gülümsüyor ve gözlerim doluyor.

Babam hiçbirimize sevgisini hiç göstermezdi. Ama şimdi bu değişiyor gibi görünüyor ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

"Monteluce'ye birlikte yaptığınız gezi, ikinizi bir araya getirme kararımızın doğru olduğunu doğruladı," diyor annem.

O kadar çok ağızımı açmışım ki, fuarlarda top attığınız ağızı açık palyaço kafalarından biri gibi hissetmeye başladım. Onları bizzat gördüğümden değil tabii ki, ben bir *prencesim*, ama bazen filmlerde görülüyorlar.

"Bunu biliyor muydun?" diye kekeliyorum.

"Elbette biliyorduk," diye cevaplar babam. "Sevgili kızım, Ledonian kraliyet ailesinin bir üyesinin fark edilmeden kaçabileceğini

fark edilmeden kaçabileceğini mi düşünüyorsun? Festival sırasında köyde birkaç gizli servis ajanı vardı. Sen bizim için çok önemlisin, canım, özellikle de şimdi benim varisim olduğun için." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Profesörünün de bu oyuna dahil olduğunu biliyorsun."

Gözlerim o kadar büyüdü ki, kafamdan düşecek gibi oldular. "Öyle mi?" diye gülerek soruyorum.

"Tabii ki öyleydi. Bizim için o yazıyı yazdı ve senin onu çabucak ziyaret etmeni sağlamak için köyden ayrılıp Yeni Zelanda'ya gitmek zorunda olduğu hikayesini uydurdu."

"Aslında Avustralya'ydı, ama sanırım önemli olan bu değil," diye mırıldanıyorum, tüm bunları anlamaya çalışarak. Çünkü çok fazla şey var. "O gerçekten profesör müydü?"

"Tabii ki öyleydi," diye cevaplar babam.

"Bir soru sorabilir miyim?" Marco başlar ve babası başını sallar. "Profesörün bizi ertesi sabaha kadar görmemesi, sizin deyiminizle, planın bir parçası mıydı?"

"Festivalin sonunda fenerlerin uçurulmasının oldukça romantik olduğunu duydum," diye cevaplar annem, bilmiş bir gülümsemeyle.

Annemle babam gülümserler ve ben, Pers halısının üzerinde aniden alev alabilirim diye düşünürüm.

Biliyorlar mıydı? Daha da kötüsü, tüm bunları onlar ayarlamış!

Marco'ya bir bakış atmaya cesaret ediyorum. O da aynı derecede utanmış görünüyor, ama yüzünde bir gülümseme var.

Onun yanına yaklaşıp elimi eline koyarak ona gülümsüyorum. "Peki... onaylıyor musunuz?" diye soruyorum aileme.

"Onaylıyoruz," diye onaylar babam.

"Tüm kalbimizle," diye ekler annem.

Marco'nun bakışlarını yakalarım. Gözleri yoğun, bana olan sevgisiyle dolu ve ben, aramızdaki mesafeyi kapatmak, kollarının beni sardığını hissetmek ve onun benim için ne kadar değerli olduğunu tekrar tekrar fısıldamak istiyorum. Ama bugün ne kadar tuhaf, harika ve şaşırtıcı geçmiş olsa da, bunun için yalnız kalana kadar beklemek istiyorum.

Babam Marco'nun elini tekrar sıkarken, annem bana sarılır, Marco'nun sırtını okşayarak bilmeceyi ne kadar iyi çözdüğünü söyler.

"Ben bunu oldukça beğendim," diyor annem kulağıma yumuşak bir sesle.

Ona gülümserim, kalbim tamamen doludur. "Ben de onu çok beğendim."

Bölüm 31

Marco

Hayatımda pek çok şey yaşadım. Birçok ülkeye seyahat ettim, Yeni Zelanda'da nefes kesici manzaralar üzerinde paraşütle atladım, Hindistan'daki Thar Çölü'nde deve safarisi yaptım, Hong Kong'da denizanası yedim ve Himalayalar'ın eteklerinde Budist rahiplerle masa tenisi oynadım.

Ama bugün hepsini geride bıraktı.

Ledonia Kralı ve Kraliçesi'nin, kızlarını ve beni, veraset kanunlarının değiştiğini ve onun bir sonraki kraliçe olacağını keşfetmek için bir maceraya göndereceklerini, aynı zamanda bizim iyi bir çift olacağımıza inandıkları için bize çöpçatanlık yapacaklarını kim tahmin edebilirdi?

Böyle bir şeyi uydurmak mümkün değil, arkadaşlar.

Gerçekten harika sürprizler yapıldıktan, herkes birbirine sarıldıktan ve gözyaşları döküldükten sonra, dördümüz de düğüne geri döndük. Sofia ve ben, Cheshire kedileri gibi sırtıyorduk. Umutsuzluğun derinliklerinde, sevdiğim kadını özleyen bir kalple resepsiyonda bulunmak ve sonra sevgilimle kol kola, bambaşka bir adam olarak geri dönmek, gerçeküstü bir duyguydu.

Gerçeküstü ama tamamen harika.

Enzo'yu buldum ve onu bir kenara çekip her şeyi anlattım. İlk başta şok oldu, ama Sofia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu açıkladığımda, bana her zamanki gibi garip bir kucaklaşma verdi, ancak bu seferki her zamanki kadar garip değildi. Sonra kendisinin de aşık olduğunu söyledi ve ben de ona içtenlikle tebriklerimi ilettim, aşkı bulduğu için ne kadar mutlu olduğumu ve bu aşkı hak ettiğini söyledim.

Düğün konukları ayrılmaya başladığında, Sofia ve ben birlikte olmak için gizlice kaçtık ve masal sahnesi gibi ışıklarla aydınlatılmış saray bahçesinde el ele yürüdük. Konukların görüş alanından çıktığımızda, Jason bizi aynalı koridorda şaşırttığından beri yapmak istediğim gibi onu kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım ve dudaklarını benim yaptım.

Öpücüğümüz birbirimize duyduğumuz tutku ve sevgiyle dolu, zihnim aramızda yaşanan her şeyle dolu. Kalbim bana bu kadının aradığım kadın olduğunu söylüyor.

O benim hayatımın aşkı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine değiyor ve o fısıldıyor, "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ledonia'nın gelecekteki kraliçesi."

Bana gülümsüyor. "Bu en harika, en harika sürpriz, değil mi Marco?"

"Bu, her zaman istediğin şeydi."

"Söylesene, neden Amelia'nın bilmeceyi hazırladığını düşündün?" diye sorar, sarayın görüş alanından uzak bir bankta otururken, ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde.

"Çünkü o, sana ve Enzo'ya aşık olacağınız ruh eşlerini bulup, görücü usulü evlilik yaparsanız neleri kaçıracağınızı göstermek istiyordu. Amelia'nın bahçe partisine bir arkadaşını getirdiğini hatırlıyor musun?"

"Güzel ve çok utangaç olan mı?"

"Doğru. Sigrid Olsson."

Derin bir nefes alır. "Enzo bana aşık olduğunu söylediği kişi bu mu?"

Adam başını sallar. "Kız kardeşin onu Enzo ile tanıştırmak için bahçe partisine getirmişti."

"Kim bilebilirdi ki? Kız kardeşim çöpçatanlık yapıyor. Benim için kimi buldun?"

"Kimseyi. Ama bence o beni sana ayarlamak istiyordu."

"Bütün ailem seni ve beni bir araya getirmek için bu büyük planın içinde miydi?" diye gülerek sorar.

"Ne diyebilirim ki? Ben oldukça çekici biriyim," diye gülümseyerek cevap veriyorum ve o kolumu itiyor. "Dikkat et. Bir erkeği gerçekten incitebilirsin."

"Sanmıyorum. O gün taht odasında gömleğini çıkardığında kaslarını gördüm, hatırladın mı?"

"Beni kesiyordun, değil mi?"

"Ben de diğer kızlar gibi etten ve kemiktenim."

Onu kendime çekip dudaklarımla dudaklarına dokundum. "Sen diğer kızlar gibi değilsin. Sen benim kıızımsın, bu da seni özel kılıyor."

"Gerçekten mi? Göster bana," diye cevapladı, gözleri parlayarak kıkırdarak.

Bu yüzden, ikimiz de başımız dönene ve nefesimiz kesilene kadar onu bir kez daha öperek bunu ona gösteriyorum.

"Beni sevmenin, bana her zaman olmam gereken adam olma gücünü verdiğini biliyor muydun?" diyorum.

"Birdenbire oldukça ciddi bir hal aldı," diye cevaplar.

"Bu gerçek. Sende, hayatımda eksik olan şeyi buldum

"

"Bu duyguyu anlayabiliyorum. Senin açıdan, sen bana Güvendeyim. Seninle birlikte, gerçek ben olabiliyorum. Prenses Sofia değil, en büyük çocuk değil, gerçek ve özgün ben.

"Öyleyse, birbirimiz için mükemmel olduğumuzu söyleyebilirim. Değil mi, *Prensesim?*"

"Önemli olan her açıdan mükemmeliz," diye cevaplar ve onu kollarıma alırken, birlikte bulmacalarımızın eksik parçalarını bulduğumuzu, sonunda bir bütün olduğumuzu anlarım. Sonunda evimizdeyiz.

Epilog

Sofia

“

Ledonia'nın iyi insanları! Artık resmi. Acınası Prensesimiz artık yok! Sıkıcı kozasından çıkıp, oldukça çekici Marco Revera'da kendine en yakışıklı ve layık erkeği bularak güzel bir kelebek haline geldi.

Evet, Prenses Sofia, Enzo the Dull'un kardeşi, oldukça çekici Marco'ya aşık! İnanabiliyor musunuz? İki kardeşin nasıl akraba olduğu bu yazara tam bir muamma, ama Prenses Sofia'nın kolunda bakışları üzerine çeken muhteşem bir yeni erkek olması, benim için asla sıkıcı olmayacak bir şey.

Yakın gelecekte düğün çanları çalacak mı? Ve daha da önemlisi, James Bond'a benzeyen, kendisine çok yakışan smokin giymiş, gelecekteki karısı koridordan ona doğru yürürken ona sevgiyle bakan yakışıklı Marco'yu görebilecek miyiz?

Ah, bayılacağım!

Umutla yaşıyoruz, Prenses Sofia. Umutla yaşıyoruz. Her zaman en lezzetli dedikodularla,

Fabiana Fontaine xx

#RoyallyInLove

#FromSadToFab

#FairyTalesCanComeTrue

Marco, Villadorata'da erken sonbahar akşamında saray bahçelerinde dolaşırken elini elime sokar. Batmakta olan güneş çevremizi güzel bir ışıkla kaplar ve ben onun gözlerine bakarak gülümserim. Ağaçlardaki yapraklar güzel pas ve altın rengi tonlarına bürünür. Lemon ve Pepper yanımdan koşarak geçer, yere düşen yaprakları karıştırır ve harika vakit geçirirler.

"Sadece mutlu bir şekilde koşuşturan köpeklerime bakın," diyorum neşeye gülerek. Çünkü Marco ve ben, babamın bizi bir araya getirmek için annemle birlikte kurdukları planı açıklamadan hemen önce birbirimize olan aşkımızı itiraf ettiğimizden beri tam da böyle hissediyorum. Neşeli. Neşeli, mutlu ve yanımdaki adama tamamen, tamamen aşık.

Benim için doğru kişi olduğunu hiç düşünmediğim adam. Ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim adam.

Ama ona ihtiyacım var ve onu seviyorum. Son on haftayı birbirimizi daha iyi tanımak için geçirdik,

ve bu süreçte birbirimize daha da aşık olduk.

Kim bu adamın, ilk tanıştığımda çok küçük bir smokin giyen, dağınık saçları, büyüleyici turkuaz gözleri ve hazır gülüşüyle "Duck" olarak tanıdığım bu adamın, benim için mükemmel eş olabileceğini düşünebilirdi ki?

Bu sorunun bariz cevabı elbette ailemdir.

Daha doğrusu, bizi bir araya getirmek için kurdukları plan.

Bu çılgın yolculukta kesin olarak bildiğim bir şey var, o da bana koca bulma konusunda ne kadar yanıldığımı gösteren öngörülerinden dolayı onlara sonsuza kadar minnettar olacağım. Bu günlerde amacım aşk için evlenmek ve yanımdaki adama gizlice bakarken, içimden tam da bunu yapacağım diye düşünüyorum.

Marco'nun sevgisi sayesinde, tutunduğum gergin ipleri, resmi ve ciddi prenses zırhımı gevşetmeyi öğrendim. Bu, Marco'nun Ulusal Portre Galerisi'nde yaptığı gibi, resmi kraliyet etkinliklerine bahçe kıyafetleri ve lastik çizme giyerek gittiğim anlamına gelmez. Bugünlerde yeni, gelişmiş, çok daha rahat bir versiyonum olabilirim, ama bu kraliyet ailesi için kesinlikle çok fazla bir adım.

Bana öğrettiği şey, kamuoyuna karşı bir kişilik, özel hayatımda ise başka bir kişilik sergilemenin ve özel hayatımda aşka izin vermenin sorun olmadığıdır. Aşktan kaçınmamak, ondan korkmamak, onu kısıtlama olmadan tamamen kucaklamak.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Uzun bir çitin sonuna geldik, Marco beni çitin etrafından dolaştırmaya başladı.

"O tarafa gidemeyiz, hayatım. Çalışma nedeniyle kapatılmış," diyorum. "Öyle mi? Gidip ne yaptıklarına bir bakalım mı?"

Gülümsüyorum. "Erkek arkadaşım, peyzaj mimarı."

"Biliyor musun, artık kendime resmi olarak öyle diyebildiğim için çok mutluyum." "Biliyorum, öyle oldu."

Marco, her zaman istediği şehir içi parkın yeniden geliştirilmesi projesini kazandı ve yerel çocuklar için korsan gemisini tasarlayıp inşa etme fırsatı buldu. Bu ona derin bir tatmin duygusu veriyor ve kariyer yönünü teyit ediyor. Ve şunu söylemeliyim ki, onu vücuduna oturan tişörtleri ve pantolonları içinde, kirle kaplı, sıkı çalışırken görmek, en sevdiğim şeylerden biri.

"Seninle gurur duyuyorum, aşkım. Biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

O duraksıyor ve yüzümden sarkan bir saç telini çekiyor.
"Biliyorum. Bu, senin hakkında sevdiğim birçok şeyden biri, benim *Principessa'm*."

Bana *Principessa* dediğinde de çok hoşuma gidiyor, özellikle de bunu yumuşak bir öpücükle takip ettiğinde, ki şu anda da tam olarak bunu yapıyor.

"Bahçıvanlarının yaptığı işi kontrol edelim mi?" diye soruyor.

"Hadi bakalım."

Koni arasına gerilmiş kırmızı ve beyaz plastik bandın üzerinden geçip bahçeye giriyoruz. Lemon ve Pepper, mutlu labradorlar gibi önümüzde koşuşturuyorlar. Saray bahçıvanlarımızın bu alanı bahçenin sonbahar köşesine dönüştürmek için yoğun bir şekilde çalıştıklarını görmeyi bekliyorum. Ama ortalıkta tek bir bahçıvan bile yok.

Dahlia ve krizantemlerle dolu, adını bilmediğim ama Marco'nun bildiğinden emin olduğum diğer sonbahar çiçekleriyle dolu, yemyeşil, canlı bitkileri incelerken duruyorum. Bir ucunda, daha önce hiç görmediğim yumuşak keten ve taze çiçek çelenkleriyle süslenmiş büyüleyici bir çardak ve batan güneşi yansıtan küçük bir gölet var.

"Bu muhteşem!" diye hayranlıkla haykırıyorum.

"Öyle," diye onaylıyor, bahçede dolaşırken çardaklara ulaşıyoruz.

Marco'ya dönüyorum, ama o bahçeyi hayranlıkla seyrederek yanımda durmak yerine, şimdi tek dizinin üzerine çökmüş ve gözlerinde nefesimi kesen derin bir sevgiyle bana bakıyor.

Anında kalbim hızla çarpmaya başlar.

İşte bu.

Bu an.

İşte istediğim şey buydu, ama şimdi çok sevdiğim bir adamla hayalini kurduğum şeyi elde etmek üzereyim.

Marco yutkunur, gırtlığı titrer ve onun gergin olduğunu anlarım.
"Sofia. Benim *prencesim*. Senin gibi inanılmaz bir kadının benim gibi bir adamı sevebileceğini hiç bilmezdim, ama hayatında olduğum ve seni bu kadar tutkuyla sevdiğim için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum." Bir an durur, gözleri yaşlarla dolar ve kalbim sanki...

Bu güzel adamın diz çökmüş hali karşısında sevgiden patlayacak gibiydim. "Seni tüm kalbimle seviyorum ve hayatımın geri kalanında ve ötesinde de seni sevmeye devam etmek istiyorum. Tek istediğim, benim karım olman."

Titrek bir elimi ağızma götürdüm, gözlerim yaşlarla dolarken o cebinden küçük bir kutu çıkardı. Kapağı açtığında, daha küçük elmaslarla çevrili ve Ledonian kırmızı yakutlarla süslenmiş muhteşem bir tek taş elmas ortaya çıktı, taşlar batan güneşin yumuşak ışığında parıltıyordu.

"Sofia, aşkım, benimle evlenerek bana büyük bir onur verir misin?"

Onun önünde çömelip dudaklarımı aceleyle dudaklarına bastırırken gözyaşları yüzümden akıyor. "Evet, evet! Seninle evleneceğim!"

Marco, kutudan muhteşem yüzüğü çıkarırken gülüyor ve onu parmağıma takıyor, ben de yüzüğe bakıyorum.

"Çok güzel," diyorum.

"Sen güzelsin," diye mırıldanıyor.

Pepper bize doğru koşar, yanağıma ıslak bir öpücük kondurur ve beni güldürür.

"Pepper da onaylıyor galiba," diyor Marco.

"Sanırım öyle." Parmağımdaki yüzüğe bir kez daha bakıyorum. "Bu yüzük."

"Beğeneceğini umuyordum," diye cevaplar. "Tabii ki biraz Ledonian kırmızısı olması gerekiyordu, ama sadece bir dokunuşunu beğeneceğini düşündüm."

"Mükemmel," diyorum coşkuyla.

"Bahçedeki bu özel yeri de beğeneceğini umuyorum."

İnanamadan ona bakıyorum, zihnim bir sonuca varıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Senin için."

"Marco, bayıldım! Ama nasıl? Baş bahçıvanımız oldukça huysuzdur ve sana asla izin vermezdi..."

Dudaklarımla sözlerimi keser. "Bu akşamın kararlarını baş bahçıvanın değil, ailenin verdiğini söyleyelim."

"Ailem mi?" diye gülerek soruyorum. "Sana bu konuda yardım mı ettiler? Bütün bu bilmece maratonundan sonra, şaşırmamam gerekirdi."

"Bahçede sadece bizim için özel bir alan oluşturmak benim fikrimdi ve baban da bu fikri beğendi. Birkaç haftadır bunun üzerinde çalışıyorum. Baş bahçıvanın Ralph, iyi bir adam."

İyi niyetle gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki sen ve o arkadaşsınız. Sen harikası. Ve gerçekten, ailem kral ve kraliçe olmasaydı, onlara profesyonel çöpçatanlık yapan peri vaftiz ebeveynleri olmalarını önerirdim."

"Onlar gerçekten kurnazlar."

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum, akşam ışığında yıkanan muhteşem ortama bakarak. "Çok güzel."

"Senin için her şeyi yaparım, aşkım," diye cevaplar. Müzik havayı doldururken beni ayağa kaldırır ve *Sucker* şarkısının ilk notalarını tanırım. "Jonas Brothers mı?" diye sorarım.

"Bir şarkıya ihtiyacımız olduğunu düşündüm, ayrıca ben sana tamamen aşığıım," der ve beni bir kez daha kendine doğru çeker.

Ona gülümserim, gözlerine bakarak, sevgiyle dolu. "Ben de sana deli oluyorum, müstakbel kocam."

"Bu hoşuma gitti. Sana ıslıklı şarkıların en iyisi olduğunu söylemiştim."

Kollarımı boynuna doluyorum. "Şarkı ıslık çalmak ve seni seviyorum. Başlangıçta ne kadar direnmiş olsam da, hayatın beni sana götürdüğü için sonsuz minnettarım."

"Ben de," diye gülümseyerek cevaplar.

"Senin benim beklenmedik mucizem olduğunu biliyor muydun?"

"Sanırım ikimiz de birbirimizin hayatında beklenmedik mucizeleriz."

Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırarak, beni baş döndürücü romantizm ve aşk dolu bir öpücükle sardığında, her zaman bu inanılmaz adamla birlikte olmam gerektiğini anladım. Tüm kalbimle sevdiğim bir adam. Bir gün kocam olacak bir adam. O benim için beklenmedik bir yoldu, ama şimdi ve sonsuza kadar, bu yolu seçtiğim için minnettar olacağım.

The End

Sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? Sofia ve Marco'nun geleceğini anlatan ücretsiz BONUS EPILOGUE için [buraya tıklayarak](#) [Kate'in haber bültenine](#) üye olun.

2025 yılında, Amelia ve Max'in eğlenceli ve heyecan verici aşk hikayelerinin yer alacağı *Royally Kissed* serisinin yeni kitapları çıkacak. Kitapların ne zaman çıkacağını öğrenmek, kitap sohbetlerine katılmak, hediyeler kazanmak ve yeni kitaplardan özel ön izlemeler görmek için Kate'in Facebook okur grubu Kate's Cupids'e [buradan](#) katılabilirsiniz.

Teşekkürler

Bu hikayede, bir kez daha prenses olmayı hayal eden o küçük kız olabildim, bu yüzden *The Backup Princess*'i bu kadar çok sevdiğiniz ve Sofia'nın hikayesini istediğiniz için teşekkür ederim, harika okuyucularım! Haklıydınız, bu dünya özel ve ben de Akdeniz'de bulunan hayali Avrupa ülkesi Ledonia'da geçen daha fazla hikaye yazmayı planlıyorum.

Royally Kissed serisinin ilk kitabı gibi, bu hikayeyi yazmak da son derece eğlenceli ve tatmin ediciydi. *The Backup Princess*'te Sofia'yı, hem ailesi hem de ülkenin kanunları tarafından göz ardı edildiğini düşünen, kurallara uyan bir kraliyet üyesi olarak yaratmıştım, bu yüzden ona sadece büyüme ve parlama şansı vermekle kalmayıp, Ledonian tahtının bir sonraki varisi olmasını da istedim. Kabul edelim, bunu hak etmişti!

Marco ise tamamen farklı bir durumdu. Sofia'nın ihtiyaç duyduğu büyük duygusal hikaye akışına ihtiyacı yoktu ve ben onun Sofia'nın katılığı ve her zaman "doğru şeyi yapma" ihtiyacının zıttı olarak kaygısız ve rahat bir karakter olmasını istedim. Bence ikisi birlikte "zıt kutuplar birbirini çeker" klişesinin eğlenceli bir örneği ve umarım onların aşk hikayesini beğenmişsinizdir.

Her zamanki gibi, teşekkür etmem gereken birçok kişi var. İlk olarak, eleştiri ortağım ve arkadaşım Jackie Rutherford'a teşekkür etmek istiyorum. Bu öyküyü ilk okuyan oydu ve her zamanki gibi, öyküyü nasıl daha sıkı ve güçlü hale getirebileceğim konusunda bana harika ipuçları verdi ve öyküyü ne kadar sevdiğini söyledi. İkincisini tercih ederim, ama birincisine ihtiyacım var, bu yüzden benim için harika bir kombinasyon.

Ardından, hikayeyi geliştirip iyileştirmeye yardımcı olan yeni editörüm Jodi Jensen geldi. Uzmanlığın için çok teşekkür ederim, Jodi.

Son olarak, Wendy Connolly kitabımı düzeltti ve hikayede sevdiği tüm şeylerin listesini içeren uzun bir e-posta gönderdi, bu da günümü tamamen güzelleştirdi. Tüm yazarların hayatlarında bir Wendy'ye ihtiyacı vardır.

Yine Simply Dylan Designs'tan Dylan kapaktaki figürleri yaptı. Sofia'nın kırmızı elbisesine (son zamanlarda bu rengi pek sevmese de) ve Marco'nun uzun, asi saçlarına bayılıyorum. Vizyonumu bir kez daha hayata geçirdiğin için teşekkürler Dylan.

Kitabımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Diğer kitaplarımı da www.kateokeeffe.com adresindeki web sitemde bulabilirsiniz. Burada kitapların tam listesini ve okuma sırasını görebilirsiniz.

Bir sonraki kitabım (29 numara olacak) çıkana kadar,

Kate xoxo

Kate O'Keeffe'nin diğerk kitapları

Royally Kissed serisi:

Yedek Prenses Royally

Matched

İnce Buz Üzerinde Aşk Çok Yazarlı

Seri: *Rebound Play*

Kız Kardeşler ve Sevgililer Serisi:

Huysuzla Sahte İlişki En İyi

Arkadaşımlla Sahte İlişki

Komşumlla Sahte İlişki

Karmaşık Serisi:

Yedek Erkeğine Asla Aşık Olma

Düşmanına Asla Aşık Olma

Sahte Nişanlinıza Asla Aşık Olmayın

Kaçan Aşkına Asla Aşık Olma

Aşk Malikanesi Romantik Komedi Serisi:

Bay Darcy ile çıkmak

Bay Darcy ile evlenmek

Başka Bir Darcy'ye Aşık Olmak

Bay Bingley'e Aşık Olmak (spin-off novella)

Arkadaşlar ve Sonsuza Dek Serisi:

Artık Kötü Randevular

Yok Artık Korkunç

Randevular Yok

Artık Korkunç Randevular Yok

Sonsuza Kadar Flört Etmek

Serisi: Son Bir İlk

Buluşma Son İki İlk

Buluşma

Son Üç İlk Buluşma Son

Dört İlk Buluşma

Wellywood Romantik Komedi Serisi:

Wellywood'u Sıklaştırmak

Mükemmel Bayan Eşini Bulur

Grace'e Aşık Olmak

Tek Başına Başlık:

Tek Yön Bilet

Lacey Sinclair olarak yazdığı eserler:

Manhattan Sindirella

Doğru Adam .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

